

البرق السحبي

في

درس ايساغوجي

تأليف

شيخ القرآن والحديث استاذ العلماء
وماسر المفتون حضرت مولانا
محمد وهاب توحیدی

الناشر

الجامعة الشرعية شيخ آباد رجو چارسده
جامعة محمدية صالح خانه گنوخيل

تمام فنون کے کتب کے پی-ڈی-ایف ہمارے ویب سائٹ سے اور پلے سٹور سے فری ڈاؤن لوڈ کریں۔ ہم روزانہ کی بنیاد پر اس میں مزید کتب شامل کر رہے ہیں اس لیے آپ ہفتے میں ایک بار ضرور ہمارے پلے سٹور اور ویب سائٹ کو چیک کیا کریں۔

ابھی مطلوبہ پی-ڈی-ایف مفت ڈاؤن لوڈ کریں

منطق	خطبات	تفاسیر
معانی	سیرت	احاث
تصوف	تاریخ	فقہ
تقابل ادیان	صرف	سوانح حیات
تجوید	نحو	درس نظامی
نعت	فلسفہ	لغت
تراجم	حکمت	فتاوی
تبلیغ و دعوت	بلاغت	اصلاحی
تمام فنون		

البرق السجی فی درس ایساغوجی

مؤلف :

شیخ القرآن والحديث حضرت مولانا
محمد وهاب "توحیدی"

ناشر

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۲

تول حقوق پہ حق د مؤلف کنبے محفوظ دی :

د کتاب نوم : _____ : البرق السجی فی درس ایساغوجی

مؤلف : _____ : شیخ القرآن والحديث
حضرت مولانا محمد وھاب توحیدی.

کمپوز : _____ : ابو عبد الرحمان تُراب
(0314-9027515)

ناشر : _____ :

.....

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿ البرق السجی فی درس ایساغوجی ﴾

پس ازده کره دا خبره چه په بسم الله کنس لابی دی ده پنخو خبرونه:
اوله : دا ده چه بسم الله په اول کنس ولی راوری ده سره ده دینه چه
 مقصود ده ماتن بیان د مسائلو د علم منطق دی نو شروع په بسم
 الله باندی شروع بما لا یعنی ده یعنی غیر مقصود باندی.

ثانی خبره داده : چه بسم الله خاص ده دی دریو اسماء نه ولی
 جوړه کړی ده سره ده دینه چه اسماء ده الله تعالی په اختلاف ده
 مفسرین سره ډیر دی.

بعض وائی : چه دری زره (۳۰۰۰) دی لکه دا ده امام بیضاوی
 قول دے.

بعض وائی : چه پنخه زره (۵۰۰۰) دی لکه دا ده ابن کثیر رائی ده.
دریمه خبره : داده چه اسم په اول کنس ولی زیاتی کړم دے.

او خلورمه خبره : داده چه تقدیم ده لفظ ده الله تعالی په رحمن
 ولی او کره څکه چه لفظ ده الله تعالی په منزله ده مرکب دے څکه
 چه الله تعالی ذات دے په مستجمع دے جمیع صفات ده کمال
 لره اور رحمن ذات دے چه ده ده دپاره یوازی رحمانیت ثابت دے.
 اور رحمان ولی مقدم کړه په رحیم باندی سره ده دی نه چه په

البرق السبجي في درس ايساغوجي

رحمان کنیں مبالغہ زیاتہ دہ دہ رحیم نہ نو دے پہ منزلہ دہ دہ
مرکب شہ او پہ رحیم کنیں مبالغہ کمہ دہ نو دے پہ منزلہ دہ مفرد
شہ او مفرد مقدم وی پہ مرکب باندی .

او پنجم خبرہ : دادہ چہ کلمہ دہ بآء ولی مکسورہ کرہ ٹککہ چہ
اصل پہ ہفہ کلمات کنیں چہ پہ حرف واحد سرہ وی حرکت دے
او اصل پہ حرکت کنیں فتحہ دہ ٹککہ چہ فتحہ خفیفہ دہ نورو
حرکاتو نہ .

جواب دہ اول نہ دادے : چہ بسم اللہ ٹککہ راوپی دہ چہ پہ اول
کنبی موافقت راشی دہ کتاب اللہ سرہ او دہ کتب دہ سلفو سرہ او
دہ حدیث مشہورہ سرہ راشی چہ : ” کل امر ذی بال لم یبدء بسم اللہ
فہو اقطع واجزم “

اعتراض : پہ بسم اللہ باندی بلہ بسم اللہ مقدم ذکر کولو نہ
ضرورت رانغلہ سرہ دہ دینہ چہ بسم اللہ ہم امر ذی بال دے ٹککہ
چہ مراد پہ امر ذی بال سرہ ماسوا دہ بسم اللہ نہ دے ٹککہ چہ پہ
حدیث کنیں دوہ تہکری دی یو لفظ عام دے چہ کل امر ذی بال الخ
دے . او بل لفظ خاص دے چہ بسم اللہ دے او دا قانون دے چہ
خاص ذکر کرے شی پس دہ عام نہ نو ایرادہ کولے شی پہ عام سرہ
ما سوا دہ خاص نہ د پارہ دہ دی چہ استدراک دہ خاص لازم نشی .

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۵

او جواب ده ثانی دادے : چه په وقت ده نزول ده بسم الله کنس خلق په دری قسمه وؤ چا به لفظ د الله یاده وؤ چا به رحمان یاده وؤ فقط او چا به رحیم یاده وؤ فقط او دوی به وی که دری واره یاد کرو نو شریک به لازم شی نو الله تعالی موافقت اکره ده دی دری وارو سره او پدی باندی رد او کره چه شرک نه لازمیگی ځکه چه ده الله تعالی د پاره ډیر نمونه دی په هر یو سره چه بلی یاده وی نو ده الله تعالی نمونه دی او ده تعدد ده اسماء نه تعدد ده ذات نه لازمیگی.

او ده ثالث نه جواب دا دے : چه اسم ځکه زیاتی کره چه فرق راشی په مابین ده یمین یعنی ده بأقسامیه کنس او تیمین یعنی ده باده برکت کنس.

او حلورم نه جواب دادے : چه لفظ ده الله تعالی جامد دے په نزد د سبویه باند او رحمن او رحیم صیغی ده صفت مشبهه دی او په جامد کنس لحاظ ده ذات وی فقط او په صیغو ده صفت مشبهه کنس لحاظ ده ذات او ده وصف دوارو وی نو لفظ ده الله تعالی په منزله ده مفرد شو او رحمان او رحیم په منزله ده مرکب شو او مفرد مقدم وی په مرکب باندی بیار حمن ځکه مقدم کره په رحیم باندی ځکه چه رحمن صفت خاصه ده الله تعالی دے او رحیم

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۶
.....
مشتراك دے پمابین ده صفت ده الله او ده رسول ﷺ کنس ٹککه چه
رسول ﷺ ته هم رؤف رحيم ويلے شویدی په قرآن کنس او کته
وائی چه صفت ده رسول علیه السلام به ٹنگه شريك شی ده
صفت ده الله تعالى سره نو جواب دادے چه رحيم په بنده کنس
واخلي نو اول ئې زړه نرم شی بيا رحم او کړی په غريب باندی او که
رحم په نسبت سره الله تعالى ته واخلي نو ده هغه زړه نشته خو
فی الحال رحم کوی په غريب باندی.

او جواب ده پنځم نه دادے : چه کلمه ده بأ ٹککه مکسور کړه
چه مدخول ده دی مکسور دے د پاره ده دی خبری چه دلالت
او کړی په کسری ده مدخول باندی ده اول وقت نه.

دویم جواب دادے : چه بأ حرف دے او حرف مبنی وی او اصل
په بناء کنس سکون دے نو التقاء ده ساکنین راغله په مابین ده باء او
ده سین کنس او التقائی ده ساکنین ده دفعه د پاره دوه طریقی دی په
حذف سره یا په حرکت سره دلته کنس خو حذف ٹککه ندے روا
چه اله ده امداد فوت کیگی نو دفعه او کړه په ورکولو ده حرکت
سره چه کسره ده او کسره ډیره مناسب ده ده سکون سره ده فتحی
نه ٹککه چه سکون عدم ده حرکت ته وائی او کسره هم قلیل
استعمال ده په منزله ده عدم ده ٹککه چه په غیر منصرف کنس

.....

کسرہ نہ جاری کیگی .

جواب ثالث : مجرورات پہ دنیا کنس دوه دی یو مجرور پہ حرف جر سره او دویم مجرور پہ اضافت سره . او منصوبات دولس (۱۲) دی او مرفوعات اته (۸) دی . نو مجرورات قلیل دی نو کالعدم شو .
اوبطه وجه داده : چه سکون پہ منزله ده مری دے ٹککه چه سکون عدم ده حرکت ته وائی او پہ مری کنس هم حرکت نوی او مری لاندی ده زمکی نه اگدی او کسرہ هم لیکے شی لاندی د کرخی نه یعنی حرف نه .

قال الشيخ الخ : شیخ پہ لغت کنس بوڊا ته وائی او پہ اصطلاح کنس پہ ډیرو معانیو سره رازی پہ موافق ده اصطلاح ده اهل علم سره پس پہ نیزده صرفیانو باندی او نحویانو : او منطقیانو هغه دے چه قول ده هغه حجت وی . (۲) من له مهارت فی فن من الفنون .
 او نیزده فقهاؤ هغه دے چه ساقط وی ترینه فرض او فدیئه پری لازم وی . او پہ نیزده اصولیانو هغه دے چه استنباط ده مسائلو کوی ده دلائل اربعونه چه کتاب الله او سنت او اجماع او قیاس دی . او پہ نیزده محدثین هغه دے چه دری زره احادیث ورته مسند یاد وی او پہ نیز صوفیو کرامو هغه دے یحی السنه ویمیت البدعة . او انسان لره وه (۷) یا اته (۸) حالات دی : چه

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۸

عارضیگی انسان ته وه (۷) یا اته (۸) مراتب وی .

اول : حالت ده جنینیت ده مور په خیته کنب هغه نه پس

دویم : حالت ده صبا بت دے دوه نیم کاله پوری . او د هغه نه پس

دریم : حالت ده طفولیت دے تر ووه (۷) کلونو پوری او ده هغی نه پس

خلورم : مرا هقت دے دے تر پنځلسو کالو پوری او هغی نه پس

پنځم : شبابیت دے تر خلویختو کلونو پوری او هغی نه پس

شپږم : شیخوخت دے تر شپیتو کلونو پوری او ده هغی نه پس

ووم : کهولیت دے تر اتیا (۸۰) کلونو پوری او د هغی نه پس

اتم : حالت ده ارم دے له اتیا کلونو نه روسته تر مرگه پوری :

قوله الامام : امام په لغت کنب مشر او قائد او پشواته وائی او په

اصطلاح کنب هغه انسان ته وائی چه دا هغه د اقوال او افعال خلق

اقتداء او تابعداری کوی او د امام استعمال هم د شیخ پشان دی .

قوله العلامة : او علامة لغت کنبی ډیر علم لرونکی ته وائی او په

اصطلاح کنبی ما هر د علوم عقلیه او نقلیه ته وائی . صفت ده ده

شیخ دے او اعتراض مطابقت رانغے په مابین ده صفت او ده

موصوف کنب ، جواب تا په **علامة کنب** په علامة کنب د پاره ده

مبالغی ده . سوال : نو بنا پدی باندی الله ته علامة وئیل درواشی

حکه چه الله تعالی الیق بالمبالغه دے : جواب چه تا د پاره ده

مبالغی ده لکن شبه ده تانیث پکنش شته دے او الله تعالیٰ خنکه
 چه تانیث نه پاک دے. نو دارنگه ده شبه ده تانیث منزہ دے نو الله
 تعالیٰ خرنکه چه ده تانیث پاک دے دارنگه ده تذکیر نه پاک دے
 نو: سوال: الله تعالیٰ عالم او علام رازق او خالق دی هم او نه ویلے
 شی او اطلاق ده دی صفات دی په الله پاک باندی او نه شی. جواب
 (۱): هر کله چه مونگه محتاج شو په اجراء ده صفاتو کنش په الله
 تعالیٰ مجبوراً مونږ د لفظ د مذكر اطلاق په الله تعالیٰ کوو مونږ
 سوی دا دینه بل لفظ نشته. ۱۲

افضل علماء المتأخرين: دا دریم صفت ده شیخ دے او علماً
 جمعه ده عالم ده او عالم وتلے دے ده علم نه او علم په لغت کنش
 دانستند ته وائی. او په اصطلاح کنش علم پدوه قسمه دے. یو
 علم حصولی دے. او بل علم حضوری دے. علم حصولی دیته
 وائی چه په واسطی ده مفهوم (صورة) سره وی. او علم حضوری
 دیته وائی چه بے ده واسطی ده مفهوم (صورة) نه وی. او علم
 حضوری دری (۳) علاقۃ غواری علاقہ ده (۱) عینیت (۲) او
 نعتیت (۳) او معلولیت. بیا علم حصولی په دوه قسمه دے. یو
 قدیم او بل حادث دے مثال ده علم حصولی قدیم لکه علم ده
 ملائکو شو په اشیاء غائبو باندی ده هغو نه حصولی دے څکه

۱۰

چه په واسطی ده مفهوم (صورة) سره دی او قدیم دی ځکه چه ملائک د هغوی په نیز قدیم دی. او مثال ده علم حصولی حادث لکه علم زمونږ په اشیا غائبو باندی ځمونږ نه حصولی دے ځکه چه په واسطی ده مفهوم سره دے. او حادث دے ځکه چه مونږ حادث یو او مثال ده علم حضوری قدیم لکه علم ده الله تعالی شو په خپل ذات او په خپلو صفاتو او په خپل معلول باندی علم حضوری ځکه چه به ده واسطی صورة نه دے او قدیم دے ځکه چه الله تعالی قدیم دے. او مثال ده علم حضوری حادث لکه علم ځمونږ شو په خپل ذات او په خپلو صفاتو باندی او په خپل معلول باندی علم حضوری دے ځکه چه به ده واسطی ده مفهوم (صورة) نه دے او حادث دے ځکه چه مونږ حادث یو او بیا علم حصولی حادث په دوه قسمه دے. یو تصوری دے او بل تصدیقی دے تصور حصول ده صورة ده شے په عقل کښ او دا تصور لس (۱۰) قسمه دے. علم په تراکیبو خمسو باندی پغیر ده اسنادنه او شپږم تخیل دے او وم وهم دے او اتم تکذیب دے یعنی انکار د نسبت نه او نهم تصور د جمله انشائه او لسم شک دے چه علم دے په مساوی الطرفین باندی. او تصدیق په څلور قسمه دے. یقین جهل مرکب ظن، او تقلید ۱۲.

المتأخرین : دا صفت ده علماء دے او علماء پدوه قسمه ده یو
متقدمین دی اوبل متأخرین دی او علماء متقدمین په نیز ده
منطقیانو ارسطو نه تر فارابی پوری دی . او علماء متأخرین په نیز
ده دوی فارابی نه تر ابن سینا پوری .

قوله قدوة الحكماء الراسخين الخ : دا هم صفت ده شیخ دے
نو معنی داشو ویل دی شیخ چه پیشوا دے هسی شیخ چه
لوی علامه دے چه غوره ده علماء دے هسی علماء چه
متأخرین دی هسی شیخ چه مشر او پیشوا او قائد د حکماء
مضبوط دے . حکماء جمع ده حکیم ده او حکیم وتلے دے له
حکمت نه او حکمت علم دے په احوال ده موجودات خارجیو
باندی په هغه طور سره چه ثابت وی دغه احوال موجودات لره
په دغه طور سره په نفس الامر کبی دی په قدر ده طاقت ده وس
ده بشر سره .

حکیم :

- (۱) من اتقن العلم والعمل بقدر طاقت البشريه.
- (۲) الذي يعظم الله بالقلب لا باللفظ. ۱۲ راسخ لغت کبی
مضبوط ته وائی او په اصطلاح کبی هغه عالم ته وائی چه
معلوماتو کبی تضاد نوی.

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۲

اثیرالدین : لقب دی او مفعل بن عمرئے نوم دی : ناقل دین
دے او دین پہ لغت کنس جزاتہ وائی او پہ اصطلاح کنس قانون
الهی دے چہ چلولے شوے وی خیرتہ .

الالبهری : ابهری منسوب بسوی ابهر ابهر قریہ ده ده قریو ده
خوازن نه یا باندہ ده ده باندہ ده استر اباد نه :

طیب الله ثراه : خوشبو ناک دی کپی الله تعالیٰ قبر ده ده .

وجعل الجنة : او اودیگرزوی الله تعالیٰ جنت ثائی ده اوسیدو ده
دوی . جعل پہ لغت کنس خروج ده لیس نه الیس (خروج الشیء من
العدم الی الوجود) ته او پہ اصطلاح کنس جعل پہ دوه قسمه دے
یو جعل بسیط دے پہ معنی د اوجد سره او بل جعل مؤلف دے
پہ معنی د صیر سره یعنی مرکب دے . او جعل بسیط یو مفعول
غواپی او جعل مؤلف دوه مفعوله غواپی مثالون ده دواپو موجود
دی پہ قرآن مثال ده اول جعل الظلمات والنور او مثال ده ثانی
جعل الشمس ضیاء او دلتہ جعل مؤلف دے . **قوله نحمد الله** او
دا تراخیه پوری مقوله ده قال ده او معنی دا شوه چہ او بل دی
شیخ دا خبره چہ نحمد الله الخ مونر ثناء ده الله تعالیٰ وائیو پہ
توفیق ده الله تعالیٰ سره : سوال : دفع او جمله فعلیه عککه خاص
کره چہ دا موافق وه ده غرض ده متکلم سره عککه چہ غرض ده

متکلم اخبار یا استخبار ده نفس خپل نه دے او دا نه حاصلیگی
مگر په جمله فعلیه کښ نه په جمله اسمیه کښ :

سوال ، جواب : او بیا په فعل کښ فعل مضارع څکه خاص کړه
چه په فعل مضارع کښ تجدد او استمرار وی او بیا په فعل
مضارع کښ صیغه ده متکلم مع الغیر څکه خاص کړه چه په
بنده کښ دری سوه (۳۰۰) رگونه دی او هریو رگ څما داسی دے
لکه مستقل سرے چه وی څکه صیغه ده متکلم مع الغیر ذکر
کړه او نحمدہ خارج شویدی ده حمد نه او حمد په لغت ستودن
یا ستایش ته وائی او په اصطلاح کښ ثنا ده او نداء ده په لسان سره
برابره خبره ده چه په مقابله ده نعمت کښ وی او که نه وی او ذکر ده
نداء روسته ده ثنا نه پدیکښ خبر دارے دے دی خبری ته چه
څائے دادا کولو د حمد خاص دے چه لسان دے څکه چه ثنا ذکر
دے قلبی ته هم ویلے شی او مراد ده لسان نه مظهر دے . نو ثنا ده
الله تعالیٰ ته هم شامل شو لکه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم
الخ ویلی دی : لا احدى ثناء عليك انت كما ائيت على نفسك ولی
که ظاهری لسان خدائی لره ثابت شی نو جسم به الله تعالیٰ لره
ثابت شی او الله تعالیٰ پاک دے ده جسم نه :

او بل جواب دادے : چه دالفظ ده لسان متشابهاتو نه دے لکه

خرنگه وجه او لاس الله تعالى لره ده مشابهاه نه دے . لکه کل شی

هالك الاوجه : يا تبارك الله بیده الملك يا نور متشابهاه شو او

حاجت نشته دے پدی تعریف ده حمد کنس ذکر کولو ده علی

قصد التعظیم ته چه استهزاء ترینه اوزی ٹکه چه استهزاء ثنا

حقیقینده او دلته مقصود تعریف ده ثنائی حقیقی دے او حاجت

نشته دے پدی تعریف ده حمد کنس قید ده اختیاری ته چه اوزی

ترینه مدحه ٹکه چه نشته فرق په مابین ده حمد او ده مدحه کنس

نه په اعتبار ده عقل سره او نه په اعتبار ده نقل سره ٹکه چه هر ذی

عقل رجوع وکی عقل خیل ته معلوموی ده عقل خیل نه دا خبره

چه انسان محمود او ممدوح نه گرژی بغیر ده فعل خیل نه او هر

فعل نوی مگر په اختیار د محمود کنس وی او په اعتبار ده نقل سره

اختیاریت دواړو کنس شرط ندے . هر چه دے په مدحه کنس لکه

مدحت اللؤلؤ علی صفائها ٹکه نشته دے ملغلری لره اختیاریت په

خیل صفائی کنس او هر چه دے په حمد کنس لکه دا قول ده الله

تعالى عسی ان یبعثک ربک مقاماً محمود الخ نشته دے مقام لره

اختیاریت په خیل محمودیت کنس .

او که ته وائی چه دا عبارت په حذف ده مضاف سره دے

چه صاحب ده مقام محمود دے او دا عدول ده ظاهر نه ٹکه چه

محمود صفت ده مقام صحیح دے .

او ذکر نکره شکر ثککه چه په قرآن کتب الله تعالى ده بسم الله نه
روسته حمد ذکر کرے دے . او شکر دیته وائی چه شکریو فعل
دے چه خبردارے ورکوی ده تعظیم ده انعام کونکی منعم په
سبب ده انعام برابره خبره چه په لسان سره وی او که په جنان سره
وی او که په نور و ارکانو سره وی . او نسبت په مابین ده حمد او ده
شکر کتب عموم خصوص من وجه دی او عموم خصوص من وجه
دری مادی غواړی . یو ماده اجتماعی او دوه مادی افتراقی :

ماده اجتماعی ثناء او نداء ده په مقابله ده نعمت کتب او ماده
افتراقی ده جانب ده شکر نه ثناء ده او ندا ده په مقابله ده نعمت
کتب په زړه سره او ماده افتراقی ده جانب ده حمد نه ثناء او نداء ده
بغیر ده مقابلی ده نعمت نه . پس اذده کره دا خبره چه په هر مصدر
ده فعل متعدی کتب لایدی وی ده احتمالات سبعونه (۱) مصدر
معلوم (۲) مصدر مجهول (۳) او مصدر مبنی للفاعل (۴) او
مصدر مبنی للمفعول (۵) او حاصل بالمصدر معلوم (۶) او
حاصل بالمصدر مجهول (۷) او قدر مشترکه .

مصدر : معلوم دیته وائی چه نسبت ده مصدر فاعل ته بالقوة
اوشی او ده دی معنی داده چه په زید کتب مثلاً قوة ده حمد وی

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۶

لکن ویلی نوی او مصدر مجهولہ دیتہ وائی چہ نسبت ده
مصدر مفعول ته اوشی بالقوة او ده دی معنی داده چہ پہ زید کنی
مثلاً قوۃ ده دی وی چہ دے دی حمد او وائی ده عمر لیکن ده لا
تلفظ نوی کرے . او مصدر مبنی للفاعل دیتہ وائی چہ نسبت ده
مصدر فاعل ته اوشی بالفعل او ده دی معنی داده چہ دا حمد ده
فاعل نه بالفعل صادر شی تلفظ پری او کی . او مصدر مبنی
للمفعول دیتہ وائی چہ نسبت اوشی ده مصدر مفعول ته بالفعل
او ده دی معنی داده چہ زید حمد وائی ده عمر بالفعل او دیتہ
حاصل بالمصدر معلومہ دیتہ وائی چہ نسبت ده مصدر فاعل ته
بالفعل اوشی او ده دینہ یو حالت حاصل شی چہ ہفہ خوشحالی
ده فاعل ده او غمگین کیدل ده دشمن دی .

او حاصل بالمصدر مجهولہ دیتہ وائی چہ نسبت ده مصدر
مفعول ته اوشی بالفعل او ده دینہ یو حالت حاصل شی چہ ہفہ
خوشحالی ده روستہ ده او غمگین کیدل ده دشمن دی او ده دی
معنی داده چہ ده زید نه حمد ده عمر صادر شی پہ تلفظ سرہ او
مصدر ده قدر مشترکہ دیتہ وائی چہ تعلق ده تولو سرہ برابر وی او
دلته مراد ده مصدر نه مصدر مبنی للفاعل دے عکہ چہ ثواب
پدے سرہ حاصلیگی .

علی توفیقہ : پہ توفیق دہ اللہ تعالیٰ سرہ او توفیق پہ لغت کنبس دست دادن کی رادرکاری راگویند او پہ اصطلاح کنبس دوه مذہبین دی یو مذہب د اہل سنت والجماعت دے چہ توفیق جعل دہ اسباب دہ عبد دے موافق دہ مطلوب خیر سرہ یا جعل دہ تدبیر دے موافق دہ تقدیر سرہ او مقابل دہ دی خزلان دے چہ جعل دہ اسباب دہ عبد دے موافق دہ مطلوب شرہ سرہ لکہ مسلیمة الکذاب وغیرہ شو .

اوبل مذہب دہ معتزلو دے چہ ہغہ قدرت مجتمعه جمیع شرائط دہ تاثیر لرہ اوبیا اہل سنت والجماعت وائی چہ توفیق مقدم دے پہ فعل باندی ولی کہ معی شی او داسی نشی نو لازم بہ شی تکلیف بما لا یطاق تکلیف پہ ہغہ شے سرہ چہ دہ دی طاقت نہ رسی او دارواندے ٹککہ چہ مونخ اودس یو خائی نشی کیدلے او معتزلو وائی چہ توفیق معی د فعل سرہ دی ولی کہ دارنگہ نشی نو لازم بشی تخلف دہ علت تام دہ معلول نہ او داروا ندے . قدرت مجتمعه جمیع شرائطو دہ تاثیر لرہ دا علت تام دے او تاثیر فعل دے یعنی معلول دے .

قوله ونسال الله هدايته طريقاً الخ — او سوال کوؤ مونر دہ اللہ تعالیٰ نہ دہ پوہی دہ لاری کہ مطالبہ وہ دہ جانب دہ دہ ادنیٰ نہ اعلیٰ و تہ نو ہغہ تہ دعاء وائی او کہ مطالبہ وہ لہ جانب دہ اعلیٰ نہ ادنیٰ تہ نو

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۸

هغه ته امر وائی او که مطالبه وه له جانب ده مساوی نه مساوی ته
نو هغه ته التماس وائی او دلته مطالبه ده ادنی ده اعلی ته په
معنی ده دعاً او سوال سره ده .

هدایت په لغت کښ راه نمودن ته وائی او په معنی اصطلاحی
سره په هدایت کښ مذهبین دی . یو مذهب ده اهل سنت
والجماعت دے چه په معنی ده الدلالة الی ما یوصل الی
المطلوب حاصل ئے اراءة الطريق رازی .

او بل مذهب ده معتزلو دے الدلالة الموصلة الی المطلوب
حاصل ئے ایصال الی المطلوب رازی . د معتزلو خلور دلائل دی .
اول که هدایت په معنی ده اراءة الطريق شی نو صحیح به نشی دا
قول ده الله تعالی (انک لا تهدی من احببت الخ) څکه چه رسول الله
صلی الله علیه وسلم خودنی ده لاری د پاره لیگلے شویدے .

ثانی هدایت مقابل ده ضلالت دے او په ضلالت کښ عدم اصول
معتبر دے نو په هدایت کښ وصول معتبر شو .

ثالث په هدایت سره مدحه کولیشی او مدحه به هله صحیح شی
چه د سړی اصول راغلے وی مطلوب ته لکه زید مهدي شو .

رابع اهتدا تابع ده هدایت ده او په اهتداء کښ اصول بالفعل
معتبر دے که هدایت کښ معتبر نشی نو مخالفت به راشی ده

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۹

تابع له متبوع نه او مطاوعت اصول ده اثر دے په نیز ده تعلق ده
فعل متعدی ده مفعول سره . چه د ماقبل فاعل د فعل اثر مفعول
قبول کرے دے مثال کسرتہ فانکسر ۱۲.

او یو اعتراض واردیگی له جانب ده اهل سنت والجماعت نه
واردیږی په معتزلو باندی کچرتہ معنی اصطلاحی ده هدایت
ایصال الی المطلوب شی نو خه دے جواب لدی قول ده الله
تعالی نه (واما ثمود فهدینا هم فاستحبوا العمی علی الهدی) او که
دلته هدایت په معنی ده ایصال الی المطلوب وے نو خنګه دوی
عمی اختیاره وله په هدایت باندی . حال دادی تاریخ کنبی نشته
چه دوی ایمان قبول کړی .

نو جواب دا کرے دے ده جانب ده معتزلو نه (فاوصلنا هم الی
اسباب الهدایة) دلته هدایت ایصال الی المطلوب ندے بلکه په
معنی ده ده ارادة الطريق سره دی چه دا معنی مجازی د هدایت ده .
ولالهام الحق او الهام په لغت کنبی القاء ته وائی او په اصطلاح
کنبی القاء ده خیر ده په قلب ده مؤمن کنبی په طریقہ د فیض او
بخشش سره او نه په کسب سره او حق عبارت دے ده مطابقت
ده محکی عنه ده حکایت سره . او باطل عبارة دے ده عدم
مطابقت ده محکی عنه ده حکم یعنی ده حکایت سره او صدق

البرق السجى فى درس ايساغوجى
 عبارت دے دہ مطابقت دہ حکم یعنی حکایت دہ محکی عنہ
 سرہ او کذب عبارت دے دہ عدم مطابقت دہ حکم یعنی حکایت
 دہ محکی عنہ یعنی دہ نفس الامر سرہ.

بتحقیقہ او تحقیق دیتہ وائی چہ اثبات دہ مدعی وی پہ دلیل
 سرہ او تدقیق دیتہ وائی چہ اثبات دہ دلیل وی پہ دلیل سرہ قول
 ونصلی او نصلی وتلے دے لہ صلوة نہ او صلوة پہ لغت کنبں دعاء
 تہ وائی پہ نیز دہ جمہور و باندی او پہ نیز دہ صاحب دکشاف
 باندی تحرك حرکت د کوناتو تہ وائی او پہ اصطلاح دہ شرع
 کنبی عبارت دے لہ ارکانو مخصوصونہ پہ اوقاتو مخصوصو
 کنبں. او پہ اصطلاح دہ عامو کنبں صلوة پہ خلورو معانیو سرہ
 رازی کہ نسبت اوشی عبد تہ نو مراد ترینہ دعاء دہ لکہ پدی قول
 دہ خدائی تعالیٰ کنبں أجیب دعوة الداع اذا دعانى الخ او چہ
 نسبت وحوش او طیور و تہ اوشی نو مراد ترینہ تسبیح او تحصیل
 وی لکہ دا قول دہ اللہ تعالیٰ شو و مامن شی الایسبح لہ الخ او پہ
 شی کنبں وحوش او طیور ہم راغلی او چہ نسبت اوشی ملائکو
 تہ نو مراد استغفار دے لکہ دا قول دہ اللہ تعالیٰ و یستغفرون ربهم
 للذین الخ دا پہ ہفہ ثنائی کنبں دے چہ بندہ یو مریض تپوس لہ
 لاپشی نو اویازرہ (۷۰۰۰۰) ملائک دہ دغہ تپوس کونکی د پارہ

استغفار غواری او چه نسبت اوشی الله تعالیٰ ته نو مراد ترینه
 نزول ده رحمت دے او دا قول چه ان الله وملائکته يصلون علی النبی
 پدی کنس غوره کرے شویدے عموم مجاز او عموم مجاز دیته
 وائی چه لفظ لره معین وی او یو معنی حقیقی وی او بله معنی
 مجازی وی او ایراده کرے شی معنی ثالث چه معنی حقیقی او
 معنی مجازی اگرزی له افراد ده معنی ثالث نه چه هغه رسول ده
 نفعی ده او رسول ده نفعی په دعاء کنس هم دغه معنی ده او په
 استغفار کنس دغه معنی ده او په افاضه ده رحمت کنس هم ده . او
 علاقه په مابین ده دعا او ده معنی شرعی ده صلوة کنس علاقه ده
 مجاز مرسل ده چه هغه حالت او محلیت دے تحککه چه دعاء حال
 دے په ارکانو مخصوصو کنس لکه اهدنا الهدنا الصراط
 المستقیم تر اخیره پوری او اللهم ربنا تر اخیر پوری او یا علاقه په
 مابین ده منقول او منقول عنه کنس علاقه ده مجاز مستعار ده او
 په مجاز مستعار کنس علاقه ده تشبیه ده او دلته علاقه ده تشبیه
 شته تحککه چه دعا دداعی مشابه کری ده ده صلوة مصلی سره په
 عاجزی کنس او په نیز ده صاحب ده کشاف باندی په مابین ده
 معنی لغوی او اصطلاحی کنس علاقه ده حالیت او محلیت ده
 تحککه چه صلوة اصطلاحی محل دے ده حرکت ده صلوة دپاره .

پس ایزده کره دا خبره چه استعاره په خلور قسمه ده یو استعاره
 مصرحه ده او ثانی استعاره مکنیه ده او ثالث استعاره تخیلیه ده
 اورابع استعاره تر شیحیه ده مصرحه دیته وائی چه مشبه به (۱) او
 مشبه دواړه ذکر وی لکه زید اسد یا زید کالاسد مشبه مشبه به
 (۲) ذکر د مشبه به او مراد مشبه (۳) چه مشبه ذکر وی او مشبه به
 متروک او مشبه هم مقصود وی. مشبه ذکر ویلکه مرگ مشبه ده
 اولیوه مشبه به دی پدی شعر کښی

شعر

إذا انشبت المنيّة اظفارها

الفيت كلّ تميمه لا تنفع

ده دی بیت ترجمه دا ده چه په کم وقت کښ خڅ کی مرگ نو کونه
 لره نو ته به بیا مومی هر تعویز چه هغه په نفعه نه رسی نو منیه
 ذکر ده چه مشبه ده او مشبه به چه هغه لیوه دے نو دیته مکنیه
 وائی ځکه چه مکنیه ده مکن نه ده او مکن استتار ته وائی او
 پدی کښ اشرف الارکان پت دی چه هغه مشبه به هغه لیوه دے او
 پدی کښ بله استعاره تخیلیه ده چه هغه دیته وائی چه لازم ده
 مشبه به ثابت کی مشبه لره ځکه چه نو کونه لازم دی ده لیوه سره
 او تا ثابت که منیه لره چه هغه مشبه ده چه هغه مرگ دے او پدی

کڻن څلورم استعاره ترشيحيه ده او استعاره ترشيحيه ديته وائي
 چه مناسب ده لازم ده مشبه به ثابت كي مشبه لره لكه مناسب ده
 نوكونو سره څخول دي او هغه ثابت كړه مشبه لره چه پدي قول
 كڻن چه اذا نشبت دے .

او بيا مصرحه ده تصريح نه دے او تصريح اظهار ته وائي او پدي
 كڻن اشرف الاركان ظاهر دے چه هغه اسد دے چه مشبه به ده
 لكه رأيت اسدا يرمى شو او تخليه ده خيال نه دے او تا په خيال
 كڻن لازم ده مشبه به سره ثابت كړه مشبه لره او ترشيحيه ده تر
 شيحيه نه دے او ترشيحيه ترين ته وائي او پدي سره چه
 مناسب ده لازم ده مشبه به سره نو خائسته دي كړه مشبه او لفظ
 كثير المعنى په څلور قسمه دے . اول منقول، ثاني مرتجل ثالث
 مشترك رابع مؤول او منقول ديته وائي چه منقول او منقول عنه
 كڻن مناسبت وي لكه دعاء او اركان مخصوصه شه او مرتجل ديته
 وائي چه منقول او منقول عنه كڻن مناسبت نوي لكه جعفر شه
 چه په څلورو معانيو سره راغلي دي . او مناسبت نشته لكه پدي
 قول كڻن جعفر په جعفر سورؤ او جعفر كڻن تله او جعفر ئي خوړ .
 قوله على محمد واله وعترته : او مونږ درود وائيو سوال محمد
 صلى الله عليه وسلم مرحوم دي په نهايت مرحوميت سره چه د چا

دعا ته محتاج ندی .

جواب کوو دارنگه وی نور حمت ده الله تعالیٰ په یو حد باندی
ودریدلے به وے او حال دادے چه ویل دی نبی علیه السلام او امر
ئی کرے مونگته په درود سره او آل په خلور قسمه دے : اول
حسبی، ثانی نسبی ثالث اهل بیت : رابع هر تقی نقی او آل په
اصل کنبے اهل وویا په اصل کنبے اول په هر یو تقدیر سره آل
جوړ شو نو معنی دا شوه مونگه سوال کوو د الله تعالیٰ نه او د
الهام غورزه و لو د حق سره د تحقیق د حق نه او مونږه درود وایو
په محمد علیه السلام باندے او په اولاد د هغه باندی .

قوله اما بعد : پس ایزده کره دا خبره چه چه اما بعد په متن کنب
راشی نو دفعه ده یو اعتراض وی اعتراض دادے چه دی ماتن ولی
پدی فن کنب کتاب جوړه کره او چه کلمه ده اما په شرحه کنب
واقع شی نو دفعه ده دوو اعتراضونو وی چه دا شرحه پدی فن
کنب ولی او کره او بیا خاص پدی متن ولی او کره او دا متن چه
ایساغوجی ده پدی فن کنب څکه اکره چه پیچندل ده دی فن
فرض دی ولی فرض دی څکه چه دا فن موقوف علیه ده پیچندلو
ده دلیل د پاره او معرفت ده دلیل موقوف علیه دے ده معرفت ده
الله تعالیٰ د پاره او دلیل پیچندلے شی پدی فن سره څکه چه

دلیل پہ دوه قسمہ دے یو دلیل لمی دے او بل دلیل ائی او دلیل
 لمی دیتہ وائی چہ لفظ کنب علّت وی او پہ نفس الامر کنب ہم
 علّت وی لکہ العالم حادث لآہ متغیر و کُل متغیر حادث نو فالعالم
 حادث او دلیل ائی دیتہ وائی چہ پہ لفظ کنب علّت وی او پہ نفس
 الامر کنب مدعی وی لکہ العالم متغیر لآہ حادث و کُل حادث
 متغیر نو فالعالم متغیر۔ او دلیل لمی تہ لمی ٹککہ وائی چہ لم
 علّت تہ وائی او دے پہ نفس الامر کنب ہم علّت دے او پہ لفظ
 کنب ہم علّت دے۔ او دلیل ائی تہ ائی ٹککہ وائی چہ ان ثبوت تہ
 وائی او دے ہم پہ لفظ کنب مدعہ ثابت وی۔ او دا دوه قسم دلیلین
 معرفت پدی فن منطق سرہ رازی کہ تہ وائی کچر تہ معرفت دہ دی
 فن فرض وہ نو دا مقولہ دہ فقہاؤ بہ نوی واردہ شوی پہ ذم دہ دی
 فن باندی ہغہ دادہ چہ ویجوز الاستنجاء باوراق المنطق اویلہ دا
 مقولہ چہ المنطق بیت الکفر دہلیظہا:

او دریم اعتراض دادے کہ منطق فرض وے نو اصحاب بہ تارکین
 دہ دی فرضونؤ جواب دہ اول اعتراض نہ دادے چہ مراد
 استنجاء نہ استنجاء لغوی دہ چہ پاکول دی دہ ذہن لہ غباوت نہ
 لکن عندی دا قول دہ قائل بما لا یرضی قائلہ دے او جواب جواب
 دہ ثانی اعتراض دادے چہ مراد دہ کفر نہ کفر لغوی دی چہ پتہول

ده ذهن دی له غباوت او جواب ده ثالث اعتراض نه دادے چه اصحاب لوجه ده صحبت ده نبی علیه السلام نه دوی پیجندلے دے وحدانیت د الله تعالیٰ لره په عقل سلیم سره نو حاجت نو منطق ته اما په دوه قسمه دے. (۱) تعلیلیه چه مدخول یی تفعیل واقع شوی وی د ماقبل د پاره بیا دا په دوه قسم دی :

(۱) یو تفصیل ده ده ما اجمل دے دے په ذکر کنس او بل تفصیل ده ما حضره فی الذهن دے. دویم (۲) اما استنافیه دی ته وائی چه په هغی سره فصل رازی په مابین د کلام لاحق او سابق کنسی. پس ایزده کره دا خبره : چه اما په اصل کنس څوک وائی چه مهم او دا مذهب د خلیل او څوک وائی چه په اصل کنس ان ماؤو دا مذهب سبویه دی او څوک وائی اما کلمه برأسها ده دا مذهب د ابوالبقاء دی جمهور په نیزدی ما ما وو.

او بعد ظرف زمان دی دری احواله پکنسی رازی په دوه احوالو کنس معرب دے او په یو حالت کنس مبنی دے که مضاف الیه ده دی به یا مذکور وی یا به جذف شوے وی نسیاً یعنی نه به منسیا په ترجم کنسی ذکر وی او نه په تلفظ کنسی نو پدی حالت کنس به دے معرب وی او که مضاف الیه ده دی محذوف وی په لفظ کنسی او په نیت کنس باقی وی یعنی لفظ کنس ذکر نوی او ترجمه کنسی

ذکروی. نو هلته مبنی به وی په ضمی سره څکه چه دے جبیره
 قویه ده په ما فاته باندی او په بعد کنب دری اقوال دی څوک وائی
 چه بعد ده متعلقات ده فعل شرط محذوفه نه دے څکه چه اصل
 په عمل کنب فعل دے او څوک وائی چه بعد ده متعلقات د جزاء
 نه دے څکه چه عمل ده مذکور اولی وی ده عمل ده مقدر نه او
 څوک وائی که مانع موجود ؤ ده تقدیم ده فاجزائی نه نو دا د
 متعلقاتو ده فعل شرط نه دے لکه ان راوړی پس ده فاء نه په هده
 رساله کنب څکه معمول ده ان چه خبر دے او هغه نشی مقدم
 کیدے په اسم ده ان باندی نو معمول په څرنگه مقدم شی په ان
 باندی او که مانع نو موجود لکه دا عبارة ده ایساغوجی شو چه
 فهذه رساله دے دا بعد بیا مقدم کولے شی په فاده جزاهم مقدم
 کولیشی نو تقدیر ده عبارة دارنگه شو مهما یکن شیاً من الاشیاء
 موجود فی الدنيا بعد البسملة والحمد والصلوة فهذه الخ او که ته وائی
 تعلیق په اعراضو پوری صحیح نه دے څکه چه اشیاء ځنی
 عدمی او عارضی دی.

جواب دادے چه تعلیق یقینی دے څکه بعض ده اشیاء نه الله
 تعالیٰ دے او وجود د الله تعالیٰ خو یقینی ؤ نو صحیح شو
 تعلیق په اشیاء پوری فهذه قانون دادے چه په هده سره اشاره

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۲۸

کولے شی مفرد مؤنث محسوس موجود مشہد بالبصر تہ سوال
 مشارالیه خطبہ بہ یا ابتدائہ وائی او یا بہ خطبہ الحاقیہ وائی ہر
 واحد دے دوارو نہ صحیح کیگی ہر چہ دے اول ٹککہ چہ
 کتاب موجود نہ دے او پہ ہذا سرہ اشارت کیگی موجود تہ او ہر
 چہ دے بطلان دثانی ٹککہ چہ کتاب عبارت دے لہ وہ (۷)
 احتملاتو نہ الفاظ فقط او معانی فقط او نقوش فقط الفاظ
 معانی او الفاظ نقوش او الفاظ معانی نقوس درے وارہ الفاظ
 تہ اشارت صحیح ندی ٹککہ چہ الفاظ چہ موجود شی نو بیارک
 شی او ہذہ سرہ اشارت کیگی ہغہ موجود تہ چہ ہغہ وریک نوی او
 معانیو سرہ ہم اشارت صحیح نہ دے چہ معانی اگر کہ موجود
 دی لیکن محسوس ندی ہذہ سرہ اشارت کیگی موجود
 محسوس تہ او نقوشہ اشارت صحیح ہم ندہ ٹککہ چہ دا مقصود
 نہ دے او ہر چہ دی باقی خلور وارہ ہغہ جوہ دی دے دریونہ ہر
 پکلہ چہ درے باطل شونو خلور ہم باطل شو .

جواب دادے چہ ٹککہ خطبہ ابتدائہ وایم او کتاب عبارت دے د
 معانیونہ او کہ تو وائے چہ دا محسوس ندی وجہ دزیادت ما
 تقرر او حضور نہ پہ ذہن د منصف کنبے پہ وجہ د اجمال سرہ نہ
 پہ وجہ د تفصیل سرہ دا دسی دے لکہ چہ موجود اولکہ چہ

محسوس دی او نظیر ددے دا قول اللہ تعالیٰ دے . ذلکم اللہ ربکم .
 اللہ اگر کہ محسوس نہ دے وجہ د زیادت تقرر نہ پہ ذہن د
 مؤمنانو کنبے دا دسی دے لکہ چہ موجود وی او لکہ چہ
 محسوس وی نو معنیٰ دا شوہ دارنگہ دا ما حضر پہ ذہن د
 مصنف کنب چہ معنیٰ دے پہ سیلہ د اجمال سرہ لہ وجہ د زیادت
 تقریر نہ پہ ذہن د مصنف کنبے دا داسی دی لکہ چہ موجود وی
 لکہ چہ محسوس وی یا دا مابین الجلدتین کو خطبہ الحاقیہ
 شی او معائنٹی ئے مؤل دی پہ رسالہ سرہ نو وارد نہ شو اعتراض
 دغہ چہ مشارالیہ د ہذہ مفرد مؤنث مشہر بالبصرہ .

رسالہ : رسالہ دے رسالہ پہ لغت کنبے پہ وزن د فعالہ دے او پہ
 معنیٰ د مفعولہ دے یعنی رالیہ شوی د جانب دہ عدم نہ
 وجود تہ یا د جانب مصنف نہ طالبانو تہ او پہ اصطلاح کنبے
 ماصفر حجمہ وکبر علمہ تہ وائی او مقابل فتاوادہ ما کبر حجمہ
 حصر علمہ لکن تسہل علمہ مناسب دی ۱۲ فی المنطق داسی
 رسالہ چہ کائن دے پہ منطق کنبے زدہ کرہ دا خبرہ چہ پہ ہر
 علم کنبے لابدی وی د معرفت دہ امور ثلثونہ الخ تأمل ۱۲ .

او تعریف د علم منطق دادے چہ آلة قانونیہ تعصم سراعائہا الذہن
عن الخطاء فی الفکر او غرض دادے چہ صیانة ذہن د مبتدی

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۳۰

دی د خطاً نه په فکر کنبی او موضوع خوک وائی چه مطلق معقولات دی او مطلق معقول دیته وائی چه حاصل شی په عقل کنبی بیا معقول په دوه قسم دی یو اولی دے او بل ثانوی دے معقول اولی دیته وائی چه حاصل شی په عقل کنبی اولاً او ماصدق علیه دده موجود په خارج کنبی وی لکه انسان شو چه حاصل شی په عقل کنبی په اعتبار د حیوان ناطق سره او ددے ماصدقه علیه په خارج کنبی شته چه زید عمر دے .

او معقول ثانوی دیته وائی چه حاصل شی په عقل کنبی په دویم مرتبه کنبی او ماصدق علیه دده لره وجود په خارج کنبی نه وی مکه کلیت شو او مراد پدے خائے کنبی معقولات ثانوی دے خکه چه موصل تصویری او موصل تصدیقی دوی په مرتبی ثانی کنبی دی نه په مرتبه اول کنبی او موصل قصوری دیته وائی چه ذاتیات حاصل کړی په ذهن کنبی او مائة کنبی د پاره د حصول دشی لکه حیوان ناطق حاصل کړی ذهن کنبی او مرأة کړه د پاره د حصول د انسان او موصل تصدیقی دیته وائی چه صفری کبری حاصل کړی په ذهن کنبی او مثبت او گرزوی د پاره مدعی لکه العالم حادث لانه متغیر الخ او ردنا فیها راوړے دے مونگه په دے رساله کنبی ما هغه مسئلے

یجب چه واجب دی استحضاره یا دول ذ هغه مسئلو۔ او وُجوب
 په دری (۳) معانیو سره رازی یو واجب استحسانی یا عرفی
 مایکون فعله حسناً ۱۲ لکه چه په مجلس کښ په ادب سره کښه
 او بل واجب عقلی دیته مالا یمن تحلف عنه چه ځان بچ کړی د
 بول کولو نه په لاره کښی او بل واجب شرعی چه په یرینولو د
 هغه سره سپری گناهکاریگی او دلته ثالث مراد دے ځکه چه
 ازده کول ده دغه فن په نزد دوی فرض دے لمن هغه چا د پاره
 چه شروع کړی په شی کښی د علومو نو معیناً بالله په حال کون
 ځما کښ چه ځه امداد غوښتونکي یم په الله تعالی سره او په
 اوردنا کښی متکلم مع الغير راوړل او په مستعیناً کښی
 متکلم واحد صیغه راوړه پدی کښی اشاره ده دے خبر دے ته چه
 په دے مسائلو کښی ماسره نور هم شریک دی او په جوړلو ده
 کتاب کښی زه یواز د یم یا منځم کښی ځان له اشاره کړی وه
 انانیت راغله نوروسته مستعیناً بالله راوړه د پاره دفعه د انانیت
 أنه مفیض الخیر والوجود ځکه چه دغه الله تویونکه د خیر او
 وجود دے او خیر اعطاء د شی دے ماینبغی لیغرض او وجود
 اعطاء د شی دے ماینبغی ته لعوض.

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۳۲

ایساغوجی :

بعض د اصطلاحات د منطقیانو نه د ایساغوجی ده ایساغوجی نوم دے د کلیاتو خمسہ دی او نوم تول ایساغوجی دا تسمیہ د کُل ده په اسم جزء سره یا ایساغوجی نوم د هغه گل دے چه مشتمل دے په هغه پنځو پانو باندی دا ایساغوجی اول په پنځو پانو لیکلی شوے وه دا تسمیہ ده مشبه شو په اسم د مشبه به سره یا ایساغوجی نوم دے د هغه حاکم چه ماهر وو په کلیاتو خمسہ کبے د تسمیہ ده ماهر فیه شوه په اسم د ماهر سره یا ایساغوجی په یونانی کبے په معنی د انت نبحت سره دے نو شوه تسمیہ د مباحث فیه په اسم ده مباحثینو سره .

الفظ الدال بالوضع لفظ دال چه دلالت کوی په وضع سره که ته وائی راوړه د لفظ د اشتغال بما لایعنی دے ځکه چه منصف موصلي تصويری دی یا موصلي تصدیقی دی او لفظ نه موصلي تصويری دی او نه موصلي تصدیقی دی جواب ترینه دادے چه دارو مدار د موصلي تصويری او موصلي تصدیقی په افادی او استفادی دی او فائده او استفاده نه رازی مگر رازی په لفظ سره ځکه بحث د مفرد لفظ مقدم کرو نو اشتغالی بما یعنی دی له او دلالت کون ده شی دے په داسے شان سره چه لازم میگی د علم نه

په ده سره علم پشی آخر لکه لازم میگی د علم نه په وجود دُخان
باندی علم په وجود د نار یا لازم میگی د علم نه په دے سره ظن په
شی آخر لکه لازم میگی د علم نه په وجود د ورزه سحاب باندی ظن
په وجود د مطر باندے یا لازم میگی د ظن نه په دے سره ظن پشی
لکه لازم میگی د ظن نه په وجود د دُخان باندے ظن په وجود د
سحاب باندی اول ته دال وائی ثانی ته مدلول وائی پس دال به
خالی نه وی یا به لفظ وی یا به غیر لفظ وی که اول وه نو دلالت
لفظے او که ثانی وه نو دلالت غیر لفظے او هر واحد د دوی نه په
دری (۳) قسم دی عقلے او طبعے او صنعے نو شپک قسم شو
مثال د دلالت لفظی عقلے لکه دلالت د زید شو چه مسموع وی د
ماوراء ده جدار نه په وجود د لافظ باندے او مثال د دلالت لفظے
طبعے لکه دلالت د اُح اُح شو په وجع د صدر باندے او مثال د
دلالت لفظے وضعی لکه دلالت د انسان شو یا حیوان ناطق
باندے او مثال د دلالت غیر لفظے عقلے لکه دلالت د دُخان شو په
وجود د نار باندے او مثال د غیر لفظے طبعے لکه دلالت د عرق او
بض په قوت د مزاج یا په ضعف د مزاج باندی او مثال ده دلالت
غیر لفظے وضعی لکه دلالت ده دوال اربعو شو په مدلولات
خیل باندے لکه خطوط او نصب شو.

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۳۲

او عقود او اشارات شو او بیا دلالت وضعی لفظے پہ درے (۳)

قسم دی: مطابقی او تضمنی او التزامی او دا درے وارہ اقسام

ایساغوجی پہ متن کنس ذکر دی او مصنف پہ متن کنسی دلالت

لفظے وضعے راوړل او پہ دے سرہ احتراز او کړولہ طبعی او

عقلی نہ ٹککہ چہ پہ طبائع کنسے او عقولو کنس اختلافات رازی

او دا اختلافات بہ رسیڑی قول شارح تہ او قیاس تہ او قول شارح بہ

وضاحت کوونکی او قیاس بہ مثبت د مرعی کوونکی شی نو

ماتن اللفظ الدال بالوضع علی تمام ماوضع له لفظ دال داسی چہ

لفظ دلالت بہ کوی پہ اعتبار د وضع سرہ پہ تمام ہغہ معنی

باندے چہ وضع کړی شوی دہ دغہ لفظ د دغہ معنی د پارہ

بالمطابقة او دا مُسمی کولیشی پہ دلالت مطابق سرہ او مطابقی

دہ تطابق نہ دے او تطابق موافقت تہ وائی او شک نشته دے چہ

پہ دے کنس چہ تام لفظ مطابق دے د تام معنی سرہ وعلی جزئہ

یا دلالت دہ لفظ دے پہ جزء معنی موضع له باندی بالتضمن او دا

مُسمی کولیشی پہ دلالت تضمن سرہ انکان له جزء کوی دے

معنی د پارہ جزء او پہ دیکنس اشاره دہ نسبت تہ پہ مابین د معنی

مطابقی او تضمن کنسے چہ کوم ٹائے معنی تضمن وی نو ہلتہ

معنی مطابق وی لکہ دلالت د انسان شو پہ مطابق باندے چہ

..... حیوان ناطق دے او معنی تضمن وی نو هلته معنی مطابق وی لکه دلالت د انسان شو په مطابق باندے چه حیوان ناطق دے او معنی مطابق وے او معنی تضمنی نوی لکه دلالت د الله تعالیٰ شو په معنی خپل باندی چه هغه ذات دے چه مستجمع دے جمیع صفات کمالیو لره پاک دی د زوال او نقصان نه دا معنی مطابق ذات د الله سره ده لکن جز تری نده حکم الله لره اجزاء نشته دے یا دلالت د لفظ دے په هغه معنی باندے چه هغه لازم وی له معنی له موضع له سره په ذهن او دا مسمی کولیشی په دلالت التزامی سره حکم دا دلالت د لفظ دے په لازم د معنی موضع له باندے پس په دلالت التزامی کبے لزوم راغلی دی . او لزوم په درے قسم دی :

اول لزوم په درے قسم یوه مطلق لزوم دے او بل لزوم ذهنی بین بمعنی بمعنی الاخص دے او بل لزوم ذهنی بین بمعنی الاعم دی او مطلق لزوم دیته وائی چه منع نه وی تصور د مسمی د تصور د امر خارج نه چه ملزوم تصور سره د لازم تصور خود بخود راشی لکه تصور د عمی نه تصور د بصر ۱۲۰ لکه تصور انسان تصور ممتنع ندی د تصور د صنعة الکتابت نه : چه تصور د ملزوم هم اوشی او تصور د لازم هم اوشی نو یقین په

البرق السبني في درس ايساغوجي ٣٦

لزوم باندی حاصل شی . مزید دلیل ته ضرورت نوی اربعة
تصور اوشی او زوجیت تصور اوشی نو په لزوم یقین رازی دلیل
طرف ضرورت نوی ۱۲۰

او اوس په دے مقام کښے درے مذاهب دی یو مذهب د
میرسید سند دے او مذهب جمهورو او بل مذهب د امام رازی
او په نیزد میرسید سند پدی مقام کښے مطلق لزوم معتبر دے
ځکه دری وارو ته شامل دی او په نیزد جمهورو بین بمعنی
الاحصن معتبر دے ځکه چه لزوم په دیکښ زیات دی د نورو نه او
په نیزد امام رازی لزوم بین بمعنی الاعم معتبر دی ځکه چه عام
په تعریف کښے معتبر وی لکه انسان مثال د دریو وارو لکه
دلالت د انسان شو فانه يدل على الحيوان الناطق ځکه چه دلالت
کوی په حیوان ناطق باندی بالمطابقة دا و دا مسمے کولیشی په
دلالت مطابق سره ځکه تام لفظ دلالت کوی په تام معنی موضع
له باندی وعلى احدهما که دلالت ددغه لفظ انسان وی په یوه دوه
باندی یعنی دلالت د انسان وی په حیوان یا په ناطق باندی
بالتضمنین نو دا مسمے کولیشی په دلالت تضمنی سره او
تضمنی ته تضمنی ځکه وائی چه تضمن په لغت کښے چیزی در
بغل گرفته را گویند او دے هم معنی موضع له یو جزء نول دی په ذهن

خپل کنبے. او په اصطلاح کنبے چه ذکر کرلشی فعل یا شبه فعل او اراده کرلشی ددینه معنی د فعل یا شبه فعل آخر په قرینے د ذکر ده متعلق سره په ما بعد کنب لکه چه ذکر کریشو مشتغل او اراده کړی شی ددینه معنی د فارغ په قرینے ده ذکر د متعلق سره چه عنه دے ځکه عنه صله د اشتغال نه واقع کیږی.

وقابل العلم وصنعة الكتابت لکه دلالت ده لفظ د انسان وی په قابل العلم او په صنعة الكتابت باندی بالاالتزام نو دا مسمی کولشی په دلالت التزامی سره ځکه چه یعنی قابل العلم وصنعة الكتابت عین او جزء معنی د انسان نده لکن لازم د انسان سره ده. ۱۲.

ثم اللفظ المفرد که څوک وائی چه اشتغال د مصنف په لفظ مفرد ده او په لفظ مرکبه سره اشتغال په ما لایعنی دے ځکه چه مقصود په منطق موصلے تصوری او موصلی تصدیقی دی او لفظ جوړ ده مفرد او مرکب نه نه موصل تصوری دے او نه موصل تصدیقی: نوجواب ترینه دادے چه مفرد موقوف علیه د موصلے تصوری او موصلے تصوری ته قول شارح هم وائی. او مرکب موقوف علیه ده موقوف علیه ده موصل تصدیقی دی ځکه چه موصلے تصدیقی قیاس ته وائی او قیاس عبارة دے ده صغری او کبری نه او دا دواړه قضیه وی او قضیه جمله مرکبه وی

او بیا مفرد مقدم کره په مرکب باندی څکه چه مفرد محتاجه اليه
 دے ده مرکب د پاره او علت تام ندے او علت تام مستجمع وی د
 جميع شرائط د تاثیر لره او پدی وجود ده معلول بالفعل رازی .

پس دا تقدم په شپږ (۶) قسمه دے يو تقدم ذاتی دے چه هغه
 تقدم ده علت دے په معلول باندی لکه تقدم ده ذات ده باری تعالیٰ
 شه په وجود ده ممکناتو باندی او دویم تقدم زمانی لکه تقدم ده
 اب پلار شو په ابن باندی او دریم تقدم بالشرف دے لکه تقدم ده
 ابوبکر شو په حضرت عمر باندی او څلورم تقدم رتبی ای بالرتبه
 دے لکه تقدم ده اول صف شو په روستنی صفونو باندی او پنځم
 تقدم طبعی دے چه مقدم محتاج اليه وی د پاره ده مؤخر او او
 علت تام نوی ده روستنی د پاره لکه تقدم ده مفرد شه په مرکب
 باندی او دلته تقدم طبعی مراد دے .

او پس ایزده کره دا خبره چه علت په څلور قسمه دے يو علت
 فاعلی دے او دویم علت مادی دے او دریم علت صوری دے او
 څلورم علت غائی ، علت فاعلی دیته وائی چه مؤثر وی په ایجاد ده
 شی کښ لکه ترکان شو چه مؤثر دے په ایجاد ده کت کښ او علت
 مادی دیته وائی چه پدی سره وجود ده شی بالقوه رازی لکه خپی او
 بازوگان او میزری شو او علت صوری دیته وائی چه پدی سره وجود

ده شیء بالفعل رازی لکه وجود ده کت شو چه صادر وه ده ترکان او
 علت غائیة دیتہ وائی چه مخکین وی په تصور کین او مؤخروی
 په وجود خارجی کین او باعث وی په سری باندی او سرے محتاجه
 وی دغه ته لکه خملاسته شو په کت باندی .

قوله ثم اللفظ المفرد بيا لفظ مفرد هو الذي دا هغه لفظ دے لایراد
 بالجزء منه چه ایراد نشی کولے په جزء سره ده دی لفظ نه دلالة
 علی جزء معناه دلالت په جزء د معنی باندی کالانسان لکه انسان
 پس ایزده کره خبره چه لفظ مفرد په پنخه قسمه دے وجه ده
 حصر داده چه دال لفظ به خالی نوی یا به دی لفظ لره ده سره جزء
 نوی لکه همزه ده استفهام شو یا به لفظ لره جزء وی لیکن معنی
 لره په جزء نوی لکه لفظ ده الله تعالی شوه کته وائی چه معنی ده
 الله لره جز شته چه ذات مستمع دے الخ نو جواب دادے چه دا
 تعبیر دے ده معنی نه او معنی ده الله لره جزء نشته حکه چه لفظ
 ده الله خنکه بسیط دے نو دارنگه معنی هم بسیط یا به لفظ لره
 جزء وی او معنی لره هم جزء وی لکن جزء ده لفظ دال نوی په جزء
 ده معنی باندی لکه زید علم کیدی دپاره ده حیوان ناطق مع هذه
 الشخص . ز په حیوان دلالت نکوی او ی په ناطق دلالت نه کوی
 او دال په هذه الشخص دلالت نه کوی بلکه مجموعه دال دے په

البرق السجی فی درس ایساغوجی

.....
 حیوان ناطق الخ باندی یا به لفظ لره جزء وی او معنی لره هم جزء
 و لكن جزء ده لفظ دال نوی په جزء ده معنی مقصود باندی لکه
 عبدالله شه په حین ده علمیت کنس یا جزء ده لفظ دال وی په جزء ده
 معنی مقصود باندی لکن دغه دلالت مقصود نوی پدغه معنی
 باندی لکه حیوان ناطق چه عَلم شی د پاره زید ثککه چه پدی کنس
 دلالت چه په هذه التشخص باندی نه رازی په حیوان ناطق سره که
 دا مجموعه علم کیدی د پاره ده دغه مجموعه نو لازمیگی جعل
 ده کلمات ثلاثو دے کلمه واحد او ده دی نظیر په کلام ده عربو
 کنس موجود ندے شوے که ته وائی په زید کنس ز په وه (۷)
 باندی دلالت کوی او دال په خلورو (۴) باندی دلالت کوی او ی په
 لسو (۱۰) باندی دلالت کوی نو مناسب دے چه دیته مرکب
 اوویلی شی. او حال دادے چه دا مرکب ندے.

نو جواب ترینه دادے چه مراد ده دلالت نه دلالت معتبره په نیز ده
 ده عربو باندی نه په نیز ده اهل حسابو او دا مذکور په نیز ده اهل
 حسابو دے.

قوله واما مؤلف یا به مؤلف یعنی یا به مرکب وی دغه لفظ او
 مؤلف اوویل او مرکب اوونه ویل ثککه چه د مؤلف په اجزا کنسی
 مناسبت وی په خلاف ده مرکب نه او په مرکب کنس مناسبت لازم

.....

ندے کہ مناسبت نہ وی او کله وی .

قوله وهو الذي لا يكون كذلك او دغه مرکب هغه دے چه نوی په
شان ده مفرد یعنی جزء ده لفظ دلالت کوی په جزء ده معنی باندی
او لفظ لره هم جزء وی او معنی لره هم جزء وی او جزء ده لفظ
دلالت کوی په جزء ده معنی مقصود باندی او ترتب سمعی پکښ
هم وی کقولک رامي الحجارة لکه دغه مقوله ستاشوه چه رامي
الحجارة دے رامي دلالت کوی په ذات ویشتونکی باندی او
حجارة دلالت کوی په جسم معین باندی که ته وائی هر چه
ضرب داخل شه په مرکب کښ بغیره هو مستتر نه ځکه هیئت
دلالت کوی په زمانه باندی او ماده دلالت کوی په حدث باندی
ځکه چه په تغیر ده هیئت سره تغیر ده زمانی لازمیگی هیئت
ځکه دلالت کوی په زمانه باندی ولی که دا هیئت بدل شی نو
زمانه به هم بدلیگی لکه ضرب بدل شی یضرب ته نو زمانه بدل
شی ماضی نه مضارع ته .

نو جواب ترینه دادے چه په مرکب کښی ترتیب سمعی شرط
دے او په ضرب کښی ترتیب نشته سمعی نو په مرکب کښی
داخل نشو او اضرب اولاً تضرب په مرکب کښی داخل شه ځکه
چه پدی کښی اگر که یو لفظ ظاهر دے لکن بل پکښی مستتر

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۴۲

دے پدی وجی نه داخل شو چه دے مفید د پارہ ده فائدی تام دے .
قوله فالامفرد اما کلی الخ سوال خوک وائی بحث ته تقسیم د ماتن
 کلی او جزئی ته دا اشتغال په ما لا یعنی دے ٹککه چه دانه
 موصل تصویری دے او نه موصل تصدیقی دے .

حاصل د جواب دادی چه مقصود په فن د تصورات کنبی قول
 شارح یعنی تعریف جوړول ازده کیږی او تعریف کلیاتو جوړیږی
 او کلیات کلی نه جوړیږی او کلی وضاحت په جزئی سره رازی
 ٹککه الاشیاء تعرف باخذادها. ۱۲

جواب چه مفرد او مرکب صفت د لفظ بالذات دے ٹککه چه په
 تعریف ده مفرد او مرکب کنس لفظ مأخوذ دے ٹککه چه مفرد
 دیته وائی چه جزء ده لفظ دال نوی په جزء د معنی باندی او مرکب
 دیته وائی چه جزء ده لفظ دال دے په جزء ده معنی باندی . نو
ثانياً بالعرض صفت ده معنی دی دا دی وجی نه تقسیم کلی او
 جزئی ته صحیح شو. او بیا بیان ده کلی مقدم کړه په جزئی باندی
 ٹککه چه کلی موقوف علیه ده کلیاتو خمسو دے او کلیات
 خمسه موقوف علیه ده قول ده شارح دی او قول ده شارح مقصود
 و نو کلیات خمسه هم مقصود شو ٹککه چه دا موقوف علیه ده
 مقصود دی نو کلی هم مقصود شو ٹککه چه دا موقوف علیه ده

.....
 ده موقوف علیہ ده مقصود دی او هغه مقصود و نو دے هم مقصود شو .

فالمفرد اما کلی وهو الذی لا یمنع نفس تصور مفهومه پس معنی مفرد یا به کلی وی او دا کلی هغه دے چه منعه نکوی نفس تصور د مفهوم د کلی عن وقوع شرکت له وقوع ده شرکت پدی کلی کنس کا الانسان لکه انسان شو په معنی لره انسانیت کنس زید عمرو بکرتول علی السواء شریک دی او مفهوم ده انسان حیوان ناطق دے مثلاً زید انسان دے نو مفهوم ده دی منعه نه کوی ده دخول ده غیر نه صدق ده ده کلی په زید باندی نه منعه کوی ده صدق ده دی کلی نه په عمرو باندی چه انسانیت دی بلکه دا دواړه علی السواء دی او تعریف ده کلی کنس دری الفاظ زیاتی کړی دی چه هغه یو نفس دے او بل تصور دے او بل مفهوم دے . او نفس څکه راوړی چه کلیات فرضیه پکنس داخل شی چه لاشے او لاجود او لامکان دے . چه نفس تصوری نو مانع ندے ده وقوع ده شرکت نه پدی کنس ده نفس معنی داده چه لحاظ ده نقائضو او نه کړی چه شی او وجود او امکان دے ولی که لحاظ ده نقائضو اونه کړی نو کلی نشی پاتکیدے او تصور څکه راوړے چه دا شرائط دی د پاره ده مفهوم څکه چه مفهوم بغیر ده تصور نه نشی

راتلے ٹکھ تصور حصول ده صورة ده شیء دے په ذهن کښ او
 مفهوم ٹکھ ذکر کوی چه پدی کښ اشاره ده دی خبری ته چه
 کلی بالذات صفت دپاره ده مفهوم دے ٹکھ چه په تعريف ده
 کلی مفهوم ماخوذ دے. او ثانياً بالعرض صفت لپاره ده لفظ
 ٹکھ چه لفظ دال دے پدی کلی باندی او کلی ته کلی ٹکھ
 وائی چه دا منسوب وی کل ته ٹکھ چه دا پخپل جزئی وی او کل
 یی غیروی لکه انسان کل دی او اجزای حیوان او ناطق دی او
 منسوب طی کل ته کلی وی.

قوله واما جزئ خوك دا اعتراض اوکړی چه راوړل ده جزء ی
 اشتغال بما لا یعنی دے ٹکھ چه دے نه حد یعنی کاسب واقع
 کیگی او نه محدود یعنی نه مکتسب.

او جواب ترینه دادے چه الاشياء تعرف باضدادها او جزء ی ضد
 دے ده کلی او په تعريف ده جزئی کښ دری الفاظ زیاة کړه یو
نفس او بل تصور او بل مفهوم نفس ٹکھ زیات کړه دے چه
 یو فرد شته دے او نور او افراد ته فرض کوه چه کلی جوړ شی.
 جواب ترینه دادے چه نفس معنی پدیکښ داده چه په دیکښ
 تشخص مأخوذ دے او تشخص انکار کوی ده شرکت ده غیره او
 تصور ٹکھ راوړل یا زیات کړه ٹکھ چه تصور شرط دے ده

مفهوم ده جزی د پاره او مفهوم ٹکھ راوړی چه پدی سره اشاره ده
 دی خبری ته چه جزئی اولاً بالذات صفت دے دے د پاره ده
 مفهوم او ثانیاً بالعرض صفت د پاره ده لفظ دے ٹکھ چه په
 تعریف ده دی کښ مفهوم مأخوذ دے او فرق په مابین ده جزئی
 او جزء کښ دادے چه جزئی کل دے ده جزء د پاره لکه انسان کل
 دے ده حیوان او ناطق د پاره ۱۲.

او جزئی منسوب دی پطرف د خپل جزء باندی یعنی دا پخپل جزء
 ندء بلکه پخپل کل دی او منسوب دی جزء خپل او منسوب جزء
 ته جزئی وی په نور الفاظو سره د انسان جزئی دی د حیوان او دا
 حیوان یی کلی دی کوم چه دده جزء جوړیږی او دا ورلره کل
 جوړیږی. ۱۲.

قوله واما جزء ی وهو الذی یمنع نفس تصور مفهومه عن وقوع
 الشریکه فیہ یا به دغه معنی مفرد جزئی او دا معنی مفرد هغه ده
 چه منعه کوی نفس تصور ده دغه معنی ده وقوع ده شرکت نه
 معنی کښ لکه زید شو او معنی ده زید حیوان ناطق مع هذه
 التشخص دے نو دا تشخص منعه کوی عمرو بکر وغیره ده
 شرکت نه پدی تشخص کښی او فرق په مابین ده معنی او ده
 مفهوم او ده مدلول او ده مسئی کښ دادے چه معنی مدلول ده

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۴۶

لفظ وی او مفهوم ما حصل فی العقل وی او مدلول ده لفظ داله
نه وی او مسمی ما صدق علیه ته وائی او په لفظ ده زید کنس
خلور خیزونه دی یو نقش دے او بل لفظ دے او بل ما صدق
علیه او بل معنی ده .

قوله والکلی اما ذاتی سوال چه کلی ذاتی او عرضی نه بحث
کول اشتغال په ما لایعنی دے څکه چه دا دواړه نه قول شارح دے
او نه قیاس دے .

جواب ترینه دادے چه دا دواړه موقوف علیه ده قول ده شارح دے
څکه چه کلی ذاتی نه حد تام جوړیگی او ده کلی عارضی نه حد
ناقص جوړیگی او حد تام او حد ناقص دواړه قول شارح دی نو
اشتغال پمالایعنی رانغے او دا کلی په دوه قسمه دے یو ذاتی دے
او بل عارضی دے وجه ده ده حصر داده چه دا کلی په یا ذاتی وی
وهوالذی دا هغه دی یدخل تحت حقیقة جزئیاته چه داخلگی په
حقیقت ده جزئیات کنس نو څنگه به داخل شی په حقیقت ده
جزئیاتو څکه چه تشخیص په نیز ده دوی باندی خارج دے له
حقیقت ده جزئیاتو نه نو نوع واسط اوگرزیده په مابین کلی ذاتی
او کلی عارض کنس نه ذاتی شو او نه عارضی شو .

جواب ترینه دادے ذاتی دیته وائی چه خارج ندے له حقیقت ده

جزئیاتو نه خواه که مساوی یا جزء ی وی ترینه ده مساوی نوع او
 جزء مثال فصل او جنس کال حیوان لکه حیوان شو بالنسبة الى
الانسان په نسبت انسان وته ولفرس او په نسبت سره فرس ته او
 دوه تعریفین ده کلی ذاتی نور هم دی . دویم دادے چه ده انتضاد ده
 هغه سره انتفاء دفعه ده کل با ده ذات لازمیگی لکه چه ته ده زید
 نه حیوان لری کړی نو کل نه پاتکیگی او دریم تعریف ده کل ذاتی
 دادے چه خارج نوی ده حقیقت ده جزئیاتو خپلو نه لکه حیوان
 خارج ندے ده زید نه او ناطق خارج ندے ده زید نه او تشخص
 خارج ندے له زید نه .

قوله واما عرض یا به دا کلی عارضی وی وهو الذی بخلافه دا هغه
 چه خلاف ده ذاتی وی یعنی داخل نوی لاندی ده حقیقت ده
 جزئیات خپلو کښ کال الضاحک لکه ضاحک بالسنة الى
الانسان په نسبت سره انسان ته ثکه چه ضاحک داخل ندے په
 حقیقت ده انسان کښ او خارج دے ده حقیقت ده انسان نه ثکه
 چه په انتفاء ده دی سره انتفاء دفعه ده انسان نه لازمیگی او مثال
 ده جزئی په انسان سره سره صحیح ندے ثکه چه جزی دیته وائی
 چه صدق په کثیرین منعه وی او ده انسان صدق په کثیرین باندی
 منعه نه دے .

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۲۸

جواب ترینه دادے چہ جزی پہ دوه قسمه دے یو جزء ی حقیقی
 دے او بل جزی اضافی دے دا مخکنے تعریف ده جزء ی
 حقیقی دے او دا مثال ده جزء اضافی او جزی اضافی دیتہ وائی
 چہ هر خاص لاندی ده عام نه وی لکه انسان شو چہ لاندی ده
 حیوان دے او مراد پدی مقام کنس جزء ی اضافی دے .

قوله والذاتی او بیا کلی ذاتی پہ دری قسمه دے . یو جنس دے او
 بل نوع ده او بل فصل دے او مقدم کرہ جنس پہ نوع باندی ٹکھ
 چہ جنس دلالت کوی پہ جزء ده ماهیت باندی او نوع دلالت کوی
 پہ تمام ماهیت باندی او جز مقدم دی پہ کل باندی پہ طبع کنس نو
 مقدم وکرہ پہ ذکر کنس چہ ذکر موافق شی ده طبع سره او بیا مقدم
 کرہ حکم ده جنس پہ تعریف ده جنس باندی ٹکھ چہ خو پوری یو
 شی پیزندی شوی نوی پہ حکم سره نو تعریف نه شی کولے ده
 هغه شی خه لازمگی تعریف ده مجهول مطلق او دا جائز ندے .

والذاتی اما مقول فی جواب ما هو او کلی ذاتی یا به وائیلے
 شویوی پہ جواب ده هغه سوال کنس چہ سوال وشی . پہ ما هو
 قوله بحسب الشرلة المحضة پہ حسب ده شرکة سره چہ شرکت
 ای خصوصیت پکنس نه وی کاالحيوان لکه حیوان شو بالنسبة
 الی الانسان پہ نسبت سره انسان والفرس او په نسبت سره فرس

تہ لکہ چہ سوال اوشی پہ الانسان والفرس ماہما چہ خہ شی
 دے دہ دوی پہ مینخ کنب شریک او تہ پہ جواب کنب وائی
 الحيوان چہ هغه شریک حیوان دے وهوالجنس او دیتہ چہ
 حیوان دے جنس وائی او دا حکم جنس شو اوس تعریف دہ
 جنس پہ یقول سرہ چہ دیرسم د معنی د یعرف دے بانہ پدی
 شان سرہ چہ دغہ جنس کلی مقول علی کثیرین مختلفین بالحقائق
 کلی دے چہ صادق کیگی پہ دیر باندی هسی دیر چہ مختلف
 وی پہ اعتبار دہ حقائق یعنی د ہر حقیقت او فارمولا جدا جدا
 وی سرہ فی جواب ما هو چہ وہ وائیلیشے پہ جواب دہ هغه
 سوال کنبی چہ سوال شویدی پہ ما هو سرہ او مراد پہ ما هو سرہ
 باب دہ هو دے چہ هماہم الخ دے او پہ ہر تعریف کنب لابدی
 وی دہ جنس او دہ فصل نہ ٹکہ چہ پدی کنب تفصیل
 بعدالاجمال وی او تفصیل بعدالاجمال اوقع وی پہ ذہن کنب او دا
 قول چہ کل مقول جنس دے شامل دے دے کلیات حمصہ لہ
 او مختلفین بالحقائق فصل اول دے خارج شو ترینہ نوع ٹکہ
 چہ هغه مختلف بالحقائق ندی بلکه هغه متفق الخقیقہ دہ فی
 جواب ما ہما ماہم دا دوئیم فصل دے پدی سرہ خارج شو فصل
 خاصۃ او عرض عام ٹکہ چہ فصل پہ جواب دہ ای شی ہو فی

۵.
 ذاتہ کنب واقع کیگی او خاصہ پہ جواب ده ای شئ هو فی
 عرضه کنب واقع کیگی او عرض عام پہ جواب ده هیخ چا کنب
 نه واقع کیگی ٹککه چه پہ جواب کنب هغه شی واقع کیگی چه
 هغه ذاتی وی یاپدی سره امتیاز راخی ده غیر نه او عرض عام
 سره نه نه ذاتی او نه پدی سره امتیاز راخی ده غیر نه او ذکرده
 مقول پس ده کل مستدرک دنی ٹککه چه کوم کل دا معنا اداکوی
 نو هغه مقول هم اداکوی .

جواب ترینه دادے چه ده کل نه صدق افرادو مختلفو بالامکان
 مراد دے او ده مقول نه صدق بالفعل مراد دے او ده مقول نه
 صدق بالفعل ٹککه مراد دے چه دا شبه قضیه ده او قضیه او شبه
 قضیه چه خالی وی د جهت نه نو صدق بالفعل تری مراد وی او
 صدق بالفعل دیتہ وائی چه ثبوت ده محمول موضوع لره
 بالفعل وی شو اوس که ٹوک دا اعتراض اوکری چه ده صدق
 بالفعل سره صدق بالامکان مراد وی نو په تعریف کنب دلالت
 التزامی راغله او دلالت التزامی مہجور وی په تعریفات کنب نو
 اصل جواب دادی چه کل راوړے دی ٹککه چه هر مقسم په خپلو
 اقسام کنب مرعی وی او دا قول چه مقول دے دا راوړے دے دے
 ده پاره چه تعلق ده علی او فی ما هو پوری صحیح شی ٹککه چه

کل جامد دے تعلق نہ غوارہ چہ مقول صلہ ده علی واقع شی نو
پہ معنی ده صادق سرہ دے او چہ مقول صلہ ده فی واقع شی نو
پخپلہ معنی دے .

قوله اما مقول فی جواب ما هو بحسب الشركة والخصومية مقام یا
به ویلے شویوی پہ جواب ده سوال کنس چہ سوال پہ ما هو سرہ
وی یا پہ ما هما سرہ وی یا به ما هم سرہ وی پہ حسب ده شرکت
سرہ چہ ما هما ما هم دے یا پہ حسب ده خصوصیت سرہ چہ ما
هو دے او واو پمعنی ده اودے او معاً پہ معنی ده جمعاً دے او ده
قبیلی ده دی قول ده الله تعالى نه دے چہ والركعومع الراکعین دے
د خصوصیت معنی داده چہ کہ ددے دیو زر نہ هم پہ ما هو سرہ
سوال وشی نو پہ جواب کنس به دا واقع کیڑی زید ما هو جواب
انسان معنی داده چہ دیرو افرادو پہ بار کنس تپوس اوشی نو
جواب کنس به دا واقع کیڑی زید بکر عمر ما هو جواب کنس انسان
واقع کیڑی .

كالانسان بالسنة الى زید وعمر وغيرهما الخ لکہ انسان شو پہ
نسبت سرہ زید عمر ته او غیر ده دی دوارو ته او دا مثال پہ نسبت
سرہ شرکت ته دے او مثال ده زید پہ نسبت سرہ خصوصیت ته
دے وهو النوع دیتہ نوع وائی او دا حکم ده نوع ٹککہ چہ خو

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۵۲

پوری حکم نوی پیچندلی یو شیء په حکم سره نو کیگی تعریف ده مجهول او دا نوع حقیقی ده نه اضافی څکه چه نوع اضافی وائی دیته چه یوه نوعه او بله نوع جمعه شی صادقیگی پدی باندی جنس لکه چه انسان او فرس جمعه شی نو صادق کیگی پدی باندی حیوان.

قوله ویرسم بانه کل مقول علی کثیرین مختلفین بالعدد دون الحقیقت فی جواب ما هو تعریف کولیشی ده دی نوعی پدی شان سره چه دا کلی دے چه صادقیگی په کثیرین مختلفین بالتشخص باندی نه په حقیقت باندی وویلے شی په جواب ده سوال کنس چه هغه سوال په ما هو هما هم سره دے او دا قول چه کلی دے دا جنس دے صادقیگی په کلیات خمسة باندی او دا قول چه مقول علی کثیرین مختلفین بالتشخص دون الحقیقة دے دا فصل دے خارج شویدی سره جنس او عرض عام او دا قول چه فی جوان ما هو دے دا فصل اخر دے خارج شویدی سره فصل څکه چه هغه واقع کیگی په جواب ای شیء هو فی ذاته کنس اوبل خارج شو ترینه خاصه څکه چه هغه واقع کیگی په جواب ده ای شیء هو فی عرضه کنس . او ذکر ده یرسم دے مراد ترینه یعرف دے څکه چه مونگته دا معلومه نده چه دا کلی

مقول تر آخر پوری دا ذاتیات دی چه ویلی شی او مونږ ته دا هم معلومه نده چه دا عارضیات دی چه یرسم ویلی شی که څوک دا وائی چه ماتن به تعرف به ویلی وونو جواب ترینه ددے چه په دنیا کښه حده حقیقی نشته دے ولې که وی نو جنسی به مشابه عرض عام سره نه وو او فضل مشابه د خاص سره نو وو امتیاز به گران نه وو او حیوان منطقیانو جنس فرض کړی دے ځکه چه په دے کښه حرکت ارادی مأخوذ دے ځکه چه تعریف د حیوان جسم نامی متحرک بالاراده ده او په تعریف د ماشی کښی اراده مأخوذ نه ده ځکه چه گزینی حرکت کوی یو مخالف طرف ته او اراده نشته دے او ناطق فصل فرض کړیدے ځکه چه په نطق کښ فائده ده ځکه چه ځله خبری وکړی نو ثواب به وشي او په ضحك کښه فائده نشته ځکه چه تام ورځ خنده نو فائده نه ملاویري او ما غیر مقول فی جواب ما هو یا به دا کلی نوی ویلی شوی وی .

په جواب د ما هو کښ بل مقول فی جواب ای شی فی ذاته بلکه ویلی شوی وی په جواب د سوال کښه چه هغه سوال ای شی هو فی ذاته وی دا قول په ای شی هو فی ذاته دے پدے سره ترینه خارج شو کلیات اربع چه هغه جنس نوع عرض عام خاصه ده چه

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۵۲

جنس واقعہ کیگی پہ جواب د ما هو ما هم کنب او نوع واقع
کیگی پہ جواب د ما هو ما هما ما هم درے وارو کنبے او خاصہ
واقع کیگی پہ جواب د ای شی ہو فی عرضه کنب او عرض عام
پہ جواب د ہیچانہ نہ واقع کیگی ٹککہ چہ پہ جواب کنبے ہغہ
شے واقع کیگی چہ ہغہ ذات وی یا پری امتیاز رازی ماعدانہ او
عرض عام نہ ذاتی دے او نہ امتیاز رازی لہ ماعدانہ .

وهوالذی یمیز الشئ عما یشاركه فی الجنس دافعل ہغہ شی دے
چہ جدائی پری رازی د شی چہ انسان دے عمالہ ہغہ شی نہ چہ
فرس بقرہ دہ یشارك چہ ہغہ شی شریک دے دے انسان سرہ فی
الجنس کنبے کالناطق بالنسبة الی انسان لکہ ناطق شو پہ نسبت
سرہ انسان تہ وهو الفصل دغہ تہ فصل وائی .

زده کرہ دا خبرہ چہ فصل پہ دوه قسم دے یو فصل فی الوجود
دے او بل فصل فی الجنس دے او پہ فصل فی الوجود کنبے دوه
مذہبہ دی یو مذہب متقدم دے او بل مذہب متأخر دے او
متقدم وائی چہ ناجائز دے او متأخر وائی چہ دا جائز دی د
متقدم دلیل دادے چہ دارو مدار د فصل فی الوجود پہ ترکیب د
ماہیت باندی د امرین متساوین نہ لکہ انسان مرکب دے د ناطق
او ضاحک نہ نو امتیاز پہ یو سرہ رازی نو بل تہ خہ ضرورت دے

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۵۵

.....
 او دلیل د متأخر دادے چہ دا قسم فصل جائز دے ٹکھ چہ پہ
 دے کنبے کمال امتیاز دے او نزاع ددے دواپو پہ وقوع د فصل
 کنبے نشته ٹکھ چہ وقوع د دواپو جائز گنری . بیا فصل پہ دوه
 قسم دے یو مقوم او بل مقسم دے د مقوم مطلب دادے چہ
 فصل د جنس سرہ یو ٹائے شی نو نوع بہ ترینہ جوپہ شی لکھ
 حیوان سرہ ناطق ولگی نو انسان بہ ترینہ جوپہ شی . او فصل
 مقسم دیتہ وائی چہ ناطق د حیوان سرہ ولگی نو حیوان بہ پہ
 دوه قسم شی یو بہ حیوان ناطق شی او بل بہ حیوان غیر ناطق
 شی .

ویرسم بآنہ کل علی الشیء فی جواب ای شی ہو فی ذاتہ تعریف
 کولیشی ددے فصل پہ دے شان سرہ چہ دے کلی دے
 صادقگی پہ شی باندے پہ جواب دای شی ہو فی ذاتہ کنبں خہ
 معنی پہ جواب د هغه سوال کنبے چہ سوال شوی وی چہ
 الانسان ای شی ہو فی ذاتہ معنی دا شوہ چہ انسان خہ شے دے
 دغه شے چہ پہ ذات ده انسان کنبے وی تا پہ جواب کنبے وئیل
 چہ ناطق دے او دا قول چہ کلی دے دا ددے د پارہ راوپی دی چہ
 هر مقسم پہ خپلو اقسامو کنبے مرعی وی او دا قول چہ یقال
 دے دا راوپی دے ددے د پارہ چہ علی الشیء پوره متعلق شی

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۵۶

ٹکک چہ کلی جامد دے تعلق نہ غواہی او علی الشیء وویل او
 علی الانسان انه وئیل یو ددے د پارہ چہ تہول فصول لہ ورشی چہ
 ہفہ فصل قریب دے چہ ناطق دے او بل متوسط دے چہ
 حیوان دے او بل فصل بعید دے چہ جسم نامی دہ او بل ابعد
 دے چہ جسم مطلق دے. پہ ناطق سرہ انسان جدا کرہ د فرس او
 د بقرہ او د غنم نہ او پہ حیوان سرہ جدا کہ انسان د شجر نہ ٹکک
 چہ پہ حیوان کنبے ارادہ شتہ او پہ شجر کنبے ارادہ نشتہ دے او
 پہ جسم نامی سرہ جدا کرہ انسان د حجر نہ ٹکک چہ پہ انسان
 کنبے نمو شتی او پہ حجر کنبے نمو نشتہ دے او پہ جسم
 مطلق سرہ انسان جدا کرہ لہ جوہر نہ ٹکک چہ پہ انسان کنبے
 جسم مطلق شتے او جسم مطلق دیتہ وائی چہ دیلرہ طول او عمق
 عرض وی او ملائکو لرہ طول عرض عمق نشتہ دے کہ ٹوک دا
 اعتراض وکری چہ ملائک ہم ناطق دی او جن ہم ناطق دے نو
 ہغوی ترینہ پہ خہ سرہ ووتل جواب ترینہ دادے چہ کلام دادوی
 ایرادی دی منطقیانو پہ مذہب باندی او پہ نیز د حکماء ملائک
 او جن نشتہ دے پس زدہ کرہ دا خبرہ چہ حکماء پہ خلور قسم دی
 یو اشراقی دے او دویم مشائی دے او دریم متکلم دے او خلورم
 صوفی دے وجہ د حصر پدی خلور کنبے دادہ چہ دا حاکم بہ

خالی نه وی یا به استنباط د مدعی په دلیل سره یا په وجدان سره
 کواؤل وی نو بیا به خالی نوی یا به تابع د دین اسمانی او یا به نه
 وی کو وی نو متکلم که نه وی نو مشائی او دویم چه اسباط د
 مدعی کنبی په وجدان سره کوی دا به خالی نه وی یا به تابع د دین
 اسمانی وی یا به نوی که اوّل وی نو صوفی که ثانی وی نو
 اشراقی واما العرض وهو آما ان یمتنع انفکاکه عن الماهیت

وهو العرض اللازم هر چه دے عرض چه رفع ددے سره رفع د
 ذات نه لازم میگی دا به یا منع وی جداوالی د ماهیت نه نو دیته
 عرض لازم وائی دی والا یمتنع وهو العرض المفارق یا به منع نه
 وی جداوالی دا دے نو دیته عرض مفارق وائی او د اعتراض
 واردیگی چه دا تقسیم د شیء راغلی نفس خیل ته چه ماهیت دے
 او غیر ته چه وجود دے څکه چه لازم په درے قسم دی یو به
 لازم په ذهن او په وجود خارجی د دواړو کنبی وی لکه فردیت
 شو ثلاثو د پاره او زوجیت شو اربعو د پاره او بل لازم دے په
 وجود خارجی سره لکه سواد شو حبشی لره او دریم لازم دے په
 ذهن کنبی چه هغه بصر دے دا عمی د پاره لکن جواب ترینه
 دادے چه یو بشرط الشیء او یو بشرط لا دے او یو لای بشرط الشیء
 دے نو مقسم په مرتبه د لای بشرط شیء کنبی دے چه تعلق د

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۵۸

وجود خارجی او ذهن د دوارو سره وی او بشرط الشئ تعلق د
وجود خارجی سره وی او بشرط لا تعلق د وجود ذهن سره دے نو
لازم نه شو تقسیم د شئ نفس خپل او غیر ته او دا اعتراض
واردیگی چه کلیات او (۷) شو (۱) جنس (۲) فصل (۳) نوع (۴)
خاصه (۵) عرض عام (۶) او لازم (۷) او مفارق :

جواب ترینه دادے چه لازم او مفارق دا مندرج دے په خاص او
عرض عام کښه نو کلیات پنځه (۵) شو اووه (۷) نشو که څوک
دا اعتراض وکړی چه تعریف د حد جامع نه دے افرادو خپلو لره
لکه تعریف د انسان او کړی په جسم نام حساس متحرك بالارادة ذات
من له النطق سره او تعریف د خاص شامل نشو خپل افرادو لره لکه
تعریف د انسان شو چه جسم مطلق سره او په ضاحك سره او په
جوهر سره، جواب د اول نه دادے چه دا مخکښه حد په طریق
د اجمال سره دے چه حیوان ناطق دے او دویم په تفصیل سره دے
چه جسم نام حساس متحرك بالارادة ذات من له نطق دے او ثانی
جواب دادے چه دا هم اجمال دے چه حیوان ضاحك دے او دویم
تفصیل دے چه جسم مطلق ذات من له ضحك دے که څوک دا
اعتراض وکړی چه جد شامل نشو تعریف د بیئت لره چه هغه
مرکب دے د جذرو او سقف نه جواب ترینه دادے چه دا جزاء

خارجیه ده او منطقیان بحث د اجزاء ذهینه نه کوی ٹککه چه
موضوع ددوی مقولات دے .

وکل واحد منها اما ان تختص بحقیقة واحدة وهو الخاصة كالضاحك
بالقوة او بالفعل للانسان هر واحد ددے لازم او مفارق نه یا به
مختص وی یا به حقیقة واحدة پورے او حقیقت دیتہ وائی چه
پدے سره شیء مجمد مفعله رازی او دا خاصه ده لکه ضاحك
بالقوة شو یا بالفعل شو دانسان دپاره که خوک دا اعتراض
وکړی چه ضاحك مناسب نوی په مثال سره ٹککه چه ضاحك
خاص ده نو جواب ترینه دادے چه هر کله په خپل معروض
باندے دا محمول وی په حمل موطاطی سره او ضاحك نه دے
حمل په حمل موطاطی سره بلکه حمل اشتقاقی سره دے او
حمل موطاطی دیتہ وائی چه واسطی د ذو او له او فی سره نوی او
حمل اشتقاقی دیتہ وائی چه په واسطی د ذو او له او فی سره وی
مثال د ذولکه ضاحك او مثال د له لکه زید له مال شو او مثال د
فی لکه زید فی الدار شو او ضاحك چه حمل کئی په انسان
باندے دا واسطه نه غواری او په خلاف د ضحك نه او هغه واسطه
غواری نو الانسان ضاحك ویلی شی او الانسان ضحك نشی ویلی
وترسم بانها کلیة نقال علی ما تحت حقیقه واحدة فقط قد لا عرضیا

البرق السجی فی درس ایساغوجی ٦٠

تعریف کولیشی ددے خاصه چه دا یو کلی دے چه صادقگی
 په هغه افرادو باندی چه هغه لاندی وی د حقیقت واحد نه نه په
 حقائقو باندی په حمل عارضی سره او دا قول چه کلیه دا جنس
 دے شامل دے ټول کلیاتو لره او دا قول چه تقال علی ماتحت
حقیقه واحده فقط دی پدی سره ترینه خارج شو جنس او عرض عام
 او قول چه قولا عرضیا دے پدے سره ترینه خارج شو نوع فصل
 حکه چه ددے دواړو په ما خپل معروقی باندے حمل ذاتی دے
 نه حمل عارضی او حمل ذاتی دا مطلب چه ذاتیات حمل شی په
 ذات باندی لکه حیوان ناطق حمل کئی په انسان باندی او حمل
 عارضی دیته وائی چه عرض حمل کره په معروض باندی لکه
 ضاحک حمل کره په انسان باندی.

زده کره دا خبره چه خاصه په دوه قسم دے یو خاص د جنس ده
 لکه ماشی شو په نسبت سره حیوان ته او بله خاصه د نوع
 ضاحک شو نسبت سره په انسان و ته پس زده کره دا خبره چه
 ماشی په نسبت سره حیوان ته واخلی نو خاص د جنس ده او په
 نسبت ته انسان واخلی نو عرض عام دے واما ان یعم حقائق فوق
واحدیه وهو العرض العام یا به دا کلی عام وی د حقائقو نه چه هغه
 حقائق زیات وی د حقیقت واحد نه نو دیته عرض عام وائی

کالمتنفس بالقوة او بالفعل للانسان وغيره من الحيوانات لکه ساه
اخستل شو په قوت سره یا په فعلیت سره انسان ته او غیره یا غیر
لره د انسان نه د حیواناتو نه لکه بقره او فرس وغیره شو.

ویرسم بانه کلی یقال علی ما تحت حقائق مختلفة قولاً عرضياً
تعریف کولیشی د عرض عام په دے شان سره چه دایو کلی دے
صادقیگی په هغه افرادو باندی چه هغه لاندے د حقائقو
مختلفونو وی په حمل عارضی سره دا قول چه کلی دے دا
جنس دے شامل دے ټول کلیاتو لره د قول چه علی ماتحت
حقائق مختلفة ده خارج شو پدے سره خاصه او نوع او فصل او دا
قول چه قولاً عرضياً دے خارج شو پدے سره جنس ټککه چه
حمل د هغه په خپل معروض باندی حمل ذاتی دے نه عارضی.
زده کړه دا خبره چه مطلق کلی په درے قسم دے. یو کلی
منطق دے او بل کلی عقلی دے او بل کلی طبعی دے کلی
منطق دا عارض او کلی عقلی مرکب دے د عارض او د مفروض
دا دواړو نه او کلی طبعی معروض دے اوس کلی منطقی او
کلی عقلی لره وجود په خارج کبے نشته او کلی طبعی په دے
کبے اختلاف دے د متقدم او د متاخر او متقدم وائی چه دے
لره وجود نشته په خارج کبے او متاخر وائی چه د دیلره وجود په
خارج کبے شته په اعتبار د ضمن د افرادو سره.

البرق السجی فی درس ایساغوجی

..... ٦٢
 اوس په عرض عام کښه که څوک دا اعتراض وکړي چه تاسو
 ويلي وو عرض عام په جواب د چاک کښه نه واقع کيځي او د قول
 چه کلي يقال تر آخر پورې د دينه معلومېږي چه دا خبره ده په
 جواب د چاک کښه واقع کيځي جواب ترينه دده په چه هلته په
 جواب د اي شئ يا په جواب د هو کښ نه واقع کيځي نو دا خبره
 چه ده ع-٢ حمل په چا نه رازي تامل نه برالخ.

القول شارح رحمه الله هر کله چه فارغ شو مصنف د بيان د
 کلياتو خمسونه چه هغه موقوف عليه وو د قول شارح د پاره نو
 شروع وکړه په قول شارح باندې قول شارح ته قول شارح ځکه
 وائي چه قول مرکب ته وائي د دوي په اصطلاح کښه او شارح د
 شرحه نه دې او شرحه وضاحت ته وائي او پدې سره وضاحت د
 مجهول راغلي چه محدود دي دي بيا قول شارح په دوه قسم دې
 يو د هغه نه حد دې حد په لغت کښه منع ته وائي او دې هم
 مانع دې د دخول د غير نه او دا قول چه قول دا جنس دې شامل
 دې څلور قسمو تعريف لره چه حد تام حد ناقص رسم تام رسم
 ناقص دې او دا قول چه على ماهيت الشئ دې پدې سره خارج
 شو هغه درې (٣) واره د حد نه ناقص نه روسته رسم ناقص پورې
 وس په حد کښه دوه (٢) مذهب دي يو مذهب د متقدم دې او
 بل مذهب د متاخر دې د متقدم مذهب دده په چه د حد د پاره

البرق السجی فی درس ایساغوجی

حد نشتہ دے ولے کہ حد دپارہ حد راشی نو لازمیگی ترجیح بلا
 مرجیح او مذهب دمتاخر دادے چہ حد دپارہ حد شتہ ٹکہ
 چہ پدے کنبے وضاحت مکمل دے لکہ انسان دپارہ حد حیوان
 ناطق دے او حیوان ناطق دپارہ حد جسم نام حساس متحرک بالارادة
 ذات من له الادراك دے او کہ تہ وائے چہ لازمیگی تسلسل یا
 ترجیح بلا ترجیح نو ٹکہ وایم نو لازمیگی ٹکہ چہ دا تسلسل
 پہ امور اعتباریو کنبے دے او تسلسل پہ امور اعتباریو کنبے
 منع ندی وهو الذی یرکب عن جنس الشئ وفصله القربین حد دیتہ
 وائی چہ مرکب وی له جنس قریب او دفعل قریب نہ لکہ لکہ
 حیوان ناطق شو بالنسبة الى الانسان پہ نسبت سرہ انسان تہ
 وهو الحد التام او دیتہ حد تام وائی ٹکہ چہ دا مشتمل دے پہ
 تہولو ذاتیاتو باندے نو ہغے تہ حد تام وائی نو دیتہ ہم حد تام
 وائی ترجمہ دا قول شارح وهو الذی الخ پورے قول شارح پہ دوہ
 (۲) قسم دے یو حد دے او بل رسم دے حد بیا پہ دوہ (۲) قسم
 دے یو حد تام دے او بل حد ناقص حد تام دیتہ وائی چہ دایو
 مرکب دے چہ دال دے پہ ماہیت دشی باندی فقط.

قوله والحد الناقص وهو الذی یرکب من جنسه البعید وفصله القریب
 کالجسم الناطق بالنسبة الى الانسان الخ حد ناقص ہغہ حد دے
 چہ مرکب وی دہ جنس خیل نہ چہ ہغہ بعید وی او دہ فصل

البرق السجی فی درس ایساغوجی
 ۶۲
 خیل نه چه هغه قریب وی لکه جسم ناطق شو په نسبت سره
 انسان ته دیته وائی او ناقص ورته وائی وجه ده تسمیه په حد
 ناقص سره دا ده چه حد په لغت کښ منع ته وائی او دے مانع دے
 ده دخول ده غیر نه او ناقص ورته وائی څکه چه ده دی نقصان
 راغله دے ده حد تام نه په عدم ده جنس قریب سره او که څوک
 دا اعتراض وکی چه جنس بعید داخل دے په جنس قریب کښے
 نو خالی نشو له جنس قریب نه جواب ترینه دادے چه داخل د
 شی عین شی نوی .

قوله والرسم التام وهو الذي يتركب من جنس القريب للشيء وخاصة
 اللازمة كالحيوان الضاحك في تعريف الانسان اورسم تام هغی ته
 وائی چه مرکب وی له جنس قریب د پاره ده شی او ده خاصه لازمی
 نه لکه حیوان ضاحک شو په تعريف د انسان کښے او پدیکښ
 شی او ویل او په حد ناقص کښے بالنسبة الى الانسان او ویل ده
 دی د پاره چه شامل شی جسم نامی ضاحک لره او جسم مطلق
 ضاحک لره او جوهر ضاحک لره وجه ده تسمیه په رسم تام سره دا
 ده چه دے مشابه دے ده حد تام سره په عموم او په خصوص
 کښے هلته حیوان عام و او ناطق خاص و او دلته حیوان عام دے
 او ضاحک خاص او رسم په لغت کښے اشر د دار خراب ته وائی
 لکه څرنګه اکثر خرابه دال وی په دار باندی دارنګه حیوان ضاحک

دال دے پہ انسان باندی .

قوله والرسم الناقص ما يتركب عن عرضيات تختص جملتها بحقيقة

واحدة كقولنا في تعريف انه ماش على قدميه عريض الاظفار بادی

البشرية مستقيم الاقامة ضاحك بالطبع اورسم ناقص هغه تعريف

دے چہ مرکب وی دہ عرضیات نہ چہ خاص وی دا تہول عارضیات

پہ حقیقت واحدہ پوری لکہ دا قول ٹمونگہ شہ پہ تعريف دہ

انسان کنبے چہ تلونکے پہ خپو باندی او پلن نوکونو والہ یا

ظاہر او بنکار پوستکی والہ دے او مستقیم الاقامة او خندا

کونکے دے پہ اعتبار دہ طبعی سرہ او طبیعت دیتہ وائی چہ یو

قوة عديمة الشعور دے دہ شان دہ هغه نہ حرکت وی پہ متحرك

کنبے لکہ حیوان شو او د شان دہ هغه نہ سکون وی پہ ساکن

کنبے لکہ ارضہ شوہ او وجہ دہ رسم ناقص پہ ناقص سرہ دادہ چہ

دے ناقص دے دہ رسم تام نہ پہ عدم دہ جنس قریب او دہ خاصی

لازمی اورسم ورتہ ٹککہ وائی او دا قول چہ یرسم دے دا جنس

دے شامل دے تہولو معارفولرہ او دا قول چہ يتركب عن

عرضيات تختص جملتها بحقيقة واحد دے خارج شہ پدی سرہ

باقی معارف سوا دہ خاصی نہ او پہ تعريف دہ خاص کنبے خلور

قیود دی چہ هغه انسان لرہ ہم ورغلی دی او نورولرہ ہم ورغلی

دی دی اودہ خارج لرہ ہم ورغلی دی او دا قول چہ عريض الاظفار

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۶۶

دے دا انسان لره هم ورغلی دی او شادو لره هم ورغلی اودا قول
 چه بادی البشرية دے نو دا انسان لره هم ورغلی دے او ماله
 صاحب لره هم ورغلی دے اودا قول مستقیم الاقامت نو دا
 انسان لره هم ورغلی دے او استنی لره هم ورغلی دے اودا قول
 چه ضاحك بالطبع دی دا خالص دے انسان لره هم ورغلی دے دا
 تول قیود خاص دی په انسان پوری.

قوله القضية هي قوله يصلح ان يقال لقائل انه صادق فيه او كاذب هر
 كله چه فارغ شو مصنف له قول ده شارح نه نو شروع او كره په
 موقوف عليه ده قياس كنبے نو ويل القضايا او بل اشاره ده ديتہ
 چه افراد ده قضيه ډير دی چه شرطيه ده او حيليه ده او متصله ده
 او منفصله ده او منفصله مانعه الجمعه ده او مانعة الخلوة ده او
 بيا منفصله حقيقه ده او كه خوك دا اعتراض او كړی چه ماتن
 احكام ده قضيه ولي ذكر اونكره چه عكس او تناقض دے څكه
 چه دا قضيه ورغلی ده دی دواړو لره څكه چه قضيه حكم ته وائی
 اودا قضيه اصطلاحيه مشتمله ده په حكم باندی نو تسميه ده
 كل شو په اسم ده جزء باندی او قضيه ته قضيه ولي وائی څكه
 چه قضيه حكم ته وائی او دا مشتمل دے په حكم باندی
 نو تسميه ده كل شو په اسم ده جزء سره او تعريف ده قضيه او كه او
 ده قضایا واونكره څكه چه تعريف ده جنسكيگي په جنس سره او

جنس پہ ضمن ده مفرد کنبے وی اودا قول چہ ہی قول دے دا
 پہ معنی ده مرکب ده پہ اصطلاح ده دوی کنبے نو دا شامل
 مرکب ناقص لرہ اودا قول چہ یصح ان یقال دے تر آخرہ پوری
 پدی خارج مرکب ناقص ٹککہ چہ قائل ده هفی نه نشی ویلے چہ
 صادق دے پدیکنس او کہ کاذب دے پدیکنس کہ ځوک دا وائی
 چہ ده قول نه مرکب مراد شه نو دے مرکب نه مراد مرکب عقلی
 وائی او کہ لفظی وائی او کہ دواړه وائی کہ مرکب عقلی وائی نو
 قضیه ملفوظه ترینه خارج شوه کہ مرکب لفظی وائی نو قضیه
 معقوله ترینه خارج شوه کہ دواړه وائی نو عموم ده مشترک
 راغلے او پہ تعریف کنبے مشترک راوړل باطل دی ځککہ چہ ذهن
 بسیط ده نشی متوجه کیدے امور کثیرو ته جواب ترینه دادے
 چہ ده قول ته قضیه ملفوظه اخلم ځککہ چہ دا موقوف علیہ د
 فائدی او ده استفادی ده اگر کہ منطقی بحث کوی له معقول نه
 قرینه پہ قضی ملفوظی باندی دا قول دے لقائله انه صادق فیه
 او کاذب اودا قول چہ قائل دے دا صفت ده متکلم دے نو څرنگه
 به قرینه شی پہ قضیه ملفوظی باندی چہ هغه صفت لپاره د
 لفظ دے جواب ترینه دادے چہ قائل اگر کہ بالذات صفت د
 پاره د متکلم دے لیکن ثانیاً بالعرض صفت لپاره د قضی
 ملفوظی دے او ځوک دا اعتراض وکړی چہ تعریف د شامل نه

البرق السجی فی درس ایساغوجی
 ٦٨
 شو آدم ابونا محمد نبینا اسماء فوق ناوالارض تحتنا الله واحد او
 اجتماع النقفین جائز عککه چه قائل ددے پنخو (۵) ته ویلی شی
 او کاذب نشی ویلی او شپگم ته کاذب ویلی شی او صادق ورته
 نشی ویلی. نو جواب ترینه دادے چه قطع لحاظ د تاریخ او
 قطعه لحاظ د مشاهدی نه او قطع لحاظ د دلیل نه وارد نشو
 اعتراض په دے پنخو باندے او مراد په قضی سره طرفین دی
 چه هغه مسند مسند الیه ده او هغه په اجتماع النقضین جائز
 کنبے شته نو وارد نشو اعتراض په شپگم مثال باندے ترجمه
 داشوه دغه قضیه مرکب دے چه صیح وی وینا قائل دیته یقیناً
 دے قائل په خبره خپل کنبے رشتنې دے یا دروغ جن دے بیده
 لحاظ د دلائل نه نو وارد نه شو اعتراض مذکور په الله الهنا
 باندی او به ئے ده لحاظ د مشاهدی نه نو وارد نشو اعتراض په
 اسماء فوقنا والارض تحتنا باندے او بیده لحاظ د تاریخ نه نو
 وارد نشو اعتراض په محمد ﷺ نبینا باندی عککه چه په دے
 ټولو کنبے احتمال د کذب نشته.

وهی اما حملیة کقولنا زید کاتب واما شرطیة متصله کقولنا ان
 کانت الشمس طالعة فالنهار موجود دا قضیه یا به حملیه وی لکه دا
 قول زمونږه شو زید کاتب یا به شرطیه متصله به وی لکه دا قول
 زمونږه شو ان کانت الشمس طالعة فالنهار موجود کو شمس طالع

البرق السجی فی درس ایساغوجی
 ۶۹

وی نو نهار به موجود وی حملیه ته حملیه ولے وائی ٹککه چه دا
 مشتمل دے په حمل باندی نو تسمیه د کل شو په اسم د جزء سره
 زده کړه دا خبره چه حمل په دوه (۲) قسم دے یو حمل اولے دے
 او بل حمل غیر اولے دے حمل اولے دیته وائی چه موضوع
 عین محمول وی کو سوال د حمل تعریف په دے صادق نه شو
 ٹککه چه حمل وائی دیته چه اتحاد متغائرين دے په مفهوم کښ
 او اتحاد په خه کی وی په خارج کښے وی پدے شان سره چه ما
 صدق علیه د موضوع او د محمول به یو وی او متغائرين به په
 ذهن کښے وی پدے شان سره چه په مفهوم کښے به تغایرو
 لکه زید او قایم په مفهوم کښے تغائر دے ٹککه چه زید معنی
 حیوان ناطق مع هذا الشخص دے او د قایم معنی ذات من له
 القیام دے او دا تعریف نه صادقیگی په حمل اولی باندے .

جواب ترینه دادے چه زه نه منم چه دا مذکورہ تعریف د حمل
 دے بلکه صحیح تعریف د حمل دادے چه د موضوع محمول
 کښے اتحاد من وجه وی او تغائیر من وجه وی او په مثال د حمل
 اول باندے دا تعریف صادق دے چه زید په ذهن د متکلم کښے
 واخلی دا غیر دے د هغه زید نه چه زید په نفس الامر کښے
 واخلی قطع لحاظ د ذهن د متکلم نه او حمل غیر اولی په دوه (۲)
 قسم دی یو حمل اشتقاقی دے چه هغه په واسطی د ذواو ده له او

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۷۰

ده فی سره وی او حمل موتاتی دیته وائی چه په واسطی د ذواولہ
 او فی سره نه وی مثال د اول لکه زید مال وه هغه شو ددے حمل
 هغه پوری صحیح ندے چه ذونه وی مضاف کری مال ته او مثال
 د ثانی زید انسان شو او حمل د انسان په زید باندے بیده واسطی
 نه دے. زده کره دا خبره چه حملیه مقدم کره په شرطیه باندے
 ځکه چه حملیه بسیط ده او شرطیه مرکب دے او بسیط مقدم
 په مرکب باندی په تقدم طبعی سره او تقدم طبعی دیته وائی چه
 مقدم محتاج الیه وی د مؤخروی د پاره او علت تام نه وی د مؤخر
 د پاره او بسیط په درمے قسم دے یو دادے چه جزء وله نه وی
 لکه همزه د استفهام شوه او دویم دادے چه قلیل الاجزاء وی او دریم
 دادے چه مرکب د اجسامو مختلفو بالحقائقو نه نه وی مثال د
 دویم لکه حملیه شو ځکه چه اجزاء ددے قلیل دے به نسبت سره
 شرطیه ته مثال د ثالث لکه آسمان شو چه دے مرکب نه دے د
 حقائقو مختلفو نه لکه جدار شان ته نه دی دا اسمان زده کره دا
 خبره چه په اجزاء د حملیه کنبے اختلاف دے په مابین د مقدم
 او متأخر متقدم وائی اجزاء د حملیه څلور (۴) دی اول موضوع
 او دویم محمول او دریم دال په نسبت رابطیه باندی او څلورم
 وقوع په موحیه کنبے اول وقوع په سالبه کنبے او په نیز د
 متأخر باندے اجزاء د حملیه دری (۳) دی اول موضوع او دویم

محمول او دریم دال په نسبت وقوعی چه هغه هو دے په موجبہ
 کنبے اولیس دے په سالبه کنبے اوبل زده کره دا خبره چه په
 حملیه کنبے تصدیق دے او په تصدیق کنبے دوه (۲) مذهب دی
 اویو مذهب د حاکم دے او مذهب د امام رازی دے مذهب د
 حاکم نفس د ازعان دا یقین کول دی او تصور د اشیاء ثلاثو ورلره
 شرط دے چه هغه دری (۳) دی چه تصور د موضوع دے او
 تصور د محمول دے او تصور د نسبت دے او په نیز د امام
 رازی باندے تصدیق عبارت د حکم نه او تصور د اشیاء ثلاثو وله
 شرط دے لیکن مذهب ددی ضعیف دے څکه چه تصدیق
 مرکب شود علم او ده معلوم نه علم څکه د معقولی د کیف نه
 دے او حکم د معقولی د فعل نه دے او ددے دواړو په مینځ
 کنبے تنافی دے څکه چه اقسام د مقسم واحد دے چه عرض
 دے او اقسامو په مینځ کنبے تباین وی او وجه د حصر په مابین
 د حملیه او شرطیه کنبے دادے چه انحلال دے مرکب شی وو
 مفردین ته اولاً نو دا مسمی کولیشی په حملیه سره او که انحلال
 د مرکب شی وو قضیتن ته اولاً نو دا مسمی کولیشی په شرطیه
 سره که څوک اعتراض وکړی چه زید قائم نقیضه زید لیس بقائم
 دا حملیه ده او حال دادے چه انحلال شو دے دے قضیتین ته
 جواب ترینه دادے چه اتحاد د حکم شرط دے او په دے کنبے

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۷۲

مخکنیے هم حکم حملیه و واورستو د انحلال نه هم حکم
 حملیه دے او په خلاف د شرطیه نه مخکنیے پکی حکم شرطی
 دے و واورستو د انحلال نه پکی حکم حملی دے او شرطیه ته
 شرطیه ځکه وائی چه دا مشتمل دے په حرف باندے چه هغه، ان
 دے او که څوک دا اعتراض وکړی چه په شرطیه منفصله، کنیے
 ان نشته دے لکه دا قول زمونځه شو چه العدد اما ان یکون زوجاً
 او فرداً نو جواب ترینه دادے چه ان عام دے په لفظ کنیے وی او
 که په تقدیر کنیے وی دلته اگر چه لفظاً نشته خو تقدیراً شته
 ځکه چه دا قول مذکور په اصل کنیے ان کان العدد زوجاً فهو ليس
 بفرد دے.

او اما شرطیه منفصله کقولنا العدد اما ان یکون زوجاً او فرداً یا به
 دا شرطیه منفصله وی لکه دا خبره زمونځه شوه چه عدد یا به
 زوج وی یا به فرد وی او د زوج معنی داده چه منقسم وی
 متساوین ته لکه اربع شو او فرد دیته وائی چه منقسم نه وی
 متساوین ته لکه ثلاثه شو که اعتراض کی چه ثلاثه هم منقسم
 دے متساوین ته چه یو نیم یو نیم دے لکن نصف په نیز د دوی
 باندے معتبر نه دے او وجه د حصر د شرطیه په متصلی او
 منفصلی کنیے داده که حکم په اتصال سره شوی و و نو دیته
 متصله ویلی شی او که حکم په انفصال سره شوی و و نو دیته

البرق السجی فی درس ایساغوجی

منفصله ویلی شی . والجزء الاول من الحلیة یسمی موضوعاً
والثانی محمولاً جزء اول د حملی نه مسمی کولیشی په
موضوع سره څکه چه دا وضع شوے ده ده دے د پاره چه حمل
راشی پدے باندے د محمول او جزء ثانی ده حملیه لره مسمی
کولیشی په محمول سره څکه چه دا حمل شویدے په موضوع
باندے او دلته د ثانی او محمول په مینځ کبے یسمی مقدر
دے چه عطف د دو اسمین وو په اسمین مبنکو باندے چه هغه
معمولین د عاملین مختلفین دی چه په جزء اول کبے عامل
معنوی دے او په موضوعاً کبے عامل لفظی دے چه یسمی
دے دارواندے څکه چه وأو حرف علت صعیفه دے نو دے
نشی رسولی اثر د عاملین مختلفینو معمولینو مختلفینو ته
۱۲.

قوله والجزء الاول من الشرطية یسمی مقدماً اول له شرطیه نه
مسمی کولیشی په مقدم سره څکه چه مقدم ده تقدم نه دے او
دے په غالب موادو کبے مخکنس وی په تالی باندی . قوله والثانی
تالیاً او جزء ثانی مسمی کولیشی په تالی سره څکه چه تالی ده تلو
نه دے او تلو تابع ته وائی او دے غالباً تابع ده مقدم دے . او دلته
بیا مقدر کړه ده ثانی او تالی په مابین کبې ده دی د پاره چه هغه
زور اعتراض وارد نشی .

والقضية اما موجبة كقولنا زيد كاتب واما سالبة كقولنا زيد ليس
 بكاتب قضية يابه موجبه وى او موجبه ده ايجاب نه ده او اجاب
 اثبات ته وائى او پدى كبن اشات ده محمول راغله دے د
 موضوع د پاره او سالبه مسقى كوليشى په سالبى سره ټكه چه
 پدى كبن سلب ده محمول راغله دے ده موضوع نه وجه ده
 تسميه په دى دواړو كبن تسميه د كل ده په اسم ده جزء سره اوس
 كه څوك دا اعتراض و كړي چه دا تقسيم د قضیې تقسيم دے او
 تقسيم بعد تقسيم باطل دے ټكه چه لازمى گى تحصل ده
 حاصل . جواب ترينه دادے چه اول تقسيم په اعتبار ده طرفين
 سره دے چه طرفين مفردين وى نو هغى ته قضيه حمليه ويلے
 كيگى كه طرفين قضيتين وى په لفظ كبن نو هغى ته شرطيه
 ويلے كيگى او دا دويم تقسيم په اعتبار ده نسبت سره دے كه
 نسبت پكى ثبوتى و نو ديتته موجبه ويلے كيگى او كه نسبت
 پكى سلبى و نو ديتته سالبه ويلے كيگى اوس كه څوك دا
 اعتراض و كړي چه سالبه حسابول ده حمليه نه دا تيك ندی ټكه
 چه حمليه هغى ته وائى چه حمل پكى وى پديكبن سلب د حمل
 دے . جواب ترينه دادے ده دى حسابول ده حملى نه په اعتبار ده
 طرفين سره دے ټكه چه طرفين ده دى مشابه ده طرفيو ده

موجبى سره

قوله وکل واحد منها اما مخصوصه کما ذکرنا هر واحد لدی
 موجبی او سالبی نه یا به مخصوصه وی لکه مخکین مونگه ذکر
 کری دی مثال ده دوارو قوله واما کلیه مسوره کقولنا کل انسان
 کاتب ولا شی من الانسان بکاتب دے هر واحد لدی دوارو نه یا به
 کلیه مسوره وی لکه دا مثال مذکورہ شه که خوک اعتراض
 اوکئی چه دا دریم تقسیم شه او تقسیم بعد تقسیم ناجائز دے نو
 دریم خرنگه صحیح شی . جواب ترینه دادے چه دا تقسیم په
 اعتبار ده موضوع سره دے چه مبتدا ده . اول تقسیم په اعتبار ده
 طرفین سره و او دویم تقسیم په اعتبار ده نسبت سره و او وجه ده
 تسمی ده دی دوارو په مخصوص سره داده چه موضوع پکین
 خاص مشخص واقع شویده او وجه ده تسمیه د ثانی په کلیه
 مسوره سره داده چه موضوع کلی واقع شویده او مشتمل ده په
 حرف سور سره باندی چه کل اول شی دے دا اغستله شویدے
 ده سور بلد نه لکه خرنگه سور د بلدی مشتمل وی په بلد باندی
 نو دارنگه دے مشتمل دے په افرادو ده موضوع باندی او که
 خوک اعتراض وکری پدی قول زمونگه باندی چه کل انسان
 کاتب ولا شی من الانسان بکاتب پدیکین تناقض عکه چه په اول
 کین ثبوت ده کاتب دے تولو افرادو د انسان او په ثانی کین سلب
 دکاتب دی د تولو افرادو ده انسان نه او جواب ترینه دادے چه په

اول قضیه کنس کاتب بالقوه مراد دے او پہ ثانی قضیه کنس کاتب
 بالفعل مراد دے نو لازم نشو تناقض اوس پدی قضیه مسوری
 کنس دوه مذهبین دی یو مذهب ده ابی علی سینا دے اوبل
 مذهب ده فارابی دے مذهب ده ابو علی سینا دادے چه ثبوت ده
 محمول ده افراد و موضوع لره وی برابر خبره ده که موضوع
 نوع وی لکه کل انسان کاتب شو یا موضوع جنس قریب وی لکه
 کل حیوان جسم نام حاس متحرك بالاراده یا به موضوع جنس بعید
 وی لکه کل حیوان جسم نام یا به جنس ابعد وی لکه کل جسم
 مرکب من الابعاد الثلاث چه طول او عمق او عرض او په مذهب ده
 فارابی باندی موضوع صرف افراد د نوع دی او دی مذهب لره
 غور کرے دے متأخرین.

قوله واما جزئیه مسورة کقولنا بعض الانسان کاتب واما مهملة
 کقولنا الانسان کاتب یا به هر واحد لدی موجبی او سالبی یا
 جزئیه مصوره به وی لکه قول مذکورہ شه یا به مهملة وی لکه
 قول مذکورہ شه وجه د تسمیه د اول په جزء ی مسوری سره دادی
 چه موضوع پکنس جزئیه واقع شویدے او مشتمل دے په حرف
 سور باندی چه بعض دے او ثانی مسمی کولیشی په مهملة سره
 حکه چه مهملة له اهمال نه ده او اهمال ترک ته وائی او پدی کنس
 ترک ده حرف سور راغلی دی چه هغه کل او بعضو دے که الف

لام په الانسان کاتب کښ استغراقی شی نو قضیه محضوره کلیه به شی او که الف لام عهدی خارجی شی نو قضیه شخصی به شی او که عهد ذهنی شی نو طبیعه به شی او فرق په مابین ده مهمله او طبیعی کښ دادے چه په مهمله کښ لحاظ د افرادو وی نه بیان او په طبیعه کښ نه لحاظ د افرادو وی او نه پکښ بیان او طبیعه ذکر نکره ماتن ځکه چه دا په قیاس کښ نتیجه نه ورکوی لکه زید انسان وکل انسان نوع نو فزید نوع نشی ویلے.

والمتصلة اما لزومية كقولنا ان كانت الشمس طالعة فالنهار موجود
واما اتفاقية كقولنا ان كانت الانسان ناطق فالحمار ناهق بیا شرطیه
متصله یا به لزومیه وی لکه قول مذکوره شو یا به اتفاقیه وی
لك قول مذکوره شو وجه ده حصر پدوی کښ داده که علاقه ده
لزوم پکښی وه نو هغه لزومیه او علاقے لزومی دیته وائی چه یا
مقدم علت وی دپاره ده تالی لکه ان کاتب الشمس طالعة فالنهار
موجود یا به تالی علت وی دپاره ده مقدم لکه ان کان النهار
موجود فالشمس طالعة یا به دواره معلولین ده علت ثالث وی
لکه ان کان النهار موجود فالارض مضيئة دا دواره معلولین ده
علت ثالث دی چه طلوع ده شمس ده او که څوک دا اعتراض
اوکړی چه اتفاقیه دی هم لزومیه شی ځکه چه کون ده انسان
ناطق او ده حمار ناهق ده دواړو معلولین ده علت ثالث دی چه

وجود ده الله تعالى دے .

جوابونه ده دینه دوه دی اول جواب دادے چه مراد په علت ثالث سره
 علت ممکنه دے چه هغه طلوع ده شمس دے او وجود ده الله تعالى
 علت واجبه دے او ده علت واجبه نه بحث نه کوی منطق کښی .

او ثانی جواب دادے چه قصد ده متکلم مراد دے چه په دواړو
 قضیو کښی چه مقدم او تالی دے که متکلم قصد ده لزوم کړے
 وی په مابین ده دواړو کښی نو لزومیه ده او که قصد ده لزوم نه وی
 کړے نو بیا اتفاقیه ده . قوله والمتفصلة اما حقيقة كقولنا العدد اما
 زوج او فرد قضیه منفصله یا به حقیقه وی لکه قول مذکور شو
 او دیته حقیقه وائی څکه چه په جمعه کښی هم انفصال دے او په
 پورته کولو کښی هم انفصال دے څکه چه زوج او فرد دواړه په عدد
 کښی جمعه کیدے هم نشی او عدد ده دی نه خالی کیدے هم
 نشی څکه چه جز ده دی اغستے شی چه اما زوج دے ده نقیض
 خپل سره چه لازوج دے یا جزء ده دی اغستے شی مساوی ده
 نقیض لره لکه زوج واخلي ده فرد سره او مساوی دے ده نقیض ده
 زوج سره چه لازوج دے که دواړه جمعه کړی په اول سورة کښی چه
 زوج اغستے دے ده لازوج سره نو اجتماع ده نقیضین راغله او
 کو پورته کوی نو ارتفاع ده ده نقیضین راغله باعتبار ده امر
 مساوی سره چه تا فرد مساوی کړے دے د لازوج سره واما نعمة

الجمع فقط کقولنا اما ان یكون هذا الشيء حجراً وشجراً یا به دا
 قضیه منفصله مانعة الجمع وی فقط معنی داده چه جمعه منعه
 ده او خلوه صحیح ده لکه قول مذکورہ شو ٹککہ چه په یوشی
 باندی حجر او شجر نه جمعه کیگی که شی وی نه حجر وی او نه
 شجر وی نو تهیك دے لکه دا کتاب شی دے نه حجر دے او نه
 شجر دے دلیل داده چه جزء ده دی اغستے شی چه حجر دے
 ده هغه شی سره چه هغه اخص وی ده دی د نقيض نه چه هغه
 شجر دے ٹککہ چه لا حجر شجر لره هم ورغله دے او انسان لره
 هم ورغله دے نو که ته حجر او شجر دواړه جمعه کوی نو
 لازمگی ده وجود ده شجر نه لا حجر ٹککہ چه ثبوت ده خاص
 مستلزم دے ثبوت ده عام لره چه هغه لا حجر دے او حجر او لا
 حجر شو او دا ندے مگر اجتماع ده نقيضین ده که حجر او شجر
 دواړه پورته کړی نو ارتفاع ده نقيضین راځی ٹککہ چه دفعه ده
 خاص چه شجر دے دا نه لازموی دفعه ده عام لره چه لا حجر دے.

واما مانعة الخلو فقط کقولنا اما ان یكون زيد في البحر وامان
 الا يفرق یا به دا منفصله مانعة الخلو وی فقط او ده فقط معنی
 چه خلوه ده دی دواړو جزئین منعه ده او جمعه صحیح ده لکه دا
 قول خمونگه شو چه یا به زيد په دریاب کنس وی او یا به غرق
 نوی او دا دواړه جزئین چه جمعه شی چه زيد فی بحر دے او ان

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۸۰

لا یغرق دے اجتماع ده نقیضین نه رازی ٹککه چه زید په دریاب
کنب په کشتی کنب وی او غرق دی نوی او که ده دی دواړو جزئین
نه خالی شی نو زید به په دریاب کنب نشی او غرق به شی او دا
خبره باطل ده ٹککه چه دیته خسف وائی او غرق ورته نه وائی .

دلیلونه دادی چه جز ددے اخستی شی چه اما ان یکون فی
البحر دے دهغه شے سره چه هغه اعم دے دده د نقیض نه چه
اما لا یغرق دے ٹککه چه ان لا یغرق زید فی البحر لره هم ورغله
دے چه کشتی کنبی ناس وی او زید لافی البحر لره هم ورغله
دے چه په وجه وی که زید فی البحر پورته شی نو دفعه دعام چه
ان لا یغرق دے دا به مستلزم شی رفعه د خاص لره چه زید لافی
البحر دے نو دواړه جزئین به پورته شی چه زید فی البحر دے نو
لازم به ارتفاع د نقیضن چه زید لافی البحر دے او زید فی البحر
دے او که دواړه جزئین جمعیه شی چه زید فی البحر اما ان
لا یغرق دے نو اجتماع د نقیضین نه رازی ٹککه چه ثبوت د
خاص مستلزم نه دے ثبوت دعام لره ٹککه چه عام اما ان لا
یغرق دے دادے په ضمن د بل فرد کنبے وی چه زید فی البحر
دے نو لازم نشو چه اجتماع د نقیضین چه زید فی البحر دے او
زید لافی البحر دے . وقد تكون المنفصلات ذات اجزاء کقولنا

هذا العدد اما زائد او ناقص او مساو او کله کیگی منفصله خاوند
.....

درے (۳) اجزاء لکہ قول مذکورہ شو پس زده کرہ دا خبرہ چہ
 عدد پہ نیز د اہل حسابو باندی نصف د مجموعی طرفین دی
 لکہ ثلاثہ شو لاندے ترینہ دوه دی او پاسہ لہ دے خلور (۴) دی
 او دا خلور او دوه جمعہ کی نو کیبری شپگ (۶) او د شپگو
 نصف درے دی او یو د دوی پہ پہ نیز عدد نہ دے ٹکہ چہ
 لاندے ترے اگر کہ طرف شتے چہ نصف دے لیکن کسر پہ
 نیز دہ دوی باند معتبر نہ دے او دہ دوو (۲) پہ نیز دہ دوی باندی
 ہم عدد نہ دے اگر کہ لاندے ترینہ یو دے د پاسہ ترینہ درے
 (۳) دی او یو درے چہ جمعہ کرے نو کیگی خلور او د خلورو
 نصف دوه (۲) دی لیکن دوه (۲) مشابہ دی دیو سرہ پہ دے خبرہ
 کنبے چہ یو اول مرتبہ د فرد دہ او دہ اول مرتبہ دہ زوج دہ یو خو
 عدد نہ و نو د دے ہم عدد نشتے پس عدد پہ دوه قسم دے یو
 اصم دے او بل منطق اصم دیتہ وائی چہ یو د کسور و تسعونہ
 ورلرہ نہ لکہ نصف ثلث اوربع (۴) شو نسعہ پورے لکہ دریالس
 (۱۳) شو ہغہ نصف ہم نشتہ او ثلث ہم نشتہ تر تسعہ پورے
 او منطق دے تہ وائی چہ یو د کسور و تسعونہ ولہ وی لکہ
 شپگ (۶) شو چہ نصف دری دی او ثلث دوه (۲) دی او سدس
 ئی یو دے او دا منطق پہ کور کنبے درے (۳) قسم دے زائد
 دے او ناقص دے او مساوی دے زائد دیتہ وائی چہ یو د

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۸۲

کسور تسعونہ راجمع کی نو زائد بہ وی پہ اصل عدد باندی لکہ
 دولس شو نصف شپگ (۶) دی اوثلث خلور دی اور ربع دری دی او
 سدس (۲) دہ دوی دوه دی او درے او خلور او دوه او شپر چہ راجمع
 کرے نو زائد شو پہ اصل عدد باندے ٹکے، چہ ددے نہ جوړ شو
 پنخلس (۱۵) او پنخلس زائد دی پہ دولس باندے آتہ (۸) شو او اتو
 نصف خلور دی اور ربع دوه دی او ثمن یو دے او خلور (۴) او دوه (۲)
 او یو (۱) چہ راجمع کرے نو اوہ (۷) شو او وہ (۷) ناقص دی پہ اصل
 عدد باندی چہ آتہ (۸) دی او مساوی دیتہ وائی چہ یو د کسور
 تسعونہ راجمع کرے نو مساوی وی دہ اصل عدد سرہ لکہ چہ
 شپگ دی د شپگو نصف درے (۳) دی او ثلث دوه دی او سدس
 (۶) یو دے درے او دوه او یو چہ راجمع کرے نو مساوی د اصل
 عدد سرہ شو چہ شپگ دی .

والتناقض وهو اختلاف القضين بالايجاب والسلب بحيث يقتضي
 لذاته ان تكون احدهما صادقه والاخرى كاذبة كقولنا زيد كاتب
 وزيد ليس بكاتب تناقض اختلاف قضيتين دي پہ ايجاب او سلب
 سرہ پدے شان سرہ چہ تقاضی کوی لذاتہ یو ددینہ بہ صادق وی
 او بل بہ کاذب وی لکہ مثالین مذکورین شو او تناقض پہ لغت
 کنبے نفس اختلاف تہ وائی او پہ اصطلاح کنبے تعریف
 مذکورہ تہ وائی چہ څوک دا اعتراض چہ تناقض راوړل اشتغال

بمالا یعنی دے ٹکھه چه دا مقصود د منطق نه دے ٹکھه چه مقصود د منطقی قول شارح او قیاس دے.

او جواب ترینه دادے چه دا موقوف علیه د قیاس دے ٹکھه چه قیاس یو قیاس دے چه هغه ته عکس نقیض وائی که خو پورے تناقض ونه پیژندلے شی نو عکس نقیضن چه قیاس دے هغه خرنگ وپے ژندے شی نو ددے وجے نه مقدم شو په قیاس باندے او بحث ترینه صحیح شو او تناقض لغوی معنی عام ده په مینځ د مفردین کنبے وی لکه زید او لازید شو او که په مینځ د مفرد او قضیې کنبے وی او که د قضیتن په مینځ کنب وای او دا قول چه اختلاف القضیتین دے په دے سره خارج شو هغه اختلاف چه په مابین د مفردین کنبے وی په مینځ مفرد او قضیې کنبے وی او دا قول چه بالایجاب لمد والسلب دے دے سره خارج شو هغه اختلاف چه په عدول او په حصول سره وی پس دا عدول په درے (۳) قسم دے یو دادے چه حرف سلب جزء وی د طرفین نه لکه لازید لاجر یا جزء وی له موضوع نه لکه لازید حجر یا به جزء وی له محمول نه لکه زید لاجر او مثال د محصلی لکه زید کاتب او فرق په مابین د سالبه المحمول او سالبے کنبے دادے چه رابط په معدولی کنبے روسته وی له حرف سلب نه لکه زید لاجر هست او په سالبه کنبے به

مخکبے وی او دا حرف روسته وے د سلب نه لکه زید لیس هو
 بکاتب او دا قول چه حیث دے نو حیث په درے قسم دے یو
 تقیدی دے او بل اطلاق دے او بل تعلیلی دے او حیث
 اطلاق دیته وائی چه ما بعد د حیث نه عین ما قبل وی لکه
 الحيوان من حیث هو حیوان او حیث تقیدی دیته وائی چه ما
 بعد ددینه نه قید وی د پاره د ماقبل لکه الانسان من حیث هو انه
 ضاحك او حیث تعلیلی دیته وائی چه ما بعد ددینه علت وی د پاره
 د ماقبل لکه په دے مثال مذکوره لذاته په دے سره خارج شو تنه
 قض په اعتبار د مساوات سره لکه زید انسان زید لیس بنا طق او
 دا قول چه لیس بنا طق دے دا په حکم د لیس بانسان کبے دے
 حکه چه د ناطق چه د ناطق او د انسان نه په منع کبے مساوات
 او دا قول چه ان یکون احدهما صادقة پدے سره خارج شو چه
 دواړه قضی صادق وی لکه :

کل انسان حیوان و لیس شی من الانسان بحیوان ده دواړه صادق

دی کل انسان فرس ولا شی من الفرس بمعاحد دا دواړه کاذب دی

فی المخصوصین ولا يتحقق ذالك لاختلاف الابدان اتفاقهما

فی الموضوع والمحمول والزمان والمكان ولا اضافة والقوة

والفعل والجزء والکل والشرط نه متحقق کیگی دغه تناقض له

وجه د اختلاف نه په مخصوصین کبے مگر پس له اتفاق ددے

دوارو نه په دغه شروطو مذکورہ سره ولے که اتفاق ددے دوارو
 قضیو په موضوع کبے نوی نو تناقض نشته لکه زید کاتب
 وعمر لیس بکاتب که اتفاق ددے دوارو په محمول کبے رانشی
 نو بیا تناقض نشته لکه زید کاتب وزید لیس بقایم که اتفاق په
 زمانه کبے نو ددے دوارو نو بیا تناقض نشته لکه زید قایم
 فی النهار وزید لیس یقایم فی الليل که اتفاق په مکان کبے
 نوی نو بیا تناقض نشته لکه زید قایم فی السوق وزید لیس بقایم
 فی الدار او که په اضافت کبے اتفاق نوی نو بیا تناقض نشته او
 مراد په اضافت سره اضافت نحوی ندے اضافت منطقی دے
 چه هغه تصور د احوال موقوف وی په تصور د آخر پورے لکه
 تصور د آب او ابن شو حکه چه په تعریف کبے ابن مأخوذ دے
 چه آب من له الابن ته وائی او په تعریف د ابن کبے مأخوذ دے
 حکه ابن من له الابن ته وائی مثال چه اتفاق په اضافت کبے وی
 لکه زید آب لعمر وزید لیس باب لکړ او که په قوت او په فعل
 کبے تناقض نوی په یوه قضیه کبے قوت او په بل کبے
 فعلت وی نو تناقض نشته لکه اجزاء الخمر مسکرة فی الدون
 بالقوی و لیس بمسکر بالفعل ترجمه اجزاء د شراب په چاتی کبے
 بالقوة نشی راولے او بالفعل نه شو نه راولی او جزء او کل په مینځ
 کبے اتفاق نه وی نو تناقض نشته پدے شان سره چه جزء په یو

قضیه کنبے وی او کل په بل قضیه کنبے وی او مثال ددے

دادے چه الزالخی اسود کله ولس بالسود بصفة ترجمه حبشی

تور دے ټول او بعضے له دے نه تور نه دے لکه غابونه شو او

نکون شو او که اتفاق په شرط سره رانشی نو تناقض نشته لکه

زید کاتب بالقلم والسطی وزید لیس بلمکاتب بقلم آخر او واسط

حائے نوم دے زده کړه دا خبره چه په شروط د تناقض کنبے درے

(۳) مذاهب دی. یو مذهب متقدمین دے او بل مذهب د

متأخرین دے او دریم مذهب د فارابی دے او مذهب ددے کتاب

دا متن دے لیکن حصر په اتو (۸) کنبے نشته بلکه دا تور دے.

مثال ذکر دے بلکه نه به دا تناقض په اختلاف د حال سره هم

رازی او په اختلاف د تمیز سره هم رازی او په اختلاف د مفعول

مطلق سره هم رازی او په اختلاف د مفعول معا سره هم رازی. او

مذهب د متأخرین دادے چه په وحدت د موضوع محمول

شرط دے په تناقض کنبے او جز او کل او شرط دا راجع موضوع

ته او زمان او مکان او اضافت او قوه او فعل دا راجع دے محمول

دے او مذهب د فارابی دادے چه وحدت نسبت شرط که وحدت د

نسبت نوی نو بیا تناقض نشته لکه پدی وحدات کنبے په

اختلاف د نسبت کنبے پدے اتو (۸) وحدات کنبے بدلی لیگی

او که اتفاق وی پدی اتو (۸) وحداتو کنبے نو نسبت نه بدلی لکه

زید کاتب وزید لیس بکاتب کنبے نسبت پہ یو حال سرہ دے .
جواب د متأخر او فارابی نہ دادے چہ امتن جوړ شوے دے ده
مبتدی د پارہ او مبتدی پدے دوو (۲) خبرو نہ پوهیگی چہ هغه
حدت د موضوع او محمول دے او بل وحدت د نست دے .

فـنـقـیـض المـوجـبـة الـکـلیـة انـمـا السـالـبـة الـجـزئـیـة کـقـولـنا کـل انـسـان
حیوان و بعض الانسان پس بحیوان پس نقیض د موجبہ کلیہ یقیناً
دا به سالبہ جزئیہ به وی لکه دا قول زمونگہ کل انسان حیوان
و بعض الحيوان لیس بحیوان شو او که څوک دا اعتراض وکړی
چہ فنقیض تحقیق التناقض بینہا الا بعد اختلافہما فی الکلیہ
والجزئیہ ځکه چہ کلیت او جزئت پہ اتو (۸) وحداتو نہ روسته دا
پہ محصورو کنبے رازی .

جواب ترینہ دادے وحدت د موضوع پہ تناقض کنبے شرط وو
او کلیہ او جزئیہ دا چہ راجع کړی د وحدت موضوع ته ځکه دا
عبارت به څنگه د وحدات ثمانیو کنبے راوړل که څوک دا
اعتراض وکړی چہ ضمیر د هی راجع کول نقیض ته دا صحیح
نہ دے ځکه چہ مطابقت په مابین د راجع او مرجع شرط دے او
دلته مطابق نشته جواب ترینہ دادے چہ تانیث د ضمیر په
اعتبار دے خبر سرہ دی ځکه چہ خبر داخل الکلام وی او مرجع
د دے قضیہ نه خارج وی .

قوله ونقیض السالبة الكلية انما هي هي الموجبة الجزئية كقولنا
 لاشی من الانسان بحیوان وبعض الانسان حیوان ده سالبه کلیه به
 نقیض یقیناً د موجبی جزئیہ رازی لکه دا قول مذکورہ شو . قوله
 والمحصورة تان لايتحقق التناقض الا بعا اختلافهما في الكلية
 والجزئية الخ په محصورتين کنبی نه متحقق کیگی تناقض مگر
 پس له اختلاف ده دی دواړو نه کلیت او په جزئیت لان الکتبتین قد
 تکذبان کقولنا کل انسان کاتب ولا شی من الانسان بکاتب حکم
 چه کلتیتین کله کله دروغجن کیگی لکه قول مذکورہ شو چه ده
 کاتب نه په موجبہ کلیه کنب کاتب بالفعل واخلی او ده کاتب نه په
 سالبہ کلیه کنب کتابت بالفعل واخلی که اول نه کتابت بالقوة
 واخلی او ده ثانی نه بالفعل واخلی نو تناقض نشته که خوک دا
 اعتراض اوکی چه لفظ ده قد چه په مضارع باندی داخل شی نو
 تقلیل فائده کوی چه وی دی قضیتین صادق په بعض خائینو
 کنب چه لکه کل انسان کاتب نه کتابت بالقوة واخلی او ده لاشی
 من الانسان بکاتب نه کتابت بالفعل واخلی جواب ترینه دادے
 چه قواعد ده منطق قواعد کلیه دی نو قد په قد تکذبان کنب ده
 تقلیل دپاره ندے بلکه ده تحقیق دپاره دے او په قرآن کنب
 نقیض ده سالبی کلی دپاره موجبی جزئیہ راغلے دے لکه الله
 تعالیٰ رد کوی په یهود باندی ما انزل الله علی بشر من شیء نو الله

تعالیٰ جواب رد وکو پدی قول سره من انزلہ الکتاب علی موسیٰ
 دا خو یهود منی چه په موسیٰ علیه السلام باندی تورات نازل
 شوے دے نو نقیض ده سالی کلپه او موجبہ راغلہ والجزیتین
 قد تصدقان او جزئیتین کله صادقیگی لکه دا قول ځمونگه شه
 چه بعض الانسان کاتب د بعض الانسان لیس بکاتب لکه قول
 ځمونگه شه په بعض انسان کاتب دے لکه عبدالغفار شه او
 بعض ندے کاتب لکه شالپین باباجی صاحب که څوک دا
 اعتراض وکړی په قد تصدقان کنس ده تقلیل د پاره د پاره دے نو
 بعض موجبہ جزئیه او سالبہ جزئیه دواړه نوی صادق جواب ترینه
 دادے چه قد تصدقان کنس ده تحقیق د پاره دے نه ده تقلیل
 د پاره ځکه چه قواعد ده منطق کلی دی نه جزء ی.

قوله العکس

وهو ن يصير الموضوع محمولاً والمحمول موضوعاً مع بقاء
 الايجاب والسلب والصدق والكذب بحاله او عكس معنى لغوى
 تبدیل دے او په اصطلاح گرزول ده موضوع دی محمول او
 گرزول ده محمول دی موضوع سره بقاء ده ايجاب او ده سلب نه
 پدیشان سره چه اصل موجبہ وی نو عکس به هم موجبہ وی چه
 اصل سالبہ وی نو عکس به هم سالبہ وی سره بقاء ده صدق او ده
 کذب نه پدیشان سره چه اصل صادق وی نو عکس به هم صادق

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۹۰

وی چه اصل کاذب وی نو عکس به هم کاذب وی بحاله هریو په خپل حال سره وی که خوک دا اعتراض اوکړی چه راوړل ده عکس اشتغال بمالا یعنی دے خک چه دا نه موصل تصوری دے او نه موصل تصدیقی دے جواب ترینه دادے چه دا موقوف علیه ده موصل تصدیقی خک چه بعض ده موصلی نه عکس نقیض دے که خوک دا اعتراض اوکړی چه موضوع به خرنگه گرزوی محمول سره ده دی خبری نه چه موضوع ذات دے او محمول وصف دے.

جواب ترینه دادے چه موضوع نه هم تعبیر کولیشی په وصف سره لکه دزید نه مسمی الزید واخلی او ده وصف نه تعبیر کولیشی په ذات سره لکه ده الناطق نه ذات واخلی سره د وصف نه یاده الناطق نه ذات واخلی په اعتبار ده الف لام موصولی سره او دلیل ده بقا ده ایجاب او ده سلب او د صدق او ده کذب او ده بحاله نه مراد دادے چه عکس لازم وی ده اصل سره او سلب لازم ندے ده ایجاب سره او کذب لازم ندے ده صدق سره خک چه ده دوی په مابین کنبے تضاد دے او دا کذب په نیزده بعضو باندی سهوه ده کاتب ده له قلم ده کاتب نه خک چه دیر خله اصل کاذب وی او عکس صادق وی لکه کل حیوان انسان دا کاذب دے او بعض الانسان حیوان دا صادق دے.

اودویم جواب ترینه دادے چہ دا کذب طرداً للباب راوڑے دے

قوله والموجبة الكلية لا تنعكس كلية او موجبه نه منعكس کیگی

کلی ته اذ یصدق قولنا کل انسان حیوان ولا یصدق کل حیوان

انسان ٹکھہ چہ صادقگی دا قول ٹمونگہ چہ کل انسان حیوان

ٹکھہ ثبوت دہ حیوان انسان لرہ دا ثبوت دہ ذاتی دے ذات لرہ او نہ

صادقیگی دا قول ٹمونگہ چہ کل حیوان انسان دے ٹکھہ چہ

حمل دہ خاص پہ عام باندی باطل دے او پدی ٹائی کنس حمل دہ

خاص راغلے دے چہ انسان دے پہ عام باندی چہ افراد دہ حیوان

دی بل تنعکس جزئیة بلکه منعكس کیگی موجبه کلیه موجبه

جزئیہ لان اذ قلنا کل انسان حیوان یصدق قولنا بعض الحیوان

انسان ٹکھہ چہ پہ کوم وقت چہ ووايو مونگہ چہ ہر انسان حیوان

دے نو صادقگی دا قول ٹمونگہ چہ بعض حیوان انسان دے

قوله فاننا نجد الموضوع موصوفاً بالانسان والحيوان یقیناً

مونگہ مومو ذات دہ موضوع موصوف پہ انسان سرہ او پہ

حیوان سرہ نو دہ دینہ شکل ثالث جوڑ شہ چہ کل ذات حیوان

وکل ذات انسان دہ شکل ثالث چہ نتیجہ ورکی نو پہ عکس دہ

صغری سرہ ورکی نو بعض الحیوان ذات وکل ذات انسان نو اس

شکل اول شہ نو ذات ترینہ لری کہ نو بعض الحیوان انسان شہ او

دا ٹمونگہ مدعی وہ چہ دہ کل انسان حیوان عکس بہ بعض

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۹۲

الحيوان انسان وی او دیتہ دلیل افتراض وائی ٹککہ چہ پہ دی کبن ذات د موضوع او ده محمول فرض شوے دے او دویم دلیل دادے کہ ده کل انسان حیوان دا عکس ده بعض الحيوان انسان نشی نو ده دی نقیض به راشی چہ هغه لاشی من الحيوان بانسان دے نو قیاس ترینه دا جور شی چہ کل انسان حیوان و لاشی من الحيوان بانسان نو حیوان حیوان به ترینه لری کپی نو لاشی من الانسان بانسان به شی نو لازم به شی سلب ده شی ده نفس خیل نه او دا خو محال دے او دا محال ده خه نه لازمیده چہ تا ده کل انسان حیوان عکس بعض الحيوان انسان نه منه او دیتہ دلیل ده عکس نقیض وائی او دریم دلیل دادے چہ ته ده کل انسان حیوان عکس بعض الحيوان انسان وونه منی نو تقیض به منی چہ لاشی من الحيوان بانسان دے دا به ضم کی ده اصل سره نو دینه به لازم شی مخالفت په مابین ده اصل کبن او ده عکس کبن ٹککہ چہ په اول قضیه کبن چہ اصل دے حیوان ثابت دے انسان لره او په عکس کبن به سلب ده انسان راشی دتولو افرادو ده حیوان نه او حال دادے چہ عکس لازم وی ده اصل سره او دیتہ قیاس خلف وائی .

قوله والموجبة الجزئية تنكس جزئية لهذه الحجة ايضاً او موجبہ جزئیه منعکس کولیشی جزئیه ته په دغه حجت مذکورہ سره چہ دلیل افتراض دے یا عکس نقیض دے یا قیاس خلف دے

ولی که ده الحیوان انسان عکس بعض الانسان حیوان رانشی نو ده دی نقیض به وی ولی که نقیض نشی نو ارتفاع ده نقیضین به راشی ده هغه نقیض دادے چه لاشی من الانسان بحیوان نو قیاس ترینه دا جور شو بعض الحیوان انسان و لاشی من الانسان بحیوان نو حد اوسط ترینه لری که چه انسان انسان دے نو نتیجه به دا راوژی چه بعض الحیوان لیس بحیوان دا ندے مگر سلب ده شیء ده نفس خیل نه او دا محال دے او دا محال د خه نه راغے چه تابع الحیوان انسان عکس بعض الانسان حیوان او نه منه :

او دویم دلیل ده دی دعوی د پاره دادے چه عکس د موجب جزئیہ د پاره به موجبہ جزئیہ رازی ولی که ده بعض الحیوان انسان عکس بعض الانسان حیوان را اونوژی نو نقیض به راشی چه هغه لاشی من الانسان حیوان دے او که ته نقیض نه منی نو بیا به ارتفاع ده نقیضین راشی د بعض الانسان حیوان نقیض لاشی من الانسان بحیوان دے او حال دادے چه دا مخالف دے ده اصل نه چه بعض الحیوان انسان دے عکس چه پدی کنس انسان ثابت دے بعض حیوان لره او په لاشی من الانسان بحیوان کنس سلب د حیوان دے دتولو افرادو ده انسان نه داندے مگر اجتماع ده متنافین دے او اجتماع ده متنافین خو محال ده او دا محال ده خه نه لازم شه چه تا عکس ده موجب جزئیہ چه بعض

الحيوان انسان دے دے دی عکس تابعض الانسان حيوان نه منه
دا او منه :

او دريم دليل ده افتراض دے دے دی دعوی مذکوری دپاره هغه
دادے چه مونگه به يو ذات فرضو کو هغه به موصوف کو په
انسان سره نو بعض الذات انسان به وايو او بل ذات به فرض کو
هغه به موصوف کو په حيوان سره نو بعض الذات حيوان به وايو
دا قياس به ترينه جوړ شي چه بعض الذات انسان وبعض الذات
حيوان نو دا شکل ثالث شه چه حد اوسط موضوع شه په دواړو
کنډ چه هغه ذات ذات دے او شکل ثالث چه نتيجه ورکوي نو په
عکس ده صغري سره ورکي چه هغه عکس ده صغري دے
عکس ده صغري دادے چه بعض الانسان ذات وبعض الذات
حيوات نو شکل او ترينه جوړ شو چه هغه اوسط محمول په
صغري کنډ او موضوع وي په کبري کنډ چه هغه ذات ذات دے
دغه ذات به ترينه لري کړو نو شي به بعض الانسان حيوان او دغه
زمونگه مدعه وه او چه ده بعض الحيوان انسان عکس بعض
الانسان حيوان رازي. قوله السالبة الكلية تنعكس كليته او سالبه
كليته منعكس كيكي كليته ته قوله وذالك بين بنفسه دا بنکار
دے په اعتبار ده ذات خپل سره کڅوک دا اعتراض اوکي چه دا
بين بنفسه دے او بين بنفسه ترجمه داده چه بد هي جلي دے او ده

دی حاجت دلیل ته نشه جوابونه ترینه دری دی یو جواب دادے
 چه بدھی خفی دے او ده بدھی خفی حاجت تنبیه ته وی او دا ده
 متن عبارة تنبیه دے په بدھی خفی باندی. او دویم جواب دادے
 چه دا بدھی دے روسته ده دلیل نه او یا دا بدھی دے په اعتبار ده
 مائبونو الیه سره فانه اذا صدق لاشی من الانسان بحجر یصدق
 لاشی من الحجر بانسان ثککه چه شان دادے چه په کم وقت کنس
 صادق شی لاشی من الانسان بحجر نو صادقگی به دا قول چه
 لاشی من الحجر بانسان دے ولی که دا صادق نشی نو ده دی
 نقیض به صادق شی چه بعض الحجر انسان دے دا به مونگه ضم
 کو ده اصل سره نو قیاس به ترینه دا جوړ شی بعض الحجر انسان
 ولاشی من الانسان بحجر حد اوسط به ترینه لری کرو چه هغه
 انسان انسان دے نو نتیجه به ترینه دا راووزی چه بعض الحجر
 لیس یحجر نو سلب ده شی ده نفس خپل نه راغله او دا خو محال
 دے او دا محال ده څه نه لازم شو دے دے څکه چه تا عکس ده
 سالبی کلیه سالبه کلیه نه منله :

اول دلیل عکس نقیض دے او دویم دلیل قیاس خلف دے هغه
 دادے چه لاشی من الانسان بحجر عکس لاشی من الحجر
 بانسان رانشی نو ده دی نقیض به راشی چه بعض الحجر انسان او
 دا خو منافی ده دے ده اصل سره چه لاشی من الانسان بحجر دے

ٹککہ چہ دلتہ حجر نفی دے دہ تولو افراد دہ انسان نہ او پہ
 بعض الحجر انسان کنس انسان ثابت دے حجر لرہ او دا ندے مگر
 اجتماع دہ متنافین دے او اجتماع دہ متنافین محال دے او دا
 محال دہ ٹخنہ راتلہ چہ تاعکس دہ سالیی کلی سالبہ کلیہ نہ منلہ.
 او دلیل دہ افتراض دادے پدیکنس نہ جاری کیگی ٹککہ چہ پہ
 ہفہ کنس مونگہ ذات فرض کرے دے موصوف پہ دہ (۲)
 خیزونو سرہ چہ ہفہ وصف دہ موضوع دے او یا وصف دہ
 محمول دے او پدیکنس سلب راغلے دے.

قوله والسالبة الجزئية لاتنعكس لزوماً او سالبہ جزئیہ جزئیہ نہ
 منعکس کیگی پہ طریقی دہ لزوم کلی سرہ ٹککہ لانہ یصدق
 بعض الحيوان ليس بانسان ولا يصدق عكسه ٹککہ چہ شان دادے
 چہ صادقگی چہ بعض حیوان ندے انسان لکہ حمار شو او نہ
 صادقگی عکس چہ بعض الانسان ليس بحيوان دے ٹککہ چہ
 سلب دہ ذاتی بہ راشی چہ حیوان دے دہ ذات نہ چہ انسان دے او
 پہ ہفہ ٹائی کنس نہ صادقگی چہ موضوع عام وی او محمول
 خاص وی او کہ موضوع او محمول پہ مابین کنس تبائن کلی وی
 نو ہلتہ صادقگی لکہ بعض الحيوان ليس بحجر نو صادقگی
 بعض الحجر ليس بحيوان پس ایزدہ کرہ دا خبرہ چہ عکس پہ دہ
 قسمہ دے یو عکس نقیض دے او بل عکس مستوی دے پہ

عکس نقیض کنبس دوه مذهب یو مذهب ده متقدم دے او بل
 مذهب ده متأخر دے مذهب ده متقدم دادے چه نقیض ده
 موضوع محمول کی او نقیض ده محمول موضوع کپی د کل
 انسان حیوان کل ما هو الیس بحیوان فهو لیس به انسان او مذهب د
 متأخر دادے چه په نقیض د محمول دا واخلی هغه موضوع لکه
 کل ما هو لیس بحیوان فهو انسان او مذهب د متقدم غوره دے له
 مذهب د متأخر نه ٹککه چه په مذهب د متقدم کوم شی نه وی
 نو هغه به انسان وی ٹککه چه رفع د عام مستلزم دے رفع د خاص
 لره او مذهب د متأخرین کنبے رفع عام مستلزم رفع د لره نشته
 ٹککه چه رفع د حیوان مستلزم ثبوت د انسان لره دے او عکس
 مستوی لکه تعریف د متن شو الخ فهم هر کله چه قاروغ شوله
 مبادی د قیاس نه چه قضیه ده او عکس او تناقص ده نو شروع
 وکړه په مقعد ثانی منطق باندے چه هغه حجة او دا په دری قسم

دی قیاس استقراء تمثیل دے نو ووئیل چه القیاس قول مؤلف من
 اقوال متی سُلَّمَتْ لزم عنها لذاتها قول آخر قیاس په لغت کنبے
 اندازی ته وایی یا اعتبار ته وائی لکه فاعتبروا یا اولئو الابصار شو
 قیاس یو قول دے چه مرکب وی د قولین نه چه په کوم وقت
 کنبے ومنلی شی نو لازم میگی ددے نه لوجه ذات ددینه د منل
 قول آخر چه نتیجه ده او نتیجه په لغت کنبے پیدائش ته وائی او

دا نتیجہ اصطلاحی ہم پیدا ده د قیاس نه

پس دا قیاس په دوه (۲) قسم دے یو (۱) مرکب معقول دے او

بل مرکب ملفوظ دے خوک وائی چه قیاس مشترک دے په

مینخ ددے دوارو کبے چه معقول او ملفوظ دے منطقیان وائی

چه قیاس حقیقت دے په معقول کبے او مجاز دے په ملفوظ

کبے او دا خبره صحیح ده خکه چه منطق بحث کی د معقول نه

او مجاز دے په ملفوظ کبے خکه چه افاده او استفاده دا موقوف

دی په لفظ باندے اس قول ئی وویل او مرکب ئی ونه وئیل خکه

چه قول جامد لره هم ورزی او مشتقی لره هم ورزی من اقوال به

جامد پورے تعلق صحیح نه دے مؤلف خکه زیات کره او مرکب

او مؤلف په مینخ کبے دا فرق دے چه مرکب عام دے چه ددوه

(۲) کلمو په مینخ کبے مناسبت وی که نوی او مؤلف خاص

دے چه ددوو (۲) کلمو په مینخ کبے مناسبت وی او اقوال نه

جمعیه منطقی مراد دے چه هغه دوه (۲) دی خکه چه د ډیرو

اقوالو نه مرکب وی نو هغه ته قیاس نشی ویلی بلکه هغه ته

قیاسات وائی من اقوال ویل ای من مقدمات انه وئیل خکه چه په

تعریف د مقدر کبے تا قیاس مأخوذ دے خکه چه مقدم دیته

وائی چه جزوی د قیاس نه نولاز میگی دور خکه قیاس موقوف

شو په مقدمی باندے او مقدم موقوف شو په قیاس باندے متی

سَلَمَتِ کَم وَخَتِ کَبَنِ تَسْلِیْمِ وَکَرِی شِی دَدِی قَوْلِیْنِ دَقَوْلِ چِه
 مَتِی سَلَمَتِ دَدِی نَو پَه دَدِی کَبَنِی دَاخِلِ شَو قِیَاسِ صَادِقَه اَو
 قِیَاسِ کَاذِبَه دَقِیَاسِ صَادِقَه مِثَالِ لَکَه کَل جِسْمِ مَرکَبُ وَکَل مَرکَبُ
 مَحْدَثِ فِکَل جِسْمِ مَحْدَثِ اَو مِثَالِ دَقِیَاسِ کَاذِبَه لَکَه کَل اِنْسَانِ
 حَمَارِ فِکَل اِنْسَانِ حَجَرِ اَو دَا قَوْلِ چِه لَزْمِ عِنهَا لَذَاتَهَا دَدِی قَوْلِ
 آخِرِ پَدِی سِرِه اسْتِقْرَاءِ نَاقِصِ خَارِجِ شَو اَو اسْتِقْرَاءِ نَاقِصِ دِیْتِه
 وَائِی چِه جَزْئِیَّاتِ دِکَلِی تَالَاشِ وَکَرِی بِیَا تَرِیْنِه نَتِیْجِه وَبِاسِی لَکَه
 تِه وَائِی اَلْاِنْسَانِ یَحْرَکُ فَکَه اِه سَفَلِ وَالبَقَرِ یَحْرَکُ فَکَه اَلْاِسْفَلِ وَالمَارِ
 یَحْرَکُ فَکَه اَلْاِسْفَلِ وَالفَرَسِ یَحْرَکُ فَکَه اِه سَفَلِ حَاصِلِ دَادِی چِه اَکْثَرِ
 اَنْوَاعِ دِه حِیَوَانِ لَرِه دَا حَکْمِ ثَابِتِ کَرِی چِه یَحْرَکُ فَکَه اِه سَفَلِ نَو
 نَتِیْجِه بَه دَا رَاوَزِی چِه کَل حِیَوَانِ یَحْرَکُ فَکَه اِه سَفَلِ لِیْکِنِ دَا
 نَتِیْجِه قَوِی نَه دِه ثَکَه چِه بَعْضِ دِ حِیَوَانَاتو نَه مَهی مَکْرَچِی دِی اَو
 هَفِه سِرِه جَامِه خَوَزِی اسْتِقْرَاءِ تَامِ پَکِی دَاخِلِ شَو اسْتِقْرَاءِ تَامِ
 دِیْتِه وَائِی چِه کَلِی دِ تَوَلُو جَزْئِیَّاتو تَالَاشِ وَکَرِی نَو نَتِیْجِه بَه تَرِیْنِه
 صَحِیْحِ وَزِی لَکَه تِه وَائِی العِنْصَرِ هَوَاءِ وَماءِ وَنَارِ وَالأَرْضِ وَکَل مَاءِ
 جَوْهَرِ وَکَل هَوَاءِ جَوْهَرِ کَل نَارِ جَوْهَرِ وَکَل اَرْضِ جَوْهَرِ نَو نَتِیْجِه
 ئِی دَا رَاوَه تَلِه چِه فِکَل عِنْصَرِ جَوْهَرِ تَرْجَمِه ئِی عِنْصَرِ اَصْلِ
 شِی تِه وَائِی کَم شِی لَوِی وَی نَو دِه هَفِه دِ پَارِه اَصُولِ خَلُورِ (۴) دِی
 اُسِ تَمَثِیْلِ نَاقِصِ تَرِیْنِه خَارِجِ شَو اَو تَمَثِیْلِ نَاقِصِ دِیْتِه وَائِی چِه پَه

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۰۰

قیاس کنبے کم علت وی نو هغه په دواړو مقدمو کنبی نوی لکه
 ته وائے النیفی حرام والخمر حرام لسکره نونتیجه ترینه دا
 راوخی چه النیفی حرام څکه چه په نیفو کنبی علت د سکر نشته
 دے اولاً او په شرابو کنبی علت د سکر شته نو شراب حرام شو او
 نیفی حرام نشو او نیفی چه خرماء وغورزی وی په لوبنی کنبے
 دوه (۲) درے (۳) ورځے نو وتلی نو هغه حرام نه دے څکه چه
 علت د سکر په کنبے نشته او بل تمثیل تام دے او تمثیل تام
 دیته وائی چه دوه (۲) مقدمی راجمع کړے او علت هر مقدمی د
 پاره یو وی لکه لواط حرام دے او وطی په حالت د حیض کنبے هم
 دی علت ده دواړو اذی دے لکه دا قول د الله تعالی شو: یسئلونک
 عن المحيض قل هو اذی فلا تقربوهن حتی یطهرن علت په دواړو
 کنبی اذی ده لواط کنبی هم وطی کنبی په حالت د حیض کنبی او دا
 قول چه لذاتها دے خارج شو پدے سره قیاس مساوات او قیاس
 مساوات دیته وائی چه معلق د محمول د صغری موضوع
 وگرزی په کبری کنبی لکه الانسان مساو للمتعب والمسعج مساو
 للناطق فالانسان مساو للناطق نو دا نتیجه اسی نه ورکی مگر په
 واسطی ده مقدمی اجبی سره چه مساوی د مساوی ددغه شی سره
 نو انسان مساوی وو متعجب سره او متعجب مساوی وو د ناطق
 نو انسان مساوی د ناطق سره قول آخر دینه نتیجه مراد ده او د

البرق السجی فی درس ایساغوجی
 ۱۰۱

 آخر نه معنی مغایر دے او شک نشته چه نتیجه مغایروى له
 قیاس نه حکه چه دا جزئین دی په قیاس او جز مغایروى د کل نه
 وهو اقترانی کقولنا کل جسم مرکب و کل مرکب محدث فکل
 جسم محدث دا قیاس یا به اقترانی وی لکه قول مذکورہ شو:
 اما استثنائی کقولنا ان كانت الشمس طالعة فالنهار موجود لكن
 النهار ليس بموجود فالشمس ليست بطالعة یا به استثنائی وی لکه
 قول مذکورہ شو او قیاس اقترانی دیتہ وائی چه نتیجه اونقیض
 د نتیجی پکبن بهیته مذکور نوی او قیاس اقترانی ئے مقدم کرو
 په استثنائی یوازے جاری کیگی په شرطی کبے اوبل ددے
 وجے نه ئے مقدم کرو چه په تعریف ددے کبے عدم مأخوذ
 دے او عدم محمول دے په عدم اصلی باندی او عدم اصلی مقدم
 دے په عدم عرض باندے او دا مسمے کره په اقترانی سره حکه
 چه په دے کبن افتران راغله دے ده اکبر ده اوسط سره او ده
 اوسط راغله دے ده اصغر سره او قیاس استثنائی دیتہ وائی چه
 پدی کبن نتیجه بانقیض ده نتیجی بهیته مذکور وی اومسمی
 کرے شو دے په قیاس استثنائی سره حکه چه دے مشتمل دے
 په حرف استثناء باندی چه لکن دے ده دوی په اصطلاح کبن اگر
 که د نحات په نیز باندی لکن حرف استثناء ندے بلکه مشابیه
 دے د حرف استثناء سره په تغیر د مابعد کبن ده ماقبل نه کخوک

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۰۲

دا اعتراض اوکی چه قیاس استثنائی تعریف مغایر شه له تعریف ده مطلق قیاس نه څکه چه په هغی کښه قول آخر عبارة و له نتیجی نه او آخر معنی مغایرة و او په قیاس استثنائی کښه نتیجه مغایر نشته څکه چه ته وائی چه نتیجه یا نقیض ده نتیجی بهیته پکښه مذکور وی .

جواب ترینه دادی چه قیاس استثنائی مشتمل دے په شرطی باندی او شرطی په طرفین کښه حکم نوی او په نتیجه کښه حکم وی یا په ایجاب سره یا په سلب سره لکه پدی مثال مذکور کښه چه فالشمس لیست بطالعة دی دا نتیجه ده او حکم پدی په سلب سره دے پس ایزده کړه دا خبره که په قیاس استثنائی کښه شرط او جزاء مساوی و نو څلور قسمه نتیجه به را اوزی که استثناء ده عین مقدم نه و نو نتیجه به عین تالی وی لکه ان کانت الشمس طالعة فالنهار موجود لکن الشمس طالعة فالنهار موجود که استثناء ده عین تالی وه نو نتیجه به عین مقدم اوزی لکه ان کانت الشمس طالعة فالنهار موجود لکن الشمس طالعة که استثناء ده نقیض ده مقدم وه نو نتیجه به نقیض ده تالی رازی لکه ان کانت الشمس طالعة فالنهار موجود لکن الشمس لیست بطالعة فالنهار لیس بموجود که استثناء ده نقیض ده تالی نو نتیجه به نقیض ده مقدم رازی لکه ان کانت الشمس طالعة فالنهار

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۰۳

موجود لکن النهار لیس بموجود فالشمس لیست بطالعة که تالی
 عام وه او مقدم خاص و نو دوه نتیجی به پکی صحیح و زی او دوه
 نتیجی به پکنس غلط و زی لکه ان کان زید انساناً کان حیوانا که
 استثناء ده عین مقدم وه نو نتیجه به عین تالی و زی لکه لکن
 زیداً انسان فهو حیوان ثککه چه ثبوت ده خاص مستلزم وی
 ثبوت ده عام لره که استثناء نقیض ده مقدم و نو نتیجه به نقیض
ده تالی نوی ثککه چه رفعه د خاص مستلزم نده رفعه د عام لره او
 که استثناء نقیض ده تالی و نو نتیجه به نقیض ده مقدم اوزی
ثککه چه رفعه ده عام مستلزم ده رفعه ده خاص لره او که استثناء
ده عین تالی و نو نتیجه لازم نده په عین مقدم ثککه چه وجود د
 عام مستلزم ندے وجود د خاص لره ثککه چه عام دی په ضمن ده
 بل فرد کنس وی قوله والمکرر بین مقدمتی القیاس فصاعدً یسمی حد
 اوسط مکرر په مابین ده دوه مقدمتین ده قیاس یا زیاتی ده دوه
 مقدمتین نه دا مسمی کولیشی په حد اوسط سره کثوک دا
 اعتراض اوکری چه دا قول ده ماتن چه والمکرر بین مقدمتی
القیاس دے دا غلط دے ثککه چه مکرر په مابین ده مقدمتین ده
 قیاس کنس د احد اوسط نشی کیدے ثککه چه دا جزء ده
 مقدمتین ده قیاس دے او عین مقدم ندے .

جوابونه ترینه دوه (۲) دی یو دادے چه دا عبارة په حذف ده

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۰۴

مضاف سره دے چه هغه جز دے په مابین ده بین او ده
مقدمتینو کښه نو شو تقدیر ده عبارة دارنگی چه بین جزء
مقدمتی القیاس . او دویم جواب دادے چه مراد په مقدمتین
سره طرفی ده قیاس دی ذکر ده کل مراد ترینه جزء دے او کڅوک
اعتراض او کړی چه دخول ده فاء په صاعداً باندی چه حال مفرد
دی دخول ده فاء پدی باندی صحیح ندے . جواب ترینه دادے
چه دا حال ده ضمیر مستکنه نه په عامل مقدره کښ نو شه
تقدیر ده عبارة دارنگه شه چه فیزاد صاعداً نو فاء داخل شه په
مضارع باندی او هغه حمل دے او وجه ده تسمیه ده حد اوسط
په حد اوسط سره داده چه دا مکرر واسطه واقع شویدے په
مابین ده موضوع ده نتیجی او محمول ده نتیجه کښ راغله
دے څکه ورته حد اوسط وائی .

قوله وموضوع المطلوب یسمی حدّا اضمر او موضوع ده نتیجی دا
مسمی کولیشی په حد اصغر سره څکه چه غالباً افراد ده دی
لگ دی لکه کل انسان حیوان و کل حیوان جسم فکل انسان جسم
څکه چه افراد د انسان کم دی او افراد ده جسم ډیر دی . قوله
فمحمول یسمی حدّا اکبر او محمول ده نتیجی مسمی کولیشی
په حد اکبر سره څکه چه ده دی افراد غالباً ډیر دی او غالباً قید
څکه اگدی چه کله کله افراد ده موضوع او محمول یو شان ته

وی لکه کل انسان ناطق و کل ناطق متعجب نوتیجه دا شوه فکل
 انسان متعجب افراد د انسان اوده متعجب دواړه یو شان دی او
 پدی اوسط او اصغر او اکبر کښ استعاره مصرحه ده په شان ده
 رائیت اسدا یرمی باندی څکه چه ذکر ده مشبه به دے او مراد
 ترینه مشبه دے څکه چه مکرر افراد لکه وی او که ډیر وی دا
 مشبا به کرے دے ده قلیل الاجزاء سره اوده کثیر الاجزاء سره او
 که څوک دا اعتراض اوکړی چه اوسط او اصغر او اکبر صیغه
 اسم تفضیل دی او اسم تفضیل مستعملیگی په یو ده امور ثلاثو
 سره چه الف لام او اضافت او من دے اوده اولی مستعملیگی
 په یو ده وجود ثلاثو سره څکه چه غرض ده اسم تفضیل نه زیاده
 ده موصوف خپل دے په غیر باندی او دا معنی حاصلیگی په یو
 ده وجوه وجوه ثلاثو سره په اضافت او په من کښ څرنگه ده دا
 زیادت لکه زید افضل الناس زید ډیر غوره دے ده په ټولو نه
 خلقو نه باندی او مثال ده من لکه زید افضل من عمر نو زید ډیر
 غوره دے له عمر نه او په الف لام کښ اشاره کولیشی مفضل
 علیه ته لکه زید ان الافضل شو نو پدی الف لام کښ اشاره هغه
 مفضل علیه ته چه عمر دے یا بکر دے. جواب ترینه دوه (۲)
 دی دا ددے دواړه د اسم تفضیل نه وتلی دی او علم گر زیدلی دی او
 قرینه په اعلامو باندے لفظ د یسمے دے. او دویم (۲) جواب

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۰۶

ترینہ دادے چہ دا درے وارہ مستعمل دی پہ من مقدرہ سرہ پہ
شان د الله اکبر دے لکہ الله اکبر مستعمل وو پہ من مقدرہ سرہ
نو دوی مستعمل شو پہ من مقدرہ سرہ ٹکھ :

وموضوع المطلوب یسمى حدًا احقر ومحموله یسمى حدًا الاکبر
والمقدمة التي فيها الاصغر یسمى بالصغری مقدمة هغه چا پدی
کبن اصغروی دا مسمی کولیشی پہ صغری سرہ لوجه د اشتمال
ددینہ پہ اصغر باندی والتی فیها الاکبر یسمی کبرای او مقدمہ
هغه چہ پہ دیکبن اکبروی نو دا مسمی کولیشی پہ کبری سرہ او
دا هم اسم تفضیل مؤنثہ ده او اعتراض پدے باندے هم هغه
وارد دے چہ هغه پہ اسم اسم تفضیل مذکر باندے وو او جوابین
ترینہ هم هغه دے چہ جوابین د اعتراض د اسم تفضیل مذکر نہ
وو وھیئت التالیف من الصغری والکبری یسمی شکلا هیئت
ترکیبی له صغری او د کبری نہ دا مسمی کولیشی پہ شکل سرہ
او پدے کبنے هم اسعار مصرحہ ده ٹکھ چہ تشبیہ ورکری دے ده د
معقول د مخصوص سرہ ٹکھ چہ ده شکل معنی دادہ چہ یو
میدان دے چہ احاطہ کری پدے باندے حد واحدہ لکہ شکل
کروی شی یا احاطہ کری پدی باندے لکہ حدین لکہ نصف د
کری شو یا احاطہ کری پدے باندے حدودو ثلثو لکہ شکل
مثلث شو یا احاطہ کری پدے باندے خلور خطوط لکہ شکل

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۰۷

مربع شو او شك نشته دے پدے شكل باندے چه په ده باندے
 احاطه كړے ده موضوع د صغری او محمول د کبری قوله
 ولاشكال اربعة اشكال خلور دی كه خوك دا اعتراض وكړی چه
 وضع د اسم ظاهر چه په والاشكال دے په ثائے د ضمیر باندے
 چه هو دے ولی او كړه سره ده دی خبری نه چه مخکن یو شی په
 اسم ظاهر سره ذكر شی نو ثانیاً په ضمیر سره ذكر کیگی .

جواب ترینه دادے چه دا جنس دے په اعتباره ده انواع سره دے
 ده دی وجی نه جمعه راوړی ده او قرینه پدی باندی لفظ ده اربعة
 دے او وجه ده حصر پدی خلورو کنب داده لان الحد الاوسط ان
 كان محمولا في الصغرى وموضوعا في الكبرى وهو الشكل الاول كه
 حد اوسط محمول ؤوپه صغری کنب او موضوع ؤوپه کبری کنب
 نو دیته شكل اول ویلے شی او كه خوك اعتراض او كړی چه
 ابوعلی سینا وائی چه دا شكل اول صحیح ندے ځكه چه حد
 اوسط پدی کنب مکرر ندے ځكه چه محمول دی په صغری کنب
 او دا معنی وصفی ده او موضوع وی په کبری او موضوع ذات وی
 او وصف او ذات څرنګه متحد شی او حد اوسط تقاضا کوی ده
 اتحاد ځكه چه اول مکرر دے په ثانی سره .

جواب ترینه دادے چه د محمول نه هم تعبیر کولیشی په ذات
 سره او ده موضوع نه هم تعبیر کولیشی په وصف سره لکه زید

قائم نه ده زید نه تعبیر کولیشی په مسقی بالزید سره او ده قائم نه
تعبیر کولیشی په ذات من له القیام سره وان کان محمولاً فیهما
فهو الشكل الثاني کچرته احد اوسط محمول و په دواړو کښ نو دا
شکل ثانی دے لکه کل انسان حیوان ولاشی من الحجر بحیوان
فلاشی من الانسان بحجر الخ کچرته قوله وان کان موضوعاً فیهما
فهو الشكل الثالث کچرته حد اوسط موضوع په دواړو کښ نو دا
شکل ثالث دے لکه کل انسان حیوان و کل انسان ناطق فبعض
الحیوان ناطق وان کان موضوعاً فی الصغری ومحمولاً فی الکبری
وهو الشكل الرابع الخ که حد اوسط موضوع و په صغری کښ او
محمول و په کبری کښ نو دا شکل رابع دے لکه کل انسان
حیوان ولاشی من الانسان بحجر نتیجه دارا اوته چه لاشی من
الحیوان بحجر کخوک دا اعتراض اوکی چه دریشکلونه نور هم
شته لکه متعلق ده محمول د صغری وگرزی په کبری کښ لکه
کل انسان مساو للناطق والناطق مساو للمتعبج فالانسان مساو
للمتعجب نو حصر په څلورو کښ صحیح نشو. جواب ترینه
داده چه بحث څمونگه په اشکالو معتبرو کښ دے او دغه
معتبر ندی ځکه چه دا مخالف دی ده تعریف ده قیاس نه چه هغه
قول لذاتها دا نتیجه ورکی په واسطی ده امر مساوی سره نه لذاتها
او شکل اول مقدم کړه په دی دری واپرو باندی ځکه چه په نظم

طبعی باندی دی او نظم طبعی دادے چہ پدیکبن انتقال دے دہ
اکبر نہ اوسط تہ او دا وسط نہ اصغر تہ او بل دہ دی حاجت رد
کولو تہ نشتہ او باقی اشکال چہ نتیجہ ورکوی نو ہلہ ورکوی
چہ شکل اول تہ ردشی او شکل ثانی مقدم کرہ پہ شکل ثالث
باندی ٹکہ چہ دا مشابہ دے دہ شکل اول سرہ پہ اشرف دہ
مقدمتین کبن چہ ہغہ صغری دہ او دا صغری ولی اشرف دے دہ
مقدمتین نہ ٹکہ چہ دا مشتمل دے پہ اصغر باندی او اصغر
ولی اشرف دے دہ ٹکہ چہ دہ لرہ بل شے ثابت دے چہ محمول
دے نو دے اصل شو او شکل ثالث مقدم کرہ پہ شکل رابع

باندی ٹکہ چہ دا مشابہ دے دہ شکل اول سرہ پہ کبری کبن
ہلتہ حد اوسط موضوع و نو دلتہ ہم موضوع شہ پہ کبری کبن
او شکل رابع دہ تہولو نہ روستہ کرہ ٹکہ چہ دا دہ شکل اول سرہ
برابر نہ دے نہ پہ صغری کبن او نہ پہ کبری ٹکہ چہ ہلتہ پہ
شکل اول کبن دہ صغری کبن حد اوسط محمول دے او پہ شکل
رابع کبن حد اوسط موضوع دے او دہ کبری دہ شکل اول سرہ ہم
مناسبت نشتہ ٹکہ چہ پہ شکل اول کبن حد اوسط موضوع
دے پہ کبری او پہ شکل رابع محمول دے او بل شکل رابع
ٹکہ تہولو نہ روستہ کرہ چہ دا دری اشکال مخکینی موافق دی دہ
قرآن سرہ او شکل رابع ندے موافق دہ قرآن سرہ ہر چہ دے

شکل اول چه موافق دے ده قرآن سره لکه ان الله یأتی بالشمس من
المشرق فات بها من المغرب نو ده دی نه شکل اول دارا اووته چه
نمرود خدائی نشی کیدے ٹککه چه دے قادر نوی په راتلو ده
شمس سره او هر هغه څوک چه قادر نوی په راتلو ده شمس سره ده
مغرب نه نو هغه خدائی نشی جوړیدے نو نمرود خدائی نشو او
شکل ثانی موافق دے ده قرآن شه چه هغه دا قول ده خدائی دے
فلما رای کوکبا قال هذا ربی فلما افل قال لاحب الافلین او ده دینه
شکل ثانی دارا اووته چه کوکب خدائی نشی جوړیدے ٹککه چه
دافنا کیگی اونشته دے یوشئے ده هغه نه چه هغه الله تعالی
نوی اوفانی دی هم نشی بلکه فانی کیگی نو کوکب خدائی
نشو. او هر چه شکل ثالث دا موافق دے ده قرآن شو سره لکه دا
قول یهود و شه چه ما انزل الله علی بشر من شیء قل من انزل الكتاب
الذی جاء موسی نوراً وهداً للناس نو ده دینه شکل ثالث دارا اووته چه
موسی علیه الصلوٰة والسلام بشر دے او موسی علیه السلام
باندی نازل شوے دے پده باندی کتاب نو نتیجه ترینه دارا اووته
بعض بشر نازل شوے دے پدی باندی کتاب نو دا موجب جزئیه
ده او موجب جزئیه نقیض د سالبی کلیی وی او سالبه کلیه ده
یهود و شه و چه ما انزل الله علی بشر من شیء او موجب جزئیه دوی
منی نو ده دوی مدعه چه سالبه کلیه و نو هغه غلط شه ولی که

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۱۱

هغه تهیك شی نو اجتماع ده نقیضیو به راشی .

والثانی یرتد الی الاول بعکس الکبریٰ او شکل ثانی رد راشی
اول ته په عکس د کبریٰ څکه چه صغری ده شکل ثانی ده صغری
ده شکل اول سره برابر دے څکه چه حد اوسط په شکل اول کښ
محمول وی په صغری کښ او په شکل ثانی هم حد اوسط
محمول وی په صغری کښ او کبری ده شکل ثانی ده شکل اول نه
مخالف دے څکه چه حد اوسط په شکل اول کښ موضوع دی
په کبری کښ په شکل ثانی حد اوسط محمول دے په کبری کښ
نو که په کبری د شکل ثانی کښ عکس ونکړی شی چه هغه
محمول ځائی د موضوع ته ونه ونیسی او موضوع ځائی د
محمول ته ونیسی نو مخالفت به راشی ده شکل ثانی ده شکل
اول .

والثالث یرتد الیه بعکس الصغریٰ او شکل ثالث رد کولیشی شکل
اول ته په عکس ده صغری سره څکه چه شکل ثالث ده شکل اول
سره برابر دے په کبری کښ څکه چه حد اوسط په شکل اول کښ
موضوع و په کبری کښ او ده شکل ثالث حد اوسط هم موضوع
و په کبری کښ او ده شکل اول او ده شکل ثالث اتفاق راغلی په
کبری کښ نو که صغری ده شکل ثالث کښ عکس ونکړی شی
چه موضوع محمول ته او نه رسی نو مخالفت به راشی ده شکل

ثالث ده شكل اول نه نونتيجه به ورنكري.

قوله والرابع اليه بعكس الترتيب وبعكس المقدمتين او شكل رابع رد
كوليشي شكل اول ته په عكس ده ترتيب سره پدي شان سره چه
صغري كبرى ته ورسى او كبرى ثنائى ده صغري ته ورسى نو
شكل اول به ترينه جور شوى يا په عكس ده مقدمتين سه د
كوليشي شكل اول ته پدي شان چه په شكل رابع كبن په صغري
كبن موضوع محمول كرى او محمول موضوع كرى او په كبرى
كبن هم دا طريقه او كى چه موضوع محمول كى او محمول
موضوع كى. وبدهى الانتاج وهو الاول او ظاهر نتيجه راله شكل
اول دے خكه چه دا په نظم طبعى باندى دے ولى په نظم طبعى
باندى خكه چه پدي كبن انتقال ده اكبر نه دے اوسط ته او ده
اوسط نه دے اصغر ته قوله والذى له عقل سليم وطبع مستقيم لا
يحتاج الى ود الثانى الى الاول او هغه خوك چه هغه لره عقل سليم
وى ده كدورات نه او طبعه برابر وى محتاج به نوى دغه سرے رد
كول ده شكل ثانى شكل اول ته او عقل وائى ديتہ چه يو جوهر
دے چه مجرد وى د مادي نه او تعلق وى ده بدن سره تعلق ده تدبير
او ده تصرف او طبعه وائى ديتہ چه يو قوة عديمة الشعور دے چه
ده شان ددينه حركت وى په متحرك كبن لكه چه په انسان كبن يو
قوة دے او ده هغه ده شان سره حركت دے په انسان كبن ياده شان

ده دینه سکون وی په ساکن کښ لکه ارضه شو چه هغه یو قوه
 دے چه د شان ده هغه سکون دے په ارضی کښ اوس شکل
 ثانی ولی محتاج ندے رد کولو ده شکل اول ته څکه چه شکل
 ثانی مشابه دے ده شکل اول سره په اشرف ده مقدمتین کښ چه
 هغه صغری دے.

قوله وانما ينتج الثانی عند اختلاف مقدمتیه بالايجاب والسلب
 وکلیه الکبری یقیناً نتیجه ورکوی شکل ثانی په نیز ده اختلاف
 ده مقدمتین باندی په ایجاب او په سلب سره او په کلیت ده کبری
 سره دلیل دادے ولی که دواړه موجبئ شی نو عقم د قیاس به
 راشی کله به نتیجه موجبہ رازی په اعتبار ده صحت سره لکه ته
 وائی کل انسان حیوان وکل ناطق حیوان حیوان دلری کره نو
 کل انسان ناطق شو او که ده کبری په موضوع کښ کل فرس
 کیدی نو داسی به وائی چه کل انسان حیوان وکل فرس حیوان نو
 نتیجه به ترینه سالبه اوزی چه لاشی من الانسان بفرس او داندے
 مگر عقم د قیاس دی چه نتیجه په اول قیاس کښ موجبہ راغله
 او په ثانی کښ سالبه راغله او داندے مگر شند والی ده قیاس
 دے او عقم ده قیاس دے که دواړه مقدمتین سالبی شی نو بیا به
 نتیجه کله موجبہ را اوزی او کله به سالبه وژی لکه لاشی من
 الانسان بحجر و لاشی من الناطق بحجر نو نتیجه دلته موجبہ را

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۱۲

اوتہ چه هغه کل انسان ناطق او که ته اوس په ځائی ده ناطق
 فرس کیدی او داسی وائی چه لاشی من الانسان بحجر ولاشی من
 الفرس بحجر نو نتیجه ترینه دارا اوتہ چه لاشی من الانسان
 بفرس نو په اول ده قیاس کښ نتیجه موجه راوتله او په ثانی
 کښ سالبه راوتله او دا ندے مگر شنډ والے ده قیاس دے او که
 کلیت ده کبری شرط نشی نو بیا اختلاف په نتیجه کښ به
 راشی کله به موجه وی او کله به سالبه وی لکه کل انسان
 حیوان و بعض الناطق حیوان نو حیوان حیوان ترینه لری که نو
 بعض الانسان ناطق وائی او که د ناطق په ځائی باندی فرس
 کیدی او داسی وائی چه کل انسان حیوان او بعض الفرس حیوان
 او حیوان ترینه لری که نو بعض الانسان لیس بفرس وائی والی
 په نو په شکل اول کښ نتیجه موجه وه او په ثانی کښ سالبه
 شه او دا ندے مگر عقم ده قیاس دے او که څوک دا اعتراض
 وکړی پدی قول د الله تعالی کښ چه ان خیر من استجرت القوى
 الامین نو ده دینه شکل ثانی هغه دادے چه موسی علیه السلام
 قوی امین دی او هر هغه څوک چه ده هغه حال داوی نو هغه
 قوی امین وی نو موسی علیه السلام قوی امین شو او پدی
 شکل ثانی کښ اختلاف ده مقدمتین دے په ایجاب او سلب
 سره تا شرط کړے و او دلته اختلاف رانغے په ایجاب او په سلب

سرہ بلکہ دا دوارہ موجب دی . جواب ترینہ دادے چہ اختلاف
پہ ایجاب سرہ او پہ سلب سرہ دا ھیر دے او کلہ چہ اختلاف
رانشی نو ھغہ قلیل دے او قلیل پہ حکم دہ عدم کنس وی .

الشکل الاول الذی جعل معیاراً للعلوم فنوردہ ھنہا لیجعل دستوراً
ومیزاناً نتیج منها المطالب کلھا الخ شکل اول ھغہ دے چہ
گزرولے شویدے دے معیار د پارہ دہ علوم او پدیکنس استعارہ
مصرحہ دہ چہ ھغہ ذکر دہ مشبہ بہ دے او مراد ترینہ مشبہ دہ او
مشبہ پکی شکل اول دے او مشبہ پدیکنس تلہ یعنی میزان دے
لکہ خرنگہ پہ تلی سرہ موزون معلومیگی دارنگہ پدی سرہ
خلور علوم معلومیگی چہ ھغہ علم دے پہ موجبہ کلیہ او پہ
سالبہ کلیہ او پہ موجبہ جزئیہ او پہ سالبہ جزئیہ نو مونگہ راوړل
دے شکل لره پدی مقام کنس چہ بحث دہ منطق دے نہ بحث د
ریاضی دے دہ دی د پارہ چہ او گزرولے شی دا اصل ٹکہ چہ نور
اشکال چہ نتیجہ ورکی نور د کیگی دے اصل تہ چہ شکل اول
دے او او گزرولے شی دا میزان یعنی تلہ لکہ خرنگہ مخکنس
استعارہ مصرحہ ۋہ نو پدی لفظ کنس ہم استعارہ مصرحہ دہ
ٹکہ چہ پدی کنس ہم شکل اول مشابہ کرے دے د تلی سرہ لکہ
چہ پہ تلہ سرہ شے معلومیگی او پدی سرہ ہم دغہ مخکنی
علوم معلومیگی ینتج منہ چہ حاصلیگی دہ دی شکل اول نہ

مطالب کلها مطالب تول چه هغه خلور قسمه دی نتیجه ده اوس
 که څوک اعتراض اوکړی چه شکل اول به وی او نتیجه صحیح
 نوی لکه ته وائی شریک الباری موجود فی الذهن و کل ما هو
 موجود فی الذهن فهو موجود فی الخارج هر هغه شیء چه موجود
 وی په ذهن کښ نو هغه به موجود وی په خارج کښ نو شریک
 الباری موجود شو په خارج کښ لکن جواب ترینه ددے چه
 اوسط په صغری او کبری مکرر ندے څکه چه په صغری کښ
 حد اوسط په ذهن کښ دے او په کبری کښ حد اوسط په خارج
 کښ دے او که څوک بل اعتراض اوکړی چه شکل اول به
 موجود وی او نتیجه به غلطه وی لکه دا قول ستا شه الطلاق
 موقوف علی النکاح والنکاح موقوف علی التراضی الطرفین نو
 نتیجه ترینه دا وؤتله چه طلاق موقوف دی په تراضی ده طرفین
 پوری او دا نتیجه غلطه ده څکه چه بنځی لره دخل په طلاقو کښ
 نشته څکه طلاق په الفاظ ده زوج باندی بنا دی. جواب ترینه
 ددے چه دا قیاس مساوی دے چه متعلق ده محمول ده صغری
 تاگزول دے موضوع په کبری کښ قیاس مساوی خارج دے له
 تعریف ده قیاس نه څکه چه په قیاس کښ دا قول چه لذاتها دے
 پدی سره قیاس مساوی وتلے دے. شرطاً ونیتاً جها إجاب الصغری
 و کلیة الکبری شرط ده نتیجی ورکولو ده شکل اول اثبات ده

صغریٰ دے او کلیت ده کبریٰ دے ولی کہ اجاب ده صغریٰ ونشی
 نو قیاس به شنده شی او کله به نتیجه موجبہ ورکوی او کله به
 سالبہ ورکوی لکه لاشی من الانسان بحجر ولاشی من الحجر
 بناطق نو حق نتیجه پدی موجبہ ده چه هغه کل انسان ناطق دے
 اوس کہ ته دا کبریٰ بدل کره او داسی اووائی چه لاشی من الحجر
 بفرس نو حق نتیجه پدی کنس سالبہ ده چه لاشی من الانسان بفرس
 دی او کہ کلیت ده کبریٰ شرط نشی او جزئیہ شی لکه دا قول
 ستاشه کل انسان حیوان او بعض الحیوان ناطق نو حقه نتیجه
 پدی کنس موجبہ ده چه هغه بعض الا انسان ناطق دے اوس کہ
 ته دا کبریٰ بدل کی او ده بعض الحیوان ناطق په خائے
 بانندی بعض الحیوان فرس کیدی نو حقه نتیجه به سالبہ وی چه
 هغه بعض الانسان بس بفرس دے.

قوله وضروبه المنتجة اربعة او اقسام ده شکل اول په اعتبار ده تتبع
 استقراء سره چه ورکونکی دی نتیجه لره هغه خلور دی نه په
 اعتبار ده عقل سره ځکه چه په اعتبار د عقل سره شپاړس (۱۶)
 دی هغه شپاړس دادی چه صغریٰ موجبہ کلیه او صغریٰ موجبہ
 جزئیہ او صغریٰ سالبہ کلیه او صغریٰ سالبہ جزئیہ او کبریٰ هم
 موجبہ کلیه او موجبہ جزئیہ او سالبہ کلیه او سالبہ جزئیہ او
 خلور چه ضرب کړی په خلورو کنس نو حاصل ده ضرب نه د

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۱۸

خلورو نه په خلورو کښ نو شپاړس اقسام ترینه اوزی څکه چه
 صغری موجبہ او کبرایات خلور دی او هغه شپاړس دادے چه
 صغری موجبہ کلیہ او کبرایات چه موجبہ کلیہ ده او موجبہ
 جزئیہ ده او سالبہ کلیہ ده او سالبہ جزئیہ ده او صغری سالبہ کلیہ
 او کبرایات دغه خلور مذکورہ نو دا اته (۸) شو او صغری موجبہ
 جزئیہ او کبرایات دغه خلور مذکورہ نو دولس شو او صغری
 سالبہ جزئیہ او کبرایات دغه خلور مذکورہ نو شپاړس شو او خلور
 چه وو هی په خلورو کښ نو حاصلیگی د ضرب د خلورو نه په
 خلورو کښے شپاړس + او ضرب په لغت کښے وهلو ته وائی او
 په اصطلاح کښے تکثیر د اجزاؤ د مضروب دے په قدر د تمامہ
 اجزاء د مضروب فیہ باندے اوس هر کله چه په شکل اول کښے
 ایجاب د صغری شرط شو که صغری سالبہ کلیہ شی او کبریات
 دغه خلور واړه شی نو دا ساقط شو او که صغری سالبہ جزئیہ
 وی نو دا خلور کبریات بیا ساقط شو نو اته (۸) ساقط شو هر کله
 چه کلیت د کبری شرط شو نو که کبری موجبہ جزئیہ وی یا
 سالبہ جزئیہ وی نو صغراعات خلور واړه ساقط شو نو دولس
 ساقط شو نو باقی پاتی شو خلور هغه دادی چه الضرب، اول
 ضرب اول چه صغری پکی موجبہ کلیہ وی او کبری په کښے هم
 موجبہ کلیہ وی لکه مثال دا شو کل جسم مؤلف و کل مؤلف

محدث فکل جسم محدث والثانی او ضرب ثانی چه صغری
 موجبہ کلیہ وی او کبریٰ سالبہ کلیہ وی مثال دادے کل جسم
 مؤلف والاشی من المؤلف بقدم نو نتیجہ ئے ترینہ دا راوتلہ چه
 فلاشی من الجسم بقدم والثالث او قسم ثالث چه صغری موجبہ
 جزئیہ وی او کبریٰ موجبہ کلیہ وی نو دا ہفی مثال دادے چه
 بعض الجسم محدث. والرابع او قسم رابع چه صغری پہ کنبے
 موجبہ جزئیہ وی او کبریٰ پہ کنبے سالبہ کلیہ وی نو د ہفے
 مثال دادے بعضی مؤلف والاشی من المؤلف بقدم نو نتیجہ ئے
 دا راوتلہ چه بعض الجسم جسم بقدم دا خلور اقسام پہ کنبے
 صحیح شو او دولس غلط شو تا مل ۱۲.

والقياس اقترانی + اما من حملیتین کما مر او قیاس
 اقترانی یا بہ مرکب وی لحملیتین نہ مثال ددے مخکنبے تیر
 شوے دے چه ہفہ اقسام د شکل اول خلور وو وامامن
 المتصلتین یا بہ مرکب وی د متصلتین نہ او قیاس حملیتین
 نہ د مخکنبے کرو لہ پہ د ہفہ قیاس نہ چه مرکب وی د
 شرطین متصلتین نہ ٹککہ اجزاء د حملیتو د اجزاء دے دا جزء د
 شرطیتونہ او جزء مقدم وی پہ کل باندے طبعاً نو مقدم شو
 ذکرأ ددے د پارہ چه موافق شی ذکر د طبعی سرہ راشی. کقولنا

ان كانت الشمس طالعة فانهار موجود و كل ما كان النهار موجوداً

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۲۰

فالارض مضيئة ينتج ان كانت الشمس طالعة فالارض مضيئة لکه
قول زمونره شو که چرته شمس طالع وی نو نهار به موجود وی
اوپه هر وقت د اوقات کنبے چه نهار موجود وی نو زمکه به
روخانه وی نتیجه ترینه داراوتله که چرته نور ختونکی وی نو
زمکه به روخانه وی لکه خرنکے په قیاس د حملیو کنبے
خلور اقسام صحیح و نو په قیاس د متصلو کنبے هم خلور
اقسام صحیح وی که حد د اوسط تالی وه په صغری کنبے او
مقدم په کبری کنب دیته شکل اول ویلے کیگی او که تالی وو
په دوارو کنبے دیته شکل ثانی ویلی کیگی او که مقدم وو په
دوارو کنبے دیته به شکل ثالث ویلی کیگی او که مقدم وو په
صغری کنبے او تالی وو په کبری کنبے دیته به شکل رابع
ویلی کیگی مثال د شکل اول متن دے او مثال د شکل ثانی ان
کانت الشمس طالعة فالنهار موجود دی.

وکل ما کانت الشمس طالعة فالنهار موجود او مثال د شکل ثالثه

ان کانت الشمس طالعة فالنهار موجود وکل ما کانت الشمس

طالعة فالنهار موجود او مثال د شکل ثالث ان کانت الشمس طالعة

فالنهار موجود وکل ما کان النهار موجوداً فالشمس طالعة واما من

منفصلتين کقولنا کل عدد اما زوج او فرد وکل زوج فهو اما زوج

اوزوج الفرد ينتج كل عدد فهو ما فرد اوزوج اوزوج
 الفرد يا به دا قياس مركب وی له منفصلتين نه لکه دا ثمنونگه
 شو چه هر عدد يا به زوج وی يا به فرد وی او هر زوج به يا زوج
 الزوج وی او يا به زوج الفرد وی نو نتیجه دارا اووتله چه هر عدد
 به يا فرد وی او يا به زوج الزوج وی او يا به زوج الفرد وی زوج
 منقسم متساوين ته وائی لکه دوشه او فرد غير منقسم
 متساوين ته وائی لکه دری شه او که ته وائی چه دری منقسم دی
 متساوين ته چه یو نیم یو نیم دے نو کسر ده دوی په نیز معتبر
 ندے اوزوج الزوج دیته وائی چه انحلال تر آخر پوری تامیگی
 په زوج لکه اته (۸) شوده آتو نیم خلور دی او هغه هم زوج دی او
 ده خلور نیم دوه دی او هغه هم زوج دی اوزوج الفرد دیته وائی
 چه انحلال پوری تامیگی په فرد سره لکه شپک شوده
 شپگونیم دری دی او هغه فرد دے او ده دریو نصف یو نیم دے
 او هغه هم فرد دے پدی کنس چه خلور اشکال جوپیگی پدی
 شان سره چه حد اوسط به محمول وی په منفصلی اولی کنس او
 موضوع به وی په منفصلی ثانی کنس لکه مثال ده متن شه او
 شکل ثانی دیته وائی چه محمول وی په دواړو کنس لکه کل
 عدد اما زوج او فرد وکل عدد زوج فهو اما زوج اوزوج

الفرد دا مثال ده شکل ثانی او مثال ده شکل ثالث چه حد
اوسط موضوع وی په دواړو منفصلو کښ لکه کل زوج اما زوج
الزوج او زوج الفرد وکل زوج فهو اما زوج الزوج او زوج الفرد او دا
شان ده شکل ثالث شو او مثال ده شکل رابع چه حد اوسط
موضوع وی په منفصله اولی کښ او محمول وی په منفصله
ثانی کښ لکه دا قول خمونگه شه چه کل زوج اما زوج الزوج او
زوج الفرد وکل عدد اما زوج او زوج الزوج او زوج الفرد دا مثال ده
شکل رابع شو.

قوله واما من حملية ومتصلة كقولنا كلما كان هذا انسانا فهو حيوان

وکل حیوان فهو جسم ينتج کل ما كان هذا انسان فهو جسم یا به دا
قیاس اقترانی مرکب وی ده حملي او ده متصلی نه لکه قول
مذکوره شه پدی کښ هم اشکال اریعه دی چه حد اوسط محمول
وی په تالی ده صغری کښ او موضوع وی په حمليه کښ نو دا
شکل اول شه لکه مثال د متن شه او که حد اوسط محمول وی
په جزا ده شرطیه کښ او محمول ؤ په حمليه کښ نو دا شکل ثانی
دے لکه کل ما کان هذا انسان فهو حیوان وکل ما کان ناطق فهو حیوان
او که حد اوسط موضوع ؤ په جزا ده شرطیه کښ او که
موضوع ؤ په حمليه کښ نو دا شکل ثالث شو لکه كلما کان هذا

انسان نو فالانسان حیوان و کل انسان حیوان نو نتیجه ترینه دارا
 اوتله کان انساناً فهو حیوان او که حد اوسط موضوع وه په جزا ده
 شرطیه کنس او محمول و په حملیه کنس نو دا شکل رابع لکه کل
 ماکان هذا انساناً نو فالانسان حیوان و کل ناطق انسان نو نتیجه دارا
 اوتله کل ماکان هذا انساناً فهو ناطق.

قوله واما من حملیه منفصله کقولنا کل عدد اما فرد او زوج و کل
 زوج فهو منقسم بمساوین ینتج کل عدد فهو اما فرد واما منقسم
 لمتساوین یا به دا قیاس اقترا نی مرکب وی ده حملی نه او ده
 منفصلی نه لکه قول مذکوره شه ده هغه قول مذکوره معنی داده
 چه هر عدد یا به فرد وی یا به زوج وی او هر زوج منقسم وی
 مستاوین ته نو نتیجه ترینه دارا اووتله چه هر عدد یا به فرد وی یا
 به منقسم وی متساوین ته او پدی کنس هم اشکال اربعه دی او که
 حد اوسط جزء ثانی د منفصلی وی او موضوع ده حملی وی نو دا
 شکل اول شو لکه مثال ده متن شه او که حد اوسط محمول و ده
 جز ثانی ده منفصلی نه و او محمول و ده حملیه نو دا شکل ثانی
 شه لکه دا قول خمونگه شه چه کل عدد اما فرد واما زوج و کل
 اربعة زوج نو نتیجه ترینه دا اوتله چه کل عدد اما فرد او اربعة او
 که حد اوسط موضوع ده جزء اول ده منفصلی او موضوع وه ده

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۲۲

حمیلی نو دا شکل ثالث شه لکه کل عدد اما فرد او زوج وکل فرد
 فهو لیس بمنقسم الی متساوین نو نتیجه دارا اووتله چه کل
 عدد اما زوج اولیس بمنقسم بمتساوین او که حد اوسط جزء
 اول ده منفصلی نه و او محمول د حملی نه و نو دا شکل رابع لکه
 دا قول خمونگه شه کل عدد اما فرد او زوج وکل فرد فهو لیس
 بمنقسم بمتساوین نو نتیجه ترینه دارا اووتله چه کل عدد اما زوج
 او هو لیس بمنقسم بمتساوین واما من متصلة ومنفصلة کقولنا کل

ماکان هذا انساناً فهو حیوان وکل حیوان فهو اما ابيض او اسود ينتج
 كلما كان هذا انساناً فهو اما ابيض او اسود : یا به دا قیاس اقترانی
 مرکب وی ده متصلی او ده منفصلی نه لکه دا قول خمونگه چه
 په هر وقت دا اوقاتو کنبی یوشی انسان وی نو هغه به حیوان وی او
 هر حیوان یا به سپین وی یا به توروی نو نتیجه ترینه دارا اووتله
 چه کل ماکان هذا انساناً په هر وقت ده اوقاتو کنبی چه داشی
 انسان وی نو دے یا به سپین وی یا به توروی او پدی قیاس کنبی
 هم اشکال اربعه دی که حد اوسط محمول و په جزا د شرطیه
 کنبی او موضوع و په منفصله کنبی نو دا شکل اول شه لکه مثال
 مذکوره شه په متن کنبی او که حد اوسط محمول و په جزا ده
 شرطیه کنبی او محمول و په منفصله کنبی نو دا شکل ثانی شه

لکه دا قول ٹمونگه شه کل ماکان هذا انسان فهو حیوان و کل ناطق
 فهو اما حیوان او جسم نو نتیجه دا را اووتله کل ماکان هذا انسان
 و کل ناطق فهو اما حیوان او جسم که حد اوسط موضوع و په جزاء
 د شرطیه کنب او موضوع وه په منفصله کنب نو داشکل ثالث
 شه لکه کل ماکان هذا انساناً فهو حیوان و کل انسان فهو ابیض او اسود
 نو نتیجه دا را اووتله کل ماکان هذا انسان و کل ماکان هذا انساناً و کل
 ناطق فهو اما ابیض او اسود.

قوله واما القیاس الاستثنائی فالشرطية الموضوعه فيه هر چه دے
 قیاس استثنائی نو شرطیه موضوعه پدی قیاس استثنائی کنب
 اوس قیاس استثنائی تا مخکنب پیچندلے و چه نتیجه او نقیض
 ده نتیجی بهیئة اجتماعی پکنب مذکور وی او وجه د تسمیه
 پکنب هم تا پیچندلی وه دیته استثنائی عکله وائی چه دے
 مشتمل دے په حرف استثناء باندی چه لکن دے په نیز ده دوی
 باندی او شروط ده قیاس استثنائی پدی کنب دری دی یو دادے چه
 شرطیه به پکی موجب وی او دویم دا چه دغه شرطیه به لزومیه
 وی کچرته متصله وه او عنادیه به وی که منفصله وه او دریم
 شرط دادے چه یو ده جزء ئین نه په نتیجه کنب لازم به وی ان
 کانت متصلة فاستثناء المقدم یتج عین التالی کچرته شرطیه

متصله وه نو استثناء ده مقدم نتیجه به ورکی عین تالی ٹککه چه
 دلته مقدم خاص دے او تالی عام دے او وجود ده خاص مستلزم
 دے وجود ده عام لره کقولنا ان کان هذا انسانا فهو حیوان لکنه
 انسان فیکون حیوان لکه دا قول ٹمونگه شو یو شے انسان نو
 دیبه حیوان وی لکن دغه شے انسان دے نو شو حیوان د استثناء
 نقیض لتالی ینتج نقیض المقدم که استثناء نقیض ده تالی نه و
 نو نتیجه به نقیض ده مقدم وی ٹککه چه رفع ده عام مستلزم ده
 رفع د خاص لره کقولنا ان کان هذا انسان فهو حیوان لکنه لیس
 بحیوان فلا یكون انساناً لکه دا قول ٹمونگه شه کچری وی دغه
 شے انسان نو دیبه حیوان وی لکن ندے دے حیوان نو شو انسان
 دلیل مخکبش تیر شوے چه ده رفع ده عام مستلزم ده رفع د خاص
 لره . دا دوه نتیجی صحیح شوی او دوه نتیجی پکی فاسد دی کله
 چه استثناء وشي ده عین تالی لکه دا قول ٹمونگه شو ان کانت
 هذا انسان فهو حیوان لکنه حیوان نو نتیجه دا نه لازمیگی چه
 فیکون انسان ٹککه چه وجود ده عام مستلزم دندے وجود د خاص
 لره ٹککه چه عام په ضمن د بل فرد کنب وی لکه حیوان د په
 ضمن ده حمار کنب وی که استثناء ده نقیض ده مقدم و شو نو
 نتیجه به نقیض د تالی را اوزی لکه دا قول ٹمونگه شه ان کان

هذا انساناً فهو حيوان لكنه ليس بانسان نو نتيجة داسي نه وزي چه
 فلا يكون حيواناً دليل مخكبن تير شويدي چه دفعه ده خاص
 مستلزم نده دفعه ده عام لره دا دوه نتيجي صحيح دي او دوه فاسد
 په هغه ثائي كبن دي چه مقدم خاص وي او تالي عام وي او كه
 دواړه مساوي وي نو هلته خلور قسمه نتيجه صحيح را وزي

لكه دا قول ثمونگه شه ان كان هذا انسان فهو ناطق لكنه انسان
 فهو ناطق كه داشي انسان وي نو دے به ناطق وي لكن دے انسان
 دے نو شو ناطق دا استثناء ده عين مقدم شه كه استثناء ده عين
 تالي وشي نو نتيجة به عين مقدم لكه دا قول ثمونگه شو ان
 كان هذا انسان فهو ناطق لكنه ناطق فهو انسان كه داشي انسان وي
 نو دے به ناطق وي لكن دے ناطق دے نو شو دے انسان دا دوه
 قسمه نتيجه شوه كه استثناء ده نقيض ده مقدم اوشي نو نتيجة
 په نقيض ده تالي وي لكه دا قول ثمونگه شه ان كان هذا انسان
 فهو ناطق لكنه ليس بانسان فهو ليس بناطق كه داشي انسان وي نو
 دے به ناطق لكن دغه ندے انسان نو نشه ناطق كه استثناء ده
 نقيض ده تالي اوشي نو نتيجة به نقيض ده مقدم را وزي لكه دا
 قول ثمونگه شو ان كان هذا انساناً فهو ناطق لكنه ليس بناطق فهو
 ليس بانسان كچرته وي داشي انسان نو دے به ناطق وي لكن

ندے دے ناطق نو نشه دے انسان لکن منطقیان بحث کوی ده
 کلیاتو نه او دا قیاس چه ده مساوات په شکل کښ دے نو دا ماده
 خاصه ده نو څکه ماتن دا رانه وړه وان کانت منفصلة حقیقه
 کچرته دا شرطیه منفصله حقیقه وه او ده منفصلی حقیقه
 تعریف مخکښ تیر شوے دے چه جمعه ده دواړو جزئین هم
 منعه وی او خلوه هم منعه وی فاستثناً احد الجزئین ینتج نقیض

الاخر که استثناء ده یو ده جزئین شی و نو نتیجه به نقیض ده آخر
 وی ولی که عین اخر شی نو اجتماع ده جزئین به راشی لکه دا
 قول څمونگه شه چه العدد اما زوج او فرد لکنه زوج فهو لیس بفرد د
 استثناء نقیض احدهما ینتج عین الاخر استثناء نقیض ده یو ده
 جزئین نتیجه به عین اخری ولی که نقیض ده آخر شی نو لازم به
 شی ارتفاع ده نقیضین او اجتماع ده نقیضین او ارتفاع ده
 نقیضین دواړه منعه دی. او دلیل ده دی مخکښ تیر شویدے په
 منفصله حقیقی کښ چه جزء ده دی اغسته شی ده نقیض سره
 یا ده مساوی ده نقیض سره تأمل الخ وعلى هذا مانعة الجمع په
 منفصلی حقیقی باندے قیاس دے مانعة الجمع لکه دا مثال شه
 اما ان یکون هذا شی حجرأ او شجرأ پدی کښ استثناء یو ده
 جزئین نه وشی نو نتیجه به نقیض ده آخر وی ولے که عین آخر

شی نو اجتماع ده جزئین به راشی او اجتماع ده جزئین منعه ده په مانعة الجمع کښ او که استثناء ده نقیض یو ده جزئین نه وشی نو نتیجه به نقیض ده آخر راتلے شی ځکه چه ارتفاع ده جزئین په مانعة الجمع کښ صحیح ده او دلیل مخکښ تیر شویدے په جزء ده دی اغستے شی د هغه شی سره چه هغه اخص وی ده ده نقیض نه لکه شجر اخص دے ده نقیض ده حجر نه چه لا حجر دے ځکه چه لا حجر شجر لره هم ورغلے دے او انسان لره هم ورغلے دے.

ومانة الخلو او قیاس کولیشی په منفصلی حقیقه باندی مانعة الخلو لکه دا قول زمونځه شه اما ان یکون زید فی البحر اولایغرق. پدی کښ که استثناء یو ده جزئین اوشی نو نتیجه به عین آخر اووتے شی ځکه چه اجتماع ده جزئین پدیکښ محال نه ده او که استثناء ده نقیض یو د جزئین اوشی نو نتیجه به نقیض ده آخر نه وزی ځکه چه رفع د جزئینو پدیکښ محال ده او دلیل ئے مخکښ تیر شویدے چه هغه جزء ده دی نه اغستے شی هغه شی سره چه هغه اعم دے د نقیض نه لکه زید اما ان یکون فی البحر تا واغستل اما ان لا یغرق سره واما لا یغرق عام دے ده زید فی البحر نه او ده زید ان لا فی البحر نه. ځکه چه ان لا یغرق فی

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۳۰

البحر لرہ ہم ورغلے دے اوزید لافى البحر لرہ ہم ورغلے دے.

فصل البرهان د هو قول مؤلف من مقدمات يقبضه لانتاج فصل په لغة کبن جدائی ته وائی او په اصطلاح کبن جدائی ده اول نه او شروع ده په ثانی کبن او فصل مستعملیگی په مسائلو شخصو کبن او باب مستعملیگی په مسائلو نوعیو کبن او کتاب مستعملیگی په مسائلو جنسیو کبن او برهان په لغت کبن مطلق دلیل ته وائی او په اصطلاح کبن یو قول دے چه مرکب وی ده مقدمات یقینیونه د پاره ده نتیجی یقینی دا قول په هو قول دے دا شامل دے مرکباتو لرہ چه هغه اسنادی او غیر اسنادی وی او دا قول چه مؤلف من مقدمات دے نو خارج شو ترینه مرکب منطلقاً که خوک اعتراض اوکی چه په قیاس کبن من اقوال او دلیل او پدیکبن من مقدمات او وئیل جواب ترینه دادے چه هلته من مقدمات خکه اونه وئیل خکه چه په هغه کبن دور راتله خکه چه مقدمه دیته وائی چه جزء وی له قیاس نه نو قیاس موقوف شه په مقدمی باندی او مقدمه موقوف شو په قیاس باندی او دریم جواب دادے چه هلته ده اقوالونه مقدمات ضمناً معلومیده او دلته صراحتاً شه او دریم جواب دادے چه هلته اقوال عام ده چه صادق وی او که کاذب وی او دلته به صادق وی او

کاذب به نه وی اویقین دیته وائی چه اعتقاد جازمه ثابتہ مطابق
 دے د واقع سره وی چه جازم اوئل پدی سره ترینه خارج شه ظن او
 وهم ٹککه چه ظن علم دے په جانب راجحه باندی زید قائم دی
 علم زیات راشی ده زید لیس بقائم نه او وهم علم دی په جانب
 مرجوحه باندی دی لکه علم ستا راشی په زید قائم باندی کم او په
 زید لیس بقائم باندی زیات راشی دی کم ته وهم وائی چه ثابت
 اووئل پدی سره تقلید خارج شو ٹککه چه په تقلید کنس علم ثابت
 نوی ولے که ثابت وے دا به نه زائل کیدو په تشکیک ده مشکک
 سره چه مطابق اووئل ده واقع سره پدی سره جهل مرکب خارج شو
 ٹککه چه په جهل مرکب کنس جزم او ثبوت دواړه شته لکن
 مطابق نه دے ده واقع سره او دیته جهل مرکب ولے وائی ٹککه
 چه پدی کنس دوه جهل دی یو دادے چه په پخپله نه پوهیگی او
 په بل پوهه باندی هم نه پوهیگی او دا برهان مثال دے چه العالم
 حادث لانه متغیر و کل متغیر حادث فالعالم حادث.

وایقینیات اقسام ستة یقینیان اقسام شپگ دی احد هما اولیات
 اولیات هغه یقینیات دی چه مجرد تصور ده طرفین اوکی نو
 نتیجه ترینه یقینی راوژی لکه هذا واحد و کل واحد مثل اثنین نو
 فالواحد مثل اثنین چه د واحد او اثنین تصور اوکی نو نتیجه به

دغه مذکور یقینی اوزی یالکه والکل اعظم من الجزء هذا کل
 وکل اعظم من الجزء نو فالکل اعظم من الجزء چه ده کل تصور
 اوکری چه مالہ الاجزاء او جزء تصور اوکری چه دے جزء او بل جزء
 جمع کری نو کل ترینه جوړیگی نو نتیجه دغه مذکور په یقین
 سره ترینه راوتل چه کل اعظم دے ده جزء نه. پس ایزده کره دا
 خبره چه په هر تعریف ده شی کښ ده خلورو عللونه لایدی ده
 علت فاعلی علت صوری او علت مادی علت عالی علت فاعلی
 دیته وائی چه موثر وی په اجار ده شی کښ لکه ترکان شو د کت د
 پاره او علت صوری دیته وائی چه په دی سره وجود ده شی بالفعل
 راځی لکه صورت ده کت شو او علت مادی دیته وائی چه پدی
 سره وجود ده شی بالقده راځی لکه ده کت بازوگان خپی او میزری
 شه او علت غائی دیته وائی چه باعث وی په وجود ده شی باندی
 او سره ورته محتاج وی لکه خم لاسته شو په کت باندی او علت
 فاعلی پدی کښ مؤلف دے او علت صورت هیئت دے برهان
 دے چه عبادت دے ده ترکیب ده صغری او کبری نه او علت مادی
 برهان عبارت دے ده مقدمات د برهان نه او علت غائی نتیجه ده
 قیاس ده پس دا اولیات په دوه قسم دی یو بدهی جلی دی او بل
 بدیهی خفی دی او بدهی حلبي دیته وائی چه حسر طاهره لره

پکبن دخل وی حواس ظاهره پنخه دی سترگی، پوزه، غوگونه،
 ژبه، اولاسونه یعنی قوه باصره، او قوه شامه، قوه سامعه، قوت
 لامسه، قوت ذائقه او بديهي حسر دیته وائی چه حسر ظاهره لره
 پکبن دخله نه وی لکه یوه شوه ده اسد نه او حواس باطنه پنخه
 دی یو حص مشترکه دے یو خیال دے او دریم وهم دے او خلورم
 قوت حافظه دے او پنخم قوت متصرفه دے.

ومشاهدان نحو الشمس مشرقة والنار محرقة او مشاهدان هغه
 یقینیات دی چه مجرد تصور ده طرفین په اعتبار ده وجود خارجی
 سره معلومیگی په مشاهدی سره یا معلومیگی په ملاست
 سره او مثال ده دی دواړو مذکور دی په متن اوس ده دینه قیاس چه
 جوړیگی نو هغه به داوی لکه الشمس ضياء وکل ما هو ضياء فهو
 مشرقة نو فالشمس مشرقة او ده ثانی نه قیاس دادے هذا نار وکل نار
 محرقه هذا محرقة او مجربان کقولنا اسقمونبا مسهل للصغراء بعض
 ده یقینیاتونه محربات دی مجربات هغه یقینیات دی چه
 معلومیگی په تکرار د تجربو سره لکه مثال مذکور هغه او قیاس
 ترینه دادے هذا ثناء وکل ثناء مسهل للصغراء نو هذا مسهل للصغراء

ترجمه چه د اثناء لری کونکی ده صفراء لره وحدثیات او بعض ده
 یقینیاتونه حدسیات دی او حدسیات هغه یقینیان دی چه پدی

البرق السجى فى درس ايساغوجى ١٣٢

كبن انتقال د مباديونه مطالبوته دفعهً واحدةً لكه ته چه ده اول
مياشتى تصور او كى چه دا وره ده او كله چه خوارلسم او پنخلسم
شى نو دا پوره شى او كله چه آخر مياش راشى چه هغه اتيشتم او
يو كم ديريشتم دى نو دا پناه شى نو په دى تا مياشته كبن تاته دا
معلومه شوه چه ده مياشت ته برج مخامخ شى ده نور بروج ته
لكه غونتي نو مياش ته وره وى او كله چه خوارلسم او پنخلسم
شى نو ده دغه مياش تپول برج مخامخ شى برج ده نور ته نو
سپوگمى تامه شى او كله چه برج ده مياش نه ياده سپوگمى نه
بدليگى ده يو بل نه لكه لكه نو سپوگمى كمىگى ده اتيشتم او
ده يو كم ديريشتم پورى نو بروج ده سپوگمى پناه شى ده برج ده
نور ته نو بيا په دواؤ رروزو كبن يا يوروز كبن نه بنكارىگى دا هغه
خبره وه چه مونگه داوئيل چه په حديثاتو كبن به انتقال ده
مباديونه مطالبوته دفعهً واحدةً راعى .

كقولنا نور القمر مستفاد من نور الشمس لكه دغه قول خمونگه
شو چه روخانوالى ده سپوگمى پيداء ده روخانوالى ده نور نه او

قياس ترينه دادى هذا نور القمر و كل نور القمر مستفاد من

الشمس نو فهذا نور القمر مستفاد من نور الشمس ومتواترات كقولنا

محمد رسول الله صلى عليه وسلم ادعى النبوة واظهر المعجزات

.....
 علی یدہ متواترات هغه یقینیات دی چه عقل حکم کی په یقین
 سره او په واسطی ده سمعی سره ده قوم عظیم نه داسی قوم
 عظیم چه اتفاق په کذب باندی محال وی دی دلی کنس اختلاف
 دے خوک وائی چه پنځه دی څکه چه بناگانی ده اسلام پنځه
 دی خوک وائی چه دولس دی څکه میاشته ده کال دولس دی
 خوک وائی چه پنځوس دی څکه چه په رؤیت ده میاشتی کنس
 په غیر ده علت ده اسمان نه چه هغه عام دے پنځوستو شاهدانو
 ته ضرورت دے یعنی معتبر دی .

خوک وائی چه خلوینبت تنه دی څکه چه موسی علیه السلام
 چه تلی وه تورات اغستود پاره ده خدائی نه هغه باندی
 خلوینبت روزی شیئی تلی وی غوره تعریف هغه دے چه
 مخکنس مونگه کړیدے چه شرط په تواتر کنس دادے چه اول او
 آخر او وسط برابر وی اول کنس هم دمره ډله وی چه هغه ده
 صحابو ډله ده چه هغو اتفاق په کذب باندی محال وی . او وسط
 تابعین او تبعه ده تابعین دے چه ده هغو هم اتفاق په کذب
 باندی محال وی او دریم هغه دے چه ده تبعه ده تابعین نه روسته
 زمونگه پوری اتفاق په کذب باندی محال وی .

او ده دینه روسته خبر مشهور دے چه په زمانه ده رسول صلی الله

.....
 علیه وسلم کنس یو سرے ده رسول ﷺ باندی محال وی . او دریم
 خبره واحد ده چه په خیرالقرون کنس ده یو یو نه حدیث نقل
 شویوی اگر که روسته جمعه عظیم وی مثال ده متواترات لکه دا
 قول ذمونگه شه چه محمد رسول الله ﷺ ده الله تعالیٰ رسول دے
 او دعوه کړیده ده پیغمبری او ظاهر کړیده دی معجزاتو په لاس
 خپل باندی او ده معجزی او ده سحر او ده کرامات په منز کنس دا
 فرق دے چه ظاهر شوی وی ده لاس ده ده باندی او دعوه ده نبوت
 کړیوی نو هغه معجزه ده په حقه سره لکه شق القمر شو . او که ده
 عادت نه خلاف شوے وی ده په لاس او تابع ده دین سماوی وی
 نو دیته کرامات ویلیشی لکه بی موسمه میوی شوی ده حضرت
 مریم په حجره کنس او که عادت نه خلاف یوشی صادر شویوی
 ده په لاس باندی او تابع ده دین سماوی نه وی نو هغه ته سحر
 ویلیشی لکه ده دجال په باره کنس چه هغه اسمان ته حکم اوکی ده
 باران نو باران به کړی او چه زمکی ته حکم اوکړی ده زرغونیدو
 ده گیاه نو زمکی به گیاه زرغونکی .

او ده دی متواتراتو نه دا قیاس راؤستل چه کلام الرسول حق لانه
 ادعی النبوة بحقی وکل ما هذا شانه فکلامه حق نو فکلام رسول الله ﷺ
 حق او دویم قیاس دادے چه مدعی ده رسول ﷺ په باره ده

.....

توحید کنب حقہ ده لانه اظهر المعجزات علی یده وکل ما هو
 شانه او هر هغه څوک چه شان ئی داوی نو دعوی ده توحید د هغه
 حقہ وی نو در رسول ﷺ دعوه ده توحید حقہ شوه وقضایا
 قیاستها معها او بعض ده یقینیاتونه قضایا دی چه قیاسات ده
 هغه سره ده هغه نه وی.

کقولنا الاربعة زوج بسبب وسط حاضر فی الذهن وهو الانقسام
 بمتساویین لکه دا قول څمونگه چه اربعه زوج دی په سبب ده
 وسط سره چه هغه حاضر دے په ذهن کنب چه هغه انقسام دے
 متساویینو ته او مراد په وسط سره حد اوسط دے قیاس ترینه
 راوتل چه الاربعه زوج لانه منقسم الی المتساویین وکل ما هو
 منقسم بمتساویین فهو زوج فالاربعة زوج دا قیاس ده قضی نه
 راووتو چه الاربعة زوج دے. او دویم مثال دادے چه الحمد لله
 ټول صفتونه ده کمال الله تعالی لره دی لانه ذات مستجمع لجميع
 الصفات الکمال وکل ما هو شانه فالحمد له نو فالحمد لله او دریم مثال
 دادے الله ربی لانه مرب لکل شی وکل ما هو شانه فهو رب نو فالله د
 رب والجدل وهو قول مؤلف من مقدمات مشهوره او جدل په لغت
 کنب قوت ته وائی او په اصطلاح کنب یو قول دے چه مرکب دی
 له مقدمات مشهورونه او شهرت راځی یاده دی وجه نه چه

البرق السجی فی درس ایساغوجی

۱۳۸

مشمتمل وی په مصلحت غامزه باندی یعنی پت باندی لکه العدل
 حسن والظلم قبیح نو ده دینه قیاس دا جوړیگی العدل حسن لانه
 مشتمله علی اخلاق حسنة وکل ما هو شانه فهو حسن فالعدل حسن
 والظلم قبیح لانه مشتمله علی اخلاق ردی وکل ما هو شانه هذا فهو قبیح
 فالظلم قبیح یا دا شهرت ده دی وجه نه دے چه مشتمل به وی په
 نرم والی ده زړه باندی مراعات الضعيفة محمودة چه لحاظ ده
 کمزورو خلقو بنکاره دی قیاس ترینه دا جوړ شو چه مراعات
 الضعيفة محمودة لانها مشتمله علی رقة القلب وکلمما هذا شانه فهو
 محمودة فمراعات الضعيفة محمودة یا به شهرت ده دی وجه نه به وی
 چه دا قضیه به مشتمل وی په ترك ده عیب باندی لکه کشف
 العورة مذمومة لانها مشتمله علی ترك الحياء وکل ما هذا شانه فهي
 مذمومة نو فکشف العورة مذمومة بریند والے ده عورت دابدی دی.

والخطابة هو مؤلف من مقدمات مقبولة من شخص معتقد به او
 مضمونة او خطابت په لغت کښن گفته گوته وائی او په اصطلاح
 کښن یو قول دے چه مرکب دی ده مقدمات مقبولونه چه هغه
 مقبولوالے ده شخص سره وی او هغه شخص باندی اعتقاد شی
 وی دغه شخص پیغمبر وی، یا ولی وی مثال ده پیغمبر محمد ﷺ
 پیغمبر دے څکه چه صادر یگی په لاس ده ده باندی معجزه او هر
 هغه څوک چه شان ئے دا وی نو هغه پیغمبر وی نو محمد ﷺ

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۳۹

پیغمبر شو، هاں قول ده حضرت مریم شو چه حضرت مریم ولیہ
 ده ٹککھ چه صادر شویدے پہ لاس ده دی باندی کرامات او هر
 هغه څوک چه شان ئے دا وی هغه ولیہ وی نو حضرت مریم ولیہ
 شوه او مثال ده مقدمات مظنونو لکه هذا سارق لانه يظوف بالليل
 و كلما هذا شائع فهو سارق فهذا سارق يا بل مثال هذا لحائط ينشر منه
 الطرا و كلما ينتشر منه الطراب ينهدم فهذا لحائط ينهدم. دغه دیوال
 دوریگی ده دنه خاوری: هر هغه دیوال چه خاوره ده هغه نه
 دوریگی نو هغه ارغری نودے ارغری. او غرض ده خطاب نه
 ترغیب دے. خلقو ته دا دری وارہ چه برهان دے او جدل دے او
 خطابت دے دا ثابت دے پہ قرآن شریف سره چه هغه دا قول ده الله
 تعالى دے. ادعوا الى سبيل ربك بالحكمة والموعظه وجادلهم بالتي
 هي احسن. ده حکمت نه برهان مراد دے او ده مواعظو حسنونه
 خطابت مراد دے او جادلهم بالتي هي احسن نه جدل مراد دے
 که څوک دا اعتراض او کړی چه خطابت په قرآن کتب مخکښ او دا
 جدل روستے دے نو پکار ماتن له داده چه خطابت مقدم کړیوی
 په جدل باندی لکن جوابونه ترینه دوه دی پدی کتب منطقیانو
 اختلاف دے څوک وائی چه جدل قوی دے ځکه چه دا مرکب
 دے له مقدماتو مشهورونه او خطابت مرکب دے له مقدمات
 مقبولونه او یا مظنون دواړونه او ظن کمزور دے په نسبت سره

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۲۰

شهرت ته او دویم وجه داده چه دا سهوه د قلم د ناسخ نه راغلی ده

خطابت روسته کړیدم د جدل نه والشعر وهو قیاس مؤلف من

مقدمات یَبْسُطُ منهما النفس او ینقبض شعر په لغت کښ علم ته

وائی او په اصطلاح کښ یو قیاس دے چه مرکب وی له

مقدماتونه چه خوشحالیگی ده هغه نه نفس او یا قبض کیگی

ده هغه نه نفس مثال ده اول هذا خمر وکل خمر یا قوتیة سیالة

اَبْسَطَةُ النفس او رغبت فی شربها داشے شراب دے او هر شراب یا

قوتی دے یعنې عزتمند دے سیالة زَرَّتیریدونکے دے او

خوشحالیگی نفس او رغبت راخی ده نفس له اُسکلو ده دینه او هر

هغه شے چه شان ئے دادی هغه شراب وی نو دا شراب شو.

او مثال ده ثانی هذا غسل وکل غسل مر مو هو ع اِنْقَبَضَةُ النفس او

تنفرت من شربه وکلما هذا شانه فهو مر مو هو ع او هر هغه شے

چه حال ئے داوی نو هغه به تارخه وی مو هو ع عککه مرئ کښ

نه تیرگی او قبض کیگی به ده دینه نفس نو نتیجه دا راوستل

هذا مر مو هو ع تو آخره پوری عرض ده شعر قبلیده ده نفس

انفعال ده نفس د پاره ده ترغیب او ده ترهیب اوزیاتی گئی دغه

شعر په ترغیب او په ترهیب سره چه شی دی په وزن باندی داسی

وزن چه باریک وی او شعر گوئی راخی په صَوْت سره داسی

صوت چه هغه ډیر خوگ وی خصوصاً په هغه وقت کښ چه

صادر شی ده طرب نه او وی پیوست ده الاتو ده لهو او ده لعب
 سره او شرط په شعر کښ دادے چه وی دی دا صادر په قصد او په
 ایرادی سره او ده دی وجنه جائز نه دے اطلاق ده شاعر په الله پاک
 باندی او په رسول ﷺ باندی او که خوک دا وائی چه الله نه صادر
 شویدے دا قول چه لن تنالوا البر حتی تنفقون : هر چه داری
 حرف لکن در راهی هو : او ده نبی علیه السلام نه لکه ان النبى
 لا کذب : انا ابن عبدالمطلب .

نو جواب ترینه دادے چه دا صدور ده نه په طریق ده اتفاق
 سره دے نه په طریق ده قصد او ایرادی سره . او دویم جواب
 دادے چه هغه شعر منعه دے چه هغه مشتمل وی په صفاتو
 ذمیمو ده الله تعالیٰ او ده رسول ﷺ باندی او هغه شعر منعه نه
 دے چه هغه مشتمل وی په رشتیاء باندی او په صفات ده الله
 تعالیٰ او ده رسول ﷺ باندی او ده دی وجے نه حضرت علیؓ او
 حضرت حسانؓ په اخیل وقت کښ ډیر او چت شاعران وو او په
 کافرو باندی دا دواړه ډیر بدلگیده . اوس پدی تقسیم ده متن کښ
 ده برهان روسته پدی کښ اعتراض دے څکه چه لازمیگی
 تداخل ده اقسامو په یو بل کښ څکه چه مقدمات ده برهان سره د
 کیدلو ده دینه یقینی دے او کله کیگی دا مقدمی مشهوری او
 مقدمات ده جدل سره ده دینه چه دا مشهور دی او کله کیگی

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۴۲

یقینیه او مقدمات ده خطابت سره ده کیدلو ده دینه چه دا مظنون دی او کله کیگی دا مقدمی یقینی او مقدمات ده شعر سره ده دینه مآثر دے په نفس کنب او کله مظنون او کله کیگی مقبول جواب ترینه دادے چه دا تقسم اعتباری دے او جائز دے پدیکنب تداخل او عدم جواز په هغه کنب دے چه هغه تقسیم حقیقی وی.

المغالطة وهی قیاس مؤلف من مقدمات کاذبة شبيهة بالحق او مغالطه په لغت کنب ده غلطوالی ده خصم ته وائی او په اصطلاح کنب یو قیاس دے چه مرکب وی له مقدماتو کاذبونه چه هغه مشابه وی ده حق سره او بالمشهور به مشابه وی ده مشهورو سره مثال ده اول چه فرس نقش وکئی په دیوال باندی او دیته او وائی هذا فرس وکل فرس صهال هذا صهال دا غلطیا راغله ده تکرر ده اوسط نه ځکه چه اوسط په صغری کنب نقش دے او په کبری کنب حقیقه دے او مثال ده ثانی چه مشهور دے هغه دادے هذا انسان وکل انسان حیوان وکل حیوان جنس نوفهذ الانسان جنس دا غلطیا راغله ده ده مادی ده قیاس نه نو ده دی وجه نه نتیجه غلطه را اووتله چه د انسان د پاره جنسیت ثابت شو او مقدمات وهمیه کاذبه یا دا مغالطه به مرکب وی له مقدماتو وهمیو کاذبونه پس ایزده کره دا خبره چه وهم علم دے په جانب مرجوحه باندی لکه په زید قائم دی علم کم راشی او په زید لیس

بقائم دی علم زیات راشی او تخیل دیتہ وائی چہ نسبت دہ قضیہ
 حاصل شی پہ ذہن کنہ او بل نسبت لره متعہ کی او شک دیتہ
 وائی چہ علم دی پہ تساوی دہ نسبتین باندی وی لکہ مثال دا شو
 هذا الغذاء فوق العالم لا ینتہی دا فضاء لپاسہ دہ عالم نہ دہ چہ انتہاء
 ورلرہ نشتہ او هر هغه شے چہ د شان وی نو انتہاء ورلرہ نہ وی نو
 دیلرہ چہ فضاء رانہ غلہ انتہاء دا مقدمہ کاذبہ دہ ٹککہ چہ عالم
 ورغلے دے تولو اشیاء لره ما سواء دہ اللہ تعالیٰ نہ او غیر متناہی
 خو باطل دے پہ برہان سلمی سرہ او برہان سلمی دیتہ وائی چہ
 دوہ خطہ اوباسی دہ یو نقطی یو پہ یو طرف زی او بل پہ بل طرف
 زی پہ مینز کنہ دا میدان بہ غیر متناہی شی او حال دادے چہ دا
 میدان راگیر دے پہ مینز دہ دغہ دواو خطین کنہ نو جمعہ راغلہ
 پہ مینز دہ متناہی او دہ غیر متناہی کنہ او دا باطل دہ . والعمدہ
 ہی البرہان لا غیر او عمدہ پہ لغت کنہ مضبوط تہ وائی او پہ
 اصطلاح کنہ دلیل مشبتہ دے پہ اعتبار دہ یقین سرہ لا غیر نہ
 غیر دہ برہان نہ چہ ہغہ جدل دے ٹککہ ہغہ مرکب دے د
 مقدماتو مشہورونہ او برہان مرکب دے دہ مقدمات یقینیونہ او
 خطابت نہ برہان ہم غورہ دے ٹککہ چہ پہ تعریف دہ ہغے کنہ
 مقدمہ مظنونہ راغلی دی او برہان کنہ مقدمہ مظنونہ نشتہ او
 دہ شعر نہ برہان ہم غورہ دے ٹککہ چہ پہ تعریف دہ ہغے کنہ

البرق السجی فی درس ایساغوجی ۱۴۴

مقدمه راغله ده چه قبض کیگی ده هغه نه نفس او په برهان
 کښ داسی نشته او برهان ده مغالطی نه غوره دے ځکه چه په
 تعریف ده مغالطی کښ مقدمات واهمه او کاذبه راغلیدی او بله
 وجه ده عمدیت ده برهان داده چه مبتداء خبر معرفتین وی او خبر
 معرف بالام وی نو دا حصر فائده کی په مسند الیه کښ او دویم
 وجه داده چه مبتداء او معرفتین وی او ضمیر فصل په میتز
 کښ راشی نو حصر ده مسند فائده کی په مسند الیه کښ او دریم
 وجه داده چه مبتداء خبر معرفتین وی فقط نو حصر ده مسند
 فائده کی په مسند الیه کښ ولکن هذآخر الرسالة متلبساً بحمد
 من له البدایة والیه النهایة مناسب دی چه شی دی دا برهان آخر ده
 رسالی متلبس ده په حمد ده هغه ذات سره چه ده هغه نه شروع د
 مخلوق ده او هغه ته انتها ده مخلوق ده او دا جمله انشائییه ده او
 معنی ده خبریه باندی ده ځکه چه په خبری کښ معنی ده صدق
 دے نه په انشائی کښ نو خبریه مناسب وه ده دی مقام سره چه
 هغه عمدیت ده برهان دے او په صُورَت د انشاء کښ پیش کړیدی
 ځکه چه مصنف یقین پوره نشته پدی برهان باندی . فقط تَمَّت .
 من لسان شیخ النحو حضرت بابا جی فضل احد مقام شالفین سوات

ختم شد